

КЛАЙВ КЪСЛЪР, ДЖАК ДЮ БРУЛ МИРАЖ

Част 9 от „Досиетата „Орегон““

Превод от английски: Асен Георгиев, 2013

chitanka.info

ПРОЛОГ

Пред вълнолома на Делауер

1 август 1904 г.

В мига, в който ехото от почукването на вратата се разнесе от задната част на каютата му, капитан Чарлз Ъркърт се събуди напълно. От дългите години плаване по океаните рефлексите му бяха като на котка. При второто почукване от вибрациите на матрака вече знаеше, че двигателите на кораба са спрени, обаче съскането на водата, плъзгаща се покрай стоманените бордове на корпуса, показваше, че макар с изключени двигатели, „Мохикан“ още не е започнал да намалява скоростта. През единствения заперден илюминатор нахлуваше светлина с цвета на вода от измити съдове. Тъй като корабът плаваше в северна посока, а каютата беше на десния борд, Ъркърт предположи, че е около девет вечерта.

След жестоката двайсетчасова вахта, докато търговският съд пресичаше опашката на подранил за сезона ураган, беше спал по-малко от половин час.

— Влез — подвикна той и свали краката си от койката. Палубата беше покрита с толкова тънък килим, че усети студенината на металните плочи отдолу.

Вратата на каютата се отвори със скърцане. Кръгът светлина, който хвърляше газената лампа, освети прага. Корабът разполагаше с електрогенератор, но малкото светлини, които захранваше, бяха запазени за мостика.

— Сър, извинете за безпокойството — каза третият помощник, Джоунс, който беше от Уелс.

— Какво има? — попита Ъркърт, отърсвайки последните останки от съня. Никой нямаше да събуди капитана, освен ако не става дума за спешен случай, и той знаеше, че трябва да бъде готов за всичко. За секунда мъжът се поколеба.

— Не сме сигурни. Трябва да дойдете на мостика. — Той отново замълча. — Сър...

Ъркърт отметна завивките настрани. Напъха краката си в гумени ботуши, а на раменете си наметна овехтял халат. Гръцка рибарска фуражка допълваше смешните му одежди.

— Да вървим.

Мостикът се намираше на палубата над неговата каюта. Щурманът стоеше безмълвен зад огромния дървен щурвал. Погледът му не беше вперен над носа на кораба, както се полагаше, а във вратата към късото крило на мостика откъм левия борд. Ъркърт проследи погледа му и макар изражението му да не се промени, главата му се замая.

На приблизително две мили от тях призрачно синьо сияние се беше впило в хоризонта и заличаваше лъчите на залязващото слънце. Не беше с цвета на светкавица, нито на огньовете на св. Елм, както в началото си беше помислил капитанът. Синьото беше по-тъмно и с цвят, какъвто преди това не беше виждал.

В този миг изведнъж всичко се разшири. Не като мъгла, извираща от повърхността на океана, а като ударите на гигантско сърце. Неочаквано се озоваха вътре в светлинния ефект и цветът сякаш се сдоби с текстура. Ъркърт усещаше някак си блясъка с кожата си, а космите на ръцете му настръхнаха — и по дебелия слой човешка козина, който покриваше торса и гърба му, сякаш полазиха мравки.

— Капитане — жално се обади вторият помощник. Той сочеше голямата топка на компаса, монтиран над главните прозорци на мостика. В течното си легло компасът се въртеше като детски пумпал.

Подобно на всички добри моряци Чарлз Ъркърт живееше чрез рутината и когато тя бе нарушена, това трябваше да се впише в корабния дневник. Следващият му поглед беше насочен към хронографа, закачен на задната стена над масата за географски карти, за да запомни часа на този странен феномен. За негово удивление и двете стрелки сочеха право надолу.

Не така, все едно е шест и половина, когато малката стрелка се е доближила до седмицата, а право надолу.

Ъркърт се приближи, за да провери механизма, и без да иска, измъкна металния ключ за навиване. Сграбчен от сила, по-голяма от земното притегляне, той се стовари върху палубата така, сякаш го беше запратил атлет. Ключът не подскочи, а изглежда се залепи за металната

палуба. Капитанът се наведе да го вдигне, но не можа да пхне и нокът между него и металните плочи.

Погледна отново на запад, но кобалтовосинята светлина намаляваше видимостта само до няколко десетки метра. Не забеляза, че водата около кораба е толкова спокойна и плътна, сякаш беше замръзнала в гладка пързалка за кърки, само че антрацитночерна.

Неколцина моряци, които бяха на главната палуба, забелязаха силуета на Ъркърт във вратата към крилото на мостика. Един сви ръце на фуния и се провикна:

— Капитане, каква е тази работа?

Дойдоха още моряци и Ъркърт усети тяхното нервно безпокойство. Знаеше, че моряците са суеверни типове. Всеки от тях носеше най-различни талисмани, малки ловци на сънища, заешки крачета, късметлийски зарчета. Веднъж плава с един, който в малка стъкленца разнасяше в джоба си отрязаното парче от малкия си пръст. Този тип разправяше, че загубата на пръста била на късмет. Ъркърт така и не го попита защо смята така.

За да откъсне мислите им от странното положение, той посочи няколко свободни вериги, оставени опасно върху капака на носовия трюмен люк на „Мохикан“.

— Сложете веригите на място — нареди с възможно най-командирския си глас, — или ще платим скъпо.

Четиримата мъже се откъснаха от релинга и закрачиха бързо, доволни, че имат да вършат нещо, както и очакваше ветеранът капитан. Но както се случи на него с ключа, яките моряци не можаха да повдигнат и една брънка от веригите. Дори някой да ги бе заварил за капака на люка, едва ли щеше да свърши по-добра работа.

На Ъркърт точно започна да се струва, че корабът му се е превърнал в огромен магнит, когато чу писък, неземеен екот от страдание, който се издигаше все повече и повече.

Шумът го наелектризира, защото разпозна гласа въпреки болката, която го разкъсваше, и знаеше какво се случва на човека.

Кабината на главния инженер, шотландец, се намиреше в коридора, където беше и тази на Ъркърт. Той стигна до вратата на Мактагърт и влетя вътре секунди след като беше чул писъците на мъжа.

На светлината от медния ветроупорен фенер, който беше грабнал от втория помощник, видя шотландеца да лежи без риза на леглото си, а на лицето му беше гравирано ужасено изражение. Драскаше гърдите си или по-точно големия белег, който разсичаше левия му гръден мускул. Белегът беше спомен от котелен взрив преди двайсет години и зад него, както обичаше да се фука Мактагърт, имаше парче метал, което готвачът, който навремето го беше зашил, не бе успял да извади.

— Конър, обърни се! — извика капитанът, но знаеше, че вече е твърде късно.

Инженерът изригна нов писък, толкова остър и така изпълнен с болка, че Ъркърт изстена. В този миг от устата на Мактагърт потече кръв. Двамата мъже впиха погледи и си размениха безмълвно послание. То гласеше: сбогом.

Кървавите слюнки от устата на Мактагърт се превърнаха в несекващи струйки от яркочервена артериална кръв, докато парчето метал, затворено в гърдите му, разкъсваше сърцето и белите му дробове, защото могъщите магнитни сили неумолимо го дърпаха към металния таван. Болката, изкривила лицето му в грозна маска, беше свършила и единственото свидетелство за последните ужасяващи секунди на човека бе тъмночервеното петно, простиращо се от брадичката до гърдите.

Миг по-късно се чу влажен плясък и след него метален звън, когато парчето шрапнел удари тавана, измъкнато от тялото на Мактагърт.

Ъркърт затвори врата на каютата, преди някой от екипажа да успее да види трупа. Върна се на мостика с пепеляво лице и леко потреперващи ръце. Блясъкът продължаваше да залива кораба с призрачната си светлина. Хората на палубата бяха зарязали опитите да приберат веригите и гледаха с тревога към мястото, откъдето се беше появил блясъкът.

Океанът оставаше гладък като огледало и никакъв полъх не издуваше корабните платна. Облакът дим от парните котли, в които още се поддържаше огън, се издигаше право нагоре и висеше като плащаница над „Мохикан“.

В продължение на двайсет минути нищо не се промени, после сякаш някой бе щракнал ключа — блясъкът изчезна напълно. В следващата секунда повърхността на океана се накъдри от леко

вълнение, а пушекът се понесе, сякаш от север над кораба подухна вятър. На запад, откъдето феноменът се бе появил, нямаше нищо друго, освен смрачено небе, обсипано със звезди. Морска нощ, която изглеждаше напълно нормална.

Ъркърт се сви с тримата си помощници в задната част на мостика, докато се отклоняваха на запад, за да проверят дали и друг някой кораб е бил в епицентъра на неземната аура. Нареди Конър Мактагърт да бъде зашит в собствените му одеяла и спуснат във водата. Бяха достатъчно близо, за да стигнат до Филадельфия, затова смъртта на инженера можеше да остане скрита, а след като излезеха от пристанището, отсъствието му да бъде обяснено с напускане на кораба.

Не откриха доказателства за присъствието на други плавателни съдове в района и след едночасово претърсване Ъркърт реши, че са пропилили достатъчно време. Въпреки това планираше, когато стигнат във Филадельфия, да съобщи за произшествието, в случай че и някой друг кораб е пострадал от странния ефект. Смъртта на Мактагърт щеше да бъде запазена в тайна по простата причина, че щеше да ги забави с дни и седмици, за да дават показания и да изчакат резултатите от разследването.

Не му беше приятно неуважението, което проявяваше към своя приятел, но беше сигурен, че ергенът Мактагърт щеше да разбере.

Както си бе обещал, Чарлз Ъркърт докладва произшествието на бреговата охрана и разказът му беше използван от местен вестник. Мъртвият инженер не се споменаваше. Нито се чу за друг кораб, който да е изпитал феномена. „Мохикан“ беше успял да докуцука обратно във Филадельфия, но друг кораб с екипаж от петима изчезна безследно.

1.

Северен Сибир

В наше време

Пейзажът сякаш беше от друг свят. Огромни черни чукари се извисяваха над безкрайните проблясващи снежни полета. Ветровете, крито разкъсваха с вой тишината, духаха с повече от сто километра в час. Небето беше толкова чисто, все едно че земята нямаше атмосфера. Понякога облаци го покриваха толкова плътно, че с цели седмици не се виждаше.

Това беше пейзаж, който не бе предназначен за обитаване от хора. Дори най-коравите местни избягваха това място и живееха далеч долу край брега в малки селца, които лесно можеха да разглобят, за да следват стадата карибу.

Всички тези условия го превръщаха в идеално място, където в началото на 70-те години на XX век Съветите построиха свръх безопасен затвор за най-опасните престъпници — политическите. Бог и само неколцина бюрократи знаеха колко бедни души са загинали зад мрачните бетонни стени. Затворът беше построен да побира петстотин човека и докато не спусна кепенци в годините след рухването на Съветския съюз, по изолирания път до него постоянно караха смяна на онези, които бяха загинали от студа, лишенията и жестокостта.

Нямаше гробове, които да отбелязват техните останки, а само една дупка, пълна с пепел от кремираните им трупове — голям трап с пепел, който сега лежеше зарит във вечно замръзналата земя съвсем близо до главния вход.

В продължение на двацет години съоръжението беше изоставено на капризите на времето, обаче прословутите сибирски зими не можаха да ерозират цимента и металните конструкции. Когато дойдоха хора, за да отворят пак затвора, откриха, че е в абсолютно същото състояние, в което го бяха оставили — неизменен, непробиваем и най-важното — от него никой не можеше да избяга.

Самотен камион, боядисан във военно зелено, криволичеше към затвора, издигащ се в сянката на планина, която сякаш бе разцепена на две и едно от стръмните ѝ лица гледаше на север и към Северния ледовит океан на петдесетина километра оттам. Пътят беше дълбоко набразден, защото през лятото части от него се превръщаха в тресавище и ако работниците не го подравнят преди настъпването на студовете, коловозите си оставаха. Снегът се трупаше на местата, където снегорините не бяха разчистили достатъчно широко трасе.

Слънцето се издигаше ниско над хоризонта — студено и далечно. След няколко седмици то щеше да се гмурне окончателно през ръба на света, за да се появи чак през следващата пролет. Температурата се колебаеше съвсем малко над минус седемнайсет градуса.

Камионът се приближи към затвора крепост с формата на кюлче, в чиито четири краища подобно на минарета се извисяваха наблюдателните кули. Външен кръг от телена мрежа с остри като бръсначи краища заобикаляше целия периметър от почти един хектар. Зад нея отдясно на пътя се издигаше контролен пост. Между оградата и затвора стоеше тежък транспортен хеликоптер, боядисан в арктическо бяло.

Едва след като камионът спря, един от опакованите като пакет пазачи излезе от малката си колибка на студа. Знаеше, че очакват камиона, но колкото и да надничаше през предното стъкло, не можа да разпознае шофьорите. Носеше своя АК-74, модернизирания модел на изобретения от Михаил Калашников, на ремък, прехвърлен през рамото, където лесно би могъл да го стигне.

Махна с ръка на шофьора да излезе от кабината. С примирено свиване на раменете мъжът отвори вратата и ботушите му заскърцаха по снега.

— Къде е Дмитрий? — попита пазачът.

— Кой е той? — отговори шофьорът.

Това беше проверка. Редовните шофьори на затворническия камион се казваха Василий и Антон.

— Ако имаш предвид Антон или Саша — прякора на Василий, — жената на Антон роди, второ момче, а Саша лежи с пневмония.

Пазачът кимна и се почувства поуспокоен, че пред секретния затвор са пристигнали познати. Те очевидно бяха част от същия взвод,

както обичайния екип.

— Покажи ми документите си и повикай помощник-шофьора да донесе своите.

Няколко минути по-късно пазачът беше удовлетворен от документите на двамата. Преметна калашника на гърба си и отключи вратата. Блъсна я навън и мрежата в желязната рамка звучно издрънча.

От ауспуха изскочи бял облак, когато шофьорът натисна газта и мина под вдигнатата желязна врата, откриваща достъп до двора, около който се издигаха четирите затворнически блока. Към входа водеха стъпала, които свършваха пред врата, която би подхождала повече на банков трезор, отколкото на сграда. Пред вратата чакаха двама пазачи в бели камуфлажни униформи. Камионът направи остър завой и на заден ход започна бавно да се приближава към мъжете. Когато единият с вдигане на ръка даде знак, че е достатъчно близо, той натисна спирачките. Беше против правилника да остави двигателя да работи на празен ход, защото някой от затворниците би могъл да открадне камиона, затова угаси мотора и прибра ключа в джоба си.

Друг ключ от различна връзка можеше да отключи задната врата. Двамата пазачи бяха насочили своите калашници, когато вратата се отвори със скърцане. Вътре имаше един-единствен затворник, окован с верига на китките и глезените, закачени за ухо, хванато за пода на камиона. Беше облечен в синя затворническа униформа и тънко ватирано яке, за да го пази донякъде от арктическият студ. На пръв поглед косата му сякаш беше късо подстригана, но всъщност главата му беше гладко обръсната. Илюзията за коса създаваше сложната татуировка, която покриваше кожата на черепа му. Татуировката продължаваше надолу по гърлото и изчезваше в остроото деколте на затворническата риза. Не беше едър мъж, но дивият блясък на леденосините му очи му придаваше опасен вид.

— Е, приятелю — каза шофьорът с подигравателно добродушие, — ето те у дома. — Тонът му стана по-мрачен. — Ако ни създадеш някакви проблеми, ще умреш тук и сега.

Затворникът не отговори, но яростта в очите му избледня, сякаш бе завъртял някакъв личен реостат на гнева. Кимна веднъж в знак, че ще сътрудничи.

Шофьорът се качи и отключи веригата, която го държеше за пода на каросерията без прозорци. Отстъпи назад и затворникът затътри

крака след него. Мъжът изстена, когато скочи на земята. Беше стоял в една и съща поза в продължение на последните шест мъчителни часа. Прехвърлянето нямаше да бъде завършено, докато не сменят веригите, които носеше. Затова петимата мъже се изкачиха по стъпалата и влязоха в сградата на затвора. Стените от сгурбетонни тухли на приемната бяха боядисани в гадното зелено, по което си падаха всички съветски институции. Подът беше от гол бетон, а таваните се издигаха на три метра от него. В помещението беше само малко по-топло, отколкото навън, но поне не духаше вятър. Вдясно от вратата имаше стоманена клетка. Вътре стояха още двама души. Не бяха с униформи, носеха дрехи, които доста приличаха на тези на затворника.

И двамата бяха здравеняци, които се извисяваха поне на метър и деветдесет, а ръцете им бяха като бойни чукове. Гърдите и бицепсите опъваха плата на ризите им. Подобно на новопристигналия и техните вратове бяха украсени с татуировки, обаче на челото на единия имаше татуирана бодлива тел, подсказваща, че мъжът е осъден на доживотен затвор без право на помилване.

Новопристигналият беше вкаран в клетката. Единият от въоръжените пазачи подаде автомата си на другия и издърпа чифт белезници от кука, закрепена над голото бюро. Заедно с шофьора влязоха в клетката, а вратата зад тях автоматично се заключи.

— Голям грозник сте ни докарали — каза осъденият на доживотен затвор. — Надявахме се на нещо по-красиво.

— Просящите не могат да избират, Марко — отговори му пазачът. — А и заради теб не остават дълго красиви.

Огромният мъж сви рамене, сякаш беше съгласен.

— Хайде, грознико, да видим къде си бил. Свали си ризата.

В руската наказателна система затворническите татуировки играят ролята на автобиография, от която другите научаваха колко години е лежал въпросният човек, какви престъпления е извършил, за кого е работил на свобода и още много други подробности. Татуирана кола означаваше, че човекът е бил крадец, а ако по тялото му имаше изрисувани повече котки — това показваше, че е работил в банда. Кръст на гърдите се татуираше насила и означаваше, че човекът е нечий роб.

Шофьорът стрелна поглед към пазача, който кимна леко, одобрявайки по този начин малкото отклонение от процедурата, и

продължи да отключва белезниците на краката и ръцете. Когато беше освободен, затворникът застана като статуя, без да отглежда очи от Марко, доживотния затворник, който се бе издигнал на върха на затворническата йерархия и я управляваше вместо пазачите.

— Свали ризата или няма да излезеш жив от тук — повтори Марко.

Ако тази втора заплаха със смърт в течение на няколко минути беше уплашила затворника, той не го показа. Продължи да стои неподвижно, без да премигва, още десетина секунди. След това подчертано бавно, сякаш това беше негова идея, дръпна ципа на тънкото ватирано яке и вяло започна да разкопчава ризата.

На гърдите му нямаше кръстове, макар цялата останала кожа по торса му да бе украсена със затворническото ерзац мастило.

Марко се отгласна от стената и каза:

— Да видим какво имаме.

Затворникът, Иван Карнов, през годините беше имал много имена, а предвид южняшките му, а не славянски черти, и това също беше псевдоним. Карнов знаеше какво ще последва. Той познаваше затворническата култура, разбираше всеки подтекст и нюансирано значение, както и това, че следващите няколко секунди щяха да определят как ще прекара останалото си време тук.

Марко се извисяваше над Карнов, докато се промъкваше зад гърба му, и вонята на чесън, която се носеше от него, беше съкрушителна въпреки ледения въздух.

Иван Карнов го разиграваше в главата си, следеше точките за наблюдение и позите, но вниманието му бе съсредоточено главно върху другаря на Марко. Когато очите му леко се разшириха, Карнов се завъртя и хвана Марко за китката миг преди да стовари огромния си юмрук в бъбрека му със сила, която вероятно щеше да разкъса органа. В същия миг коляното на Карнов започна да се вдига, докато дърпаше ръката на Марко надолу. Двете кости, лъчевата и лакътната, се строшиха от удара и заострените им краища пробиха кожата, когато ръката на Марко се изви наполовина.

Карнов се хвърли напред преди още нервната система на Марко да беше успяла да съобщи на мозъка му за тежките увреждания. С две крачки прекоси помещението и с чело размаза носа на другия

затворник. Заради височината на мъжа ъгълът не беше благоприятен, но носът въпреки това се строши.

В побой с този удар се постигнаше критичен успех. Независимо от височината и силата на противника очите му се насълзяваха обилно в рефлекторна реакция. В следващите няколко секунди мъжът на практика беше сляп.

Болезненият рев на Марко изпълни помещението, когато мозъкът му най-после реагира на травмата.

Карнов заблъска носа на съветника. Ляво. Дясно. Отново дясно и след това заби стегнатата си ръка в шията на мъжа, предизвиквайки шок в мускулите, така че да се свият и затворят сънната артерия. Лишен от кръв, мозъкът на мъжа просто се изключи и той се стовари на пода.

Изминало време: четири секунди.

Повече от достатъчно, за да могат шофьорът и пазачът да реагират. Шофьорът беше направил крачка назад, а пазачът бе пристъпил напред с ръка върху черната палка, пъхната в халка на работния му колан. Пазачът се беше съсредоточил върху това да я извади чисто, защото знаеше, че веднъж извади ли я, предимството ще бъде на негова страна.

Беше грешка да си мисли, че оръжието ще му осигури предимство, преди още да го е използвал. Освен това се беше съсредоточил върху своите действия, а не върху тези на неговия противник.

Карнов хвана палката за върха в мига преди да излезе от халката и се стовари върху пазача, докато ръката му беше мъчително извита между гърдите им. Двата бяха здравеняци и ударът, когато се блъснаха в стената на клетката, беше достатъчно силен, за да извади ябълката от раменната ямка на лопатката на надзирателя и да скъса свързващите мускули и тъкани.

Пазачът извън клетката вдигна автомата си и започна да бълва несвързани заповеди, но прояви достатъчно разум да не открие огън в затвореното помещение, където от пет човека само един беше заплаха.

Карнов се завъртя на пети да се изправи срещу шофьора и в същия миг трите килограма стоманени вериги с окови бяха засилени към главата му, без да има възможност да ги избегне.

Ударът го накара да залитне, а от челото му пръсна кръв, където острите ръбове на оковите бяха разкъсали кожата. Шофьорът му скочи още преди да беше паднал на пода в полусъзнание. С бързи умели движения сложи на Карнов оковите на китките и глезените.

Иван започна да се изправя.

Шофьорът отстъпи и каза тихо:

— Късмет, приятелю. Тук наистина ще ти трябва.

Пазачът отвън най-сетне се сети за сигнала за тревога и натисна бутона под бюрото. За секунди сирената докара половин дузина мъже. Карнов вече беше на крака, но предизвикателното изражение, което бе превърнало лицето му в маска, изчезна. Беше направил нужното — утвърди се бързо. Не беше човек, с когото да си мешаш шапките. Неговата битка беше с другите затворници, а не с техните пазачи. Изваденото рамо беше чисто и просто съпътстваща щета.

— Свърших — каза той на пазачите, които копнееха да го разкъсат, — няма да се съпротивявам повече и съжалявам за вашия човек.

Първият пазач най-сетне отвори вратата и въпреки думите и бездействието на Карнов, не можеше да откаже на останалите. Карнов беше благодарен, че когато му се нахвърлиха, го удряха само с юмруци, а не с палките си. В този миг един от пазачите го ритна по главата с обкования с желязо връх на ботуша си и в съзнанието му побоят се замъгли.

Времето след това беше без значение и той нямаше представа колко е изтекло, преди да се свести. Цялото тяло го болеше, което му подсказа, че побоят е продължил дълго след като е изгубил съзнание, но това трябваше да се очаква. Не можеше да си представи, че милосърдието е част от длъжностната характеристика на пазач в затвор с максимална сигурност на гъза на географията.

Килята му беше малка, едва можеше да се изтегне напълно на ледения под. Стените бяха от небоядисани блокчета от сгурбетон, вратата желязна с отвор в долния край за храната и друг на равнището на очите — за наблюдение.

Беше затворен в самота.

Прекрасно, помисли си той.

Все още беше напълно окован и в бъркотията пазачите не бяха забелязали, че носи транспортните окови, с които беше пристигнал.

Прекрасно, усмихна се той.

Освен това в гнева си и в желанието си затворникът да бъде наказан, пазачите не бяха провели обичайния обиск на голо, иначе щяха да му вземат протезата.

Прекрасно. Вече знаеше, че е свободен.

През живота си Хуан Кабрило се беше измъквал от много затвори, но сега за пръв път се бе вмъкнал в затвор.

Целта на побоя след пристигането му беше да бъде хвърлен колкото може по-бързо в единична килия. Марко и неговият глупав приятел се оказаха отлични мишени, но ако се беше наложило, Кабрило с лекота щеше да се заеме и с пазачите. Нито един от хората тук не беше почтен гражданин, вършещ нужна, но неприветлива работа. Те бяха специално подбрани побойници, част от състава на частната армия на Пьотър Кенин, флотски адмирал и може би вторият най-корумпиран човек на планетата. Планът беше напълно да заобиколи затворническия процес на промиване на мозъка.

Докосна мястото, където беше ударен с оковите. Кървенето почти беше спряло. Погледна надолу към гърдите си. Татуировката изглеждаше истинска, макар да беше направена миналата седмица в четири едночасови сесии на борда на „Орегон“. Кевин Никсън, специалист по специални ефекти в Холивуд, използва специално мастило и го предупреди, че татуировките скоро ще започнат да избледняват. Затова Кабрило искаше колкото може по-скоро да бъде затворен в единична килия.

Той нави крачола и провери протезата, която бе закрепена малко под коляното. Не беше най-реалистичната в сбирката му от изкуствени крайници, нито най-функционалната. Тази беше изработена специално за мисията, за да може тайно да внесе колкото може повече оборудване. Кракът представляваше почти съвършен цилиндър само с една лека вдлъбнатина за глезена. Ако някой пазач беше слагал оковите, щеше веднага да заподозре нещо, но работата свърши шофьорът, който за тази мисия беше на заплата при Кабрило. През време на произшествието само той беше отключвал и заключвал неговите окови, така както бяха планирали и репетирали много пъти.

Хуан опипа кървавото си слепоочие и му се дощя да бяха репетирали малко повече.

Не познаваше затворническите порядки, затова реши, че е най-добре да изчака, преди да действа. Така щеше да има и още малко време да се съвземе от побоя. Първата част от операцията, която включваше отвличането на камиона с истинския Иван Карнов, мина без усложнения. Двамата шофьори и техният затворник бяха хвърлени в изоставена къща в полузабравения пристанищен град, който беше най-близо до затвора.

Когато операцията завърши, щяха да се обадят на градските власти и Карнов отново щеше да потегли за затвора и съдбата, която го очакваше там.

Втората част, да влезе тайно в затвора, също мина добре, както и бяха очаквали. Третата фаза беше онази, която караше Кабрило да се колебае. Макс Хенли, най-близкият му приятел, темерут, помощник-капитан на техния сто шейсет и осем метров товарен кораб „Орегон“, щеше да нарече това лудост.

Обаче Хуан Кабрило и неговият екип редовно вършеха точно това — когато е нужно, да правят и невъзможното. Разбира се, на съответната цена.

Макар в мисията да имаше и личен елемент за Кабрило, той нямаше да откаже да прибере остатъка от двайсет и петте милиона долара, които им бяха гарантирани.

През следващите трийсет и шест мразовити часа Кабрило разучи режима на затворените в единична килия. Нищо особено.

По обед, както предположи, отворът в долния край на вратата беше отворен и му подадоха метална табла с малко овесена каша и парче хляб с формата и плътността на ръчна граната. Имаше толкова време да се нахрани, колкото му трябваше на пазача да раздаде храната на затворниците на етаж и после да изпразни кофите с лайна, които мъжете му подаваха. Като съдеше по звуците, които издаваше мъжът, който вършеше тази мръсна работа, още шестима души бяха затворени в единични килии. Никой от затворниците не говореше с другите, което подсказва на Кабрило, че ако се опита, ще бъде наказан.

Запази мълчание и без да обръща внимание на храната, зачака. Космата ръка се протегна за таблата. Пазачът измърмори:

— Както искаш, само че храната няма да стане по-хубава. — И цепката се затвори.

Кабрило се зае за работа, знаейки, че никой не проверява мъжете тук долу, освен при храненето веднъж на ден. След като свали изкуствения крак и махна капака му, грижливо подреди оборудването около себе си. Първо използва ключ, за да свали оковите и веригите. Ключът беше дубликат, направен по оригинала, който остана у шофьора. Да не подрънква като призрака на Джейкъб Марли^[1] беше истинско облекчение. А да облече ризата и якето, които бяха хвърлени при него в килията — беше направо върхът. След това извади от крака близо дузина туби с вещество, прилично на маджун. Това беше ключът към цялата операция. Ако то не сработеше, както обещаваха Марк Мърфи и Ерик Стоун, способните учени на Кабрило, това щеше да се окаже най-краткото бягство от затвора в историята.

Закрепи крака си на място, разви капачката на една от тубите и намаза с тънък слой от гела хоросана между две от сгурбетонните блокчета близо до пода.

Всякакви ужасни мисли се заблъскаха из главата му, когато гелът не сработи така, както когато експериментираха с него на „Орегон“. Само за частица от секундата мозъкът може да измисли страховити сценарии. Обаче химическата реакция просто беше малко по-бавна.

Стоун и Мърф бяха установили състава на мазилката, след като изчетоха хиляди страници разсекретени документи от Архангелск, където беше седалището на компанията, построила затвора през 70-те години. (Всъщност екип на „Орегон“ бе проникнал в затвора и сканира строителната документация в продължение на три нощи, след това я вкараха в сървър на кораба за превод и едва тогава Ерик и Марк се бяха заловили за работа.)

За по-малко от минута киселинният гел напълно разяде мазилката. Кабрило закачи удължител на тубата, така че да го пъхне в малката цепнатина, която направи, и да намаже мазилката, останала в далечния край на блокчето. Когато се увери, че няма никого, той ритна блокчето в тясната технологична кухня между стената на килията и стената на коридора пред нея. Надникна в сумрачната кухня и видя, че следващото препятствие е фабрично отлята бетонна стена, лежаща върху циментово легло. Всяка от секциите тежеше около десетина тона.

Киселината срещу хоросан нямаше да им подейства, пакетът пластичен експлозив С-4 щеше да свърши работата.

---

[1] Герой на Чарлс Дикенс от приказката „Коледна песен“. —
Б.пр. ↑

2.

На Кабрило му трябваше повече от час, за да разшири дупката от изваденото блокче до отвор, през който може да мине. Заради опасността от случайна проверка избута блокчетата обратно на мястото, оставяйки си в технологичната кухня само толкова място, колкото да се пъхне. На сумрачното осветление в килията стената щеше да изглежда съвсем нормално.

След това нападна стената до вратата на килията. Вместо да използва киселинния гел, за да вади отделни блокове, той първо ерозира мазилката на площ малко по-широка от тялото му. Това отново беше предпазна мярка, в случай че се появи пазач или надзирател. Едва когато беше готов да действа, щеше да мине през останалата мазилка.

Предпоследната вещ в крака му беше малък преподавател. Щом натисна бутона, сигналът му бе изпратен до онези, които чакаха на кораба, а той разполагаше с шест минути да измъкне мъжа, когото бе дошъл да спаси, да взриви С-4, който вече беше заредил, и да се измъкне на повърхността.

Юрий Бородин беше затворен тук само от няколко седмици. Докато мъжете тук се тъпчеха като мечки, пиеха като... ами като руснаци и спортуваха всяка трета високосна година, т.е. никога, той беше в доста добра форма за мъж на петдесет и пет. Но през изминалото време пазачите можеше да са му причинили какво ли не. От това, което Хуан знаеше, като нищо можеше да намери смазан човек в килията на Юрий или дори по-лошо: можеше да е вече екзекутиран и прахта му хвърлена в ямата пред вратата.

Но независимо какво щеше да намери, срокът от шест минути беше непоклатим.

Зае се с последните остатъци от мазилката, вече напълно повярвал във възможностите на гела. Щом свърши, взе комплекта си за отваряне на брави, последното, което беше извадил от скривалището, и

с ритници си проби път през циментовите блокове. Те рухнаха в тебеширенобяла купчина.

— Юрий — прошепна Хуан театрално, щом се изправи на крака.

Намираще се в дълъг коридор с поне двајсет врати на килии. В далечния край можеше да види къде коридорът завива под прав ъгъл. От проучването на строителните планове знаеше, че веднага след завоя има още една килия, после следваше стълбището, което водеше на първия етаж. Приличаше на отделението на Анибал Лектър без зловещата пластмасова стена.

— Кой вика? — попита слаб глас, който той познаваше от години на обща работа.

Хуан отиде до вратата на килията, където реши, че се намира, но тя се оказа празна.

— Вляво от теб — упъти го Юрий.

Хуан дръпна капака на шпионката и пред него се оказа Юрий Бородин, бивш командир на военноморската база във Владивосток. В корабостроителницата на Бородин „Орегон“ беше преоборудван с усъвършенствани и интегрирани оръжейни системи, след като оригиналният кораб изживя времето си и бе готов да бъде нарязан за скрап. Свърхмодерното му магнито-хидродинамично задвижване беше монтирано в друга корабостроителница, контролирана от Юрий. Преоборудването струваше почти сто милиона долара, но след като бившият началник на Хуан в ЦРУ му бе разрешил да превърне „Орегон“ в онова, което беше сега, парите не бяха проблем.

Сребрилата коса на Бородин се спускаше изтощена от двете страни на широкото му лице, но очите му още бяха черни и нащрек като на хитра лисица, какъвто всъщност беше. Не бяха го съкрушили. Ни най-малко дори.

На лицето му се изписа бдителност и объркване, докато го оглеждаше, сякаш го разпознаваше, но не можеше да се сети откъде. В миг по лицето му се разля широка усмивка, показвайки белите му зъби.

— Председателю Хуан Кабрило! — възкликна той високо, преди отново да сниши глас. — От всички затвори във всички градове по света — защо ли не съм изненадан, че си в този?

— Черният гологан от пословицата — отговори сериозно Кабрило.

Бородин протегна ръка през шпионката, за да го пипне по главата.

— Какво си си причинил?

— Разкрасих се специално за теб. — Хуан извади шперцовете и се зае с бравата.

— Кой те изпраща?

— Миша. — Капитан Михаил Каспоров беше дългогодишен помощник и адютант на Бородин.

— Бог да благослови момчето. — Внезапно го споходи мрачна мисъл. — За да ме спаси или да ме убие?

Хуан само вдигна очи от бравата, която почти беше отключил.

— Параноята ти няма ли граници? Разбира се, за да те спаси, идиот такъв.

— Ах, той е добро момче. А що се отнася до параноята ми, господин председател на корпорацията, сегашното ми местоположение доказва, че не съм бил достатъчно параноичен. Е, приятелю, какво ново?

— Да видим: гражданската война в Судан затихва. „Доджърс“ отново нямат свестни питчъри и според мен половината Кардашиян се женят, а другата половина се развеждат. А и ти отново си успял да ядосаш не когото трябва.

По време на безогледното си изкачване до върха в руския военноморски флот с подкрепата на крайнодесни политически приятели, подобният на живак адмирал Пьотър Кенин остави следа от разрушения в килватера си — съсипани кариери и в един случай дори подозрителната смърт на свой съперник. Сега, когато беше станал един от най-младите флотски адмирали в историята на страната, се понесоха слухове, че скоро ще се гмурне в политиката под бащинското крило на Владимир Путин.

Юрий Бородин беше един от враговете на Кенин и макар да се радваше на много добро положение сред върховното командване, за да бъде разкаран с лека ръка, бе арестуван по скалъпени обвинения и изпратен в този затвор да чака началото на процеса. Процес, който най-вероятно никога нямаше да доживее. Фирма, която Кенин контролираше, управляваше затвора от името на държавата в публично-частно партньорство, твърде подобно на онова, което доведе до израстването на олигарсите след рухването на комунизма. Смъртта

му можеше лесно да се организира и вероятно щеше да настъпи, щом поутихне първоначалната шумотевица около ареста.

Това, че Бородин е корумпиран, беше всеизвестно, но нарочването на един от многото излизаше малко като руска рулетка. Корупцията сред руските военни беше нещо толкова естествено, колкото мръсните униформи и скапаната храна.

— Сигурно правиш това за спасението на душата си.

— Точно така, плюс една десета от цялото ти богатство — ухили се Кабрило.

— Ха, моят Миша е добро момче, но крайно лош преговарящ. Ти ме обичаш братски и точно затова поправих коритото ви. Двамата си прекарахме чудесно, докато хората в моята корабостроителница превръщаха обикновената котка в лъв. Дори само заради тези спомени би трябвало да ме измъкнеш безплатно от тук.

Хуан бурно възрази:

— Можех да поискам двойно повече пари и Михаил щеше да плати, защото и той не знае всички твои сметки в швейцарски банки. — В този момент завъртя шперцове и отключи бравата.

Първото нещо, което адмиралът направи, беше да го прегърне мечешката и да го разцелува трикратно по руски.

— Сред хората ти си светец.

— Махни се от мен, луд руснако — безгрижно каза Хуан, докато се измъкваше от мечешката прегръдка. — Още не сме навън.

Бородин стана сериозен.

— Имаме много за обсъждане. Моментът на моя арест не беше случаен.

— Не сега. Да вървим.

Те се вмъкнаха с пълзене в килията на Кабрило. Хуан извади микропредавателя, започна наум да отброява времето и натисна бутона за активиране. След това взриви пластичния експлозив, който бе залепил на безопасно разстояние за външната стена на затвора. Шумът бе приглушен от разкъсаните сгурбетонни блокчета, но въпреки това сътресението бе почувствано във всяко кътче на сградата. Пазачите веднага щяха да бъдат вдигнати по тревога.

Хуан се наведе, за да се вмъкне в клаустрофобичното пространство между двете стени, и се обърна към Бородин:

— Каквото и да става, не се отделяй от мен.

Юрий кимна мрачно, добродушието му бе отстъпило място на истинска загриженост за собствената съдба.

Поеха странично в тясното пространство, промъквайки се край тръби, които излизаха от пода и продължаваха нагоре. Те бяха част от огромната амонячна охладителна система, която задържаше и малкото топлина, поддържана в затвора, за да не се стопи вечно замръзналата земя, върху която бе построен. Въздухът стана труден за дишане от миризмата на химикали след експлозията, когато приближиха пробива в стената.

С-4 беше избил назъбена дупка в бетонната секция с големината на капак на канализационна шахта. Отломки от циментовата секция заскърцаха под краката му, когато Кабрило се промъкна през отвора. Озова са в далечния край на рова, който обграждаше сутерена на целия затвор. Това също беше част от мерките латентната топлина на сградата да не разтопи вечно замръзналата земя.

На три метра и половина над главите им имаше плочи, които скриваха рова. В плочите, подпирани от желязно скеле, имаше много дупки, така че въздухът свободно да циркулира. Някои от тях бяха запушени от навалелия сняг, който беше нападал върху тях след сътресението от взрива.

— Хайде! — извика Хуан сред воя на сирените.

Те хукнаха надалеч от дупката в стената, защото охраната в кулите със сигурност беше видяла взрива. Беше все едно да тичаш из лабиринт. Трябваше да се извиват и прегъват заради безбройните подпори, които оформяха скелето. Въпреки това само акробат би могъл да се движи по-бързо от тях. След като завиха зад ъгъла, Кабрило измина още няколко метра и започна да се катери нагоре. Металът беше толкова студен, че чувстваше ръцете си като попарени. Плочите бяха обезопасени отгоре с болтове, прекарани през отвори в металната конструкция и затегнати с гайки. Друг гел, с формула да разяжда метал, стопи гайките и самите болтове.

Шестте минути, с които Кабрило разполагаше, бяха почти изтекли. Натисна с рамо, за да провери каква съпротива ще окаже перфорираната метална плоча след толкова десетилетия, и зае позиция да я повдигне.

— Дръж се за мен и всичко ще бъде наред — предупреди той отново. — Половината от това, което ще се случи, е чисто

представление.

Натисна с рамо и за негова изненада плочата се вдигна, преди още да беше готов.

Затворническата аларма продължаваше да вие, но постепенно я заглушаваше мощното плющение на витлата на бързо приближаващ хеликоптер. Стрелката на хронометъра в главата му стигна до нулата и Кабрило отмести металната плоча. Той се изкатери нагоре и излезе от рова, знаейки, че синята му затворническа униформа се вижда ясно на снежния фон. Внимателният пазач щеше веднага да го забележи, обаче той разчиташе на човешкия инстинкт, че няма да бъде забелязан. Пазачите сигурно вече се озъртаха за приближаващия хеликоптер.

Видя го отвъд оградата на затвора — тъмнозелено насекомо, което постепенно нарастваше. Накрая успя да различи един тронав „Камов — 26“. С два главни винта, монтирани един над друг отгоре на фюзелажа, които се въртяха в различни посоки, машината нямаше нужда от дълга заострена опашка и опашен винт. Така шестместният хеликоптер приличаше на летящ микробус с два къси странични руля, завити към задната му броня.

След секунди Юрий се озова до него. Двамата мъже притиснаха гърбове към безличната стена на затвора.

Сега, когато наближи, Хуан можа да види малките криле, които бяха монтирани малко зад пилотската врата.

Нервен пазач пусна дълъг откос със своя АК, макар хеликоптерът още да беше извън обсег. В отговор от малкото крило беше изстреляна ракета, която полетя към оградата, а от другото тежка картечница започна да плюе пламъци и куршуми покрай плексигласовото кълбо на кабината. От оръжието се посипаха гилзи с размери на фиала за пура, а новият сняг, навалял между оградата на терена и сградата, оживя под оловния дъжд.

— Бегом! — изрева Хуан, за да надвика оглушителния трясък.

За огромна изненада на Юрий той се втурна право под дъжда от куршуми, който се лееше от картечницата, сякаш участваше в атаката на леката бригада срещу руските оръдия при Балаклава.

„Каквото и да става, стой до мен“, беше казал Кабрило, известен и като Председателя, и за свое собствено удивление, Юрий с пълно гърло нададе крясък, който остана нечут заради шума от сирената, хеликоптера и трясъка на картечницата, и се втурна след своя приятел.

Ракетата се взриви в основата на оградата, изхвърляйки във въздуха сняг и късове замръзнала земя. Бородин очакваше всеки миг някой откос да го пререже, защото около тях изригваха гейзери сняг, вдигани от куршуми, които още не бе чул да профучават край него.

Тогавя почувства лек удар по долния край на левия крак. Не беше толкова силен, че да го повали, но въпреки това залитна. Така разбра, че не е имунизиран срещу огромното количество куршуми, които бълваше картечницата на хеликоптера. Всъщност обаче нямаше куршуми. „Камов“ стреляше с халосни патрони, а детонациите, които хвърляха снега на три метра във въздуха, се дължаха на малки заряди, които екипът на Кабрило беше посял, просто хвърляйки ги по време на бурята през оградата.

Обаче късметът им не можеше да продължава вечно. Автоматичният огън на пазачите започна да ги търси, малките свръхзвукови куршуми свиреха край главите им. На Бородин му се дощя Кабрило да не беше толкова мекушав: ако той бе планирал това бягство, картечницата на хеликоптера вече да е отнесла високите наблюдателни кули на пазачите. Обаче Хуан беше по-различен. Макар да бе наемник, не по-малко корав от всеки в занаята, не си падаше по убиването, освен ако не се налага, дори по този начин да излага живота си на опасност. Хуан не познаваше тези мъже, не знаеше, че са частната армия на Кенин, на която се плащаше повече да бъде вярна на адмирала, отколкото на майка Русия. Носеха униформите на своята родина, но бяха наемници като Кабрило.

Докато все повече истински куршуми разравяха замръзналата почва, те успяха да пресекат откритото поле на смъртта, без никой от тях да пострада. Ракетата беше взривила част от оградата близо до една от опорите, оставяйки достатъчно голям отвор да минат през него, но трябваше да завият наляво, за да избегнат купчината режещи тел, паднала на земята.

Сега, след като се бяха измъкнали от периметъра и хеликоптерът беше още по-близо, Бородин видя, че от „Камов“ висяха толкова дълги въжета, че се влачеха по земята.

Хуан отиде до въжетата и бързо намери клуповете за крака и ръката.

— Хвани се! — извика той сред шума на витлата и трясъка на престрелката.

Обратната тяга на витлата беше равна на ураган пета степен.

Пилотът, изглежда, беше видял, че двамата мъже са заели местата си, защото веднага щом Юрий намести крака и ръката си, изпита усещането, че стомахът иска да излезе през петите му.

Машината се издигна, завъртя се, размятвайки двамата мъже като махало, и се откъсна от земята на близо трийсет метра под тях. Когато хеликоптерът набра скорост, вятърът се впи в изложените им на него тела с хиляди остри игли, от които кожата им стана безчувствена, а очите — неспирен извор на сълзи.

Бородин се бореше да не изпусне въжето, молеше се планът на Кабрило да предвижда скорошно кацане и вмъкване в топлата кабина и познавайки стила на Хуан, там трябваше да ги чака бутилка хубаво бренди. Не беше сигурен колко дълго ще може да издържи. Обаче щом погледна надолу към носещите се под тях сняг и голи скали, реши, че може да остане така до края на живота си, защото падането означаваше сигурна смърт.

С плясък хеликоптерът се носеше право на изток все по-навътре в планините, а пилотът летеше колкото може по-ниско с двамата пътници, които висяха под трите колелета за кацане. Всяко изкачване, спускане или рязък завой разтърсваше телата на мъжете. Над земята бе започнал да се спуска мрак, но пилотът не беше включил никакви светлини. Бородин реши, че разполага с някакви уреди за нощно летене, за да се гмурка толкова смело между тези непознати скалисти каньони.

След десет минути смразяващ студ, който му се стори цяла вечност, шумът на витлата се промени, когато приближиха борова горичка под високи заострени скали. Най-сетне щяха да кацнат. Бородин щеше да наругае Председателя за това мъчително пътуване, но едва след като спре да трепери.

Машината се спускаше все по-ниско и по-ниско, докато най-накрая двамата мъже просто се измъкнаха от примките и се приведоха под въздушния поток, който запращаха по тях свистящите и плющящи винтове. Бородин очакваше, че хеликоптерът също ще се спусне на земята, вместо това ревърт на турбините се усили и безформената машина отново се понесе на изток, оставяйки сами двамата мъже сред замръзналата пустош.

Знаеше, че двамата след час, ако не и по-малко, щяха да загинат от хипотермия. Но също така знаеше, че Хуан Кабрило едва ли е изпразнил торбата с номерата.

Бородин посочи към мястото, където хеликоптерът се беше скрил зад едно скалисто възвишение.

— Да, примамка, браво.

Хуан премина от руски, един от четирите езика, които владееше, на английски с руски акцент, за да се избъзика със синтаксиса на Бородин.

— Да, примамка.

— А пилотът? Той ще се измъкне ли?

— Защо да не се измъкне? Нали седи пред пулта за управление на „Орегон“.

Хуан се наслади на поредицата от чувства, които се изписаха по обветреното лице на Юрий, докато осмисляше чутото. Неразбирането отстъпи място на проумяване, което отстъпи място на ужаса от станалото и възмущение от възможните последици.

— Искаш да кажеш, че докато фучахме из планините на метри от земята, в кабината не е имало пилот? Че можеше да ни убие, докато си е седял на спокойствие и в безопасност на вашия кораб?

Хуан не можа да се сдържи и го подразни още малко:

— Моят пилот, Гомес Адамс, пряхоросван така, заради флирта с жена, която удивително приличала на Керълайн Джоунс, истинската Мортиша^[1], разполагаше с по-малко от седмица да тренира телеуправлението на „Камов“, след като го купихме и монтирахме електрониката.

— Ти си луд!

— Напълно — съгласи се Хуан с усмивка. — Хайде.

Той го поведе към горичката наблизно, където ги чакаше друга изненада от екипа на Кабрило. Беше снегомобил „Линкс Рейв“ RE 800 R, боядисан в матовобяло, което съответстваше едно към едно на снега. С широката си верига и двойни състезателни ски той беше съвършената машина за пресичане на арктическия терен. До него лежеше торба с каски и бели арктически екипи. Единият се отопляваше от акумулатор, а другият можеше да се включи към електрозахранването на снегомобила. Имаше и ватирани ботуши и ръкавици.

— Облечи се. В затвора имат хеликоптер и скоро ще ни подгонят. Юрий подхвърли, докато се обличаха:

— Значи затова не сменихме посоката, когато отлетяхме от там. Искал си да подгонят руската машина?

— И докато преследват празния „Камов“ на изток, ние ще поемем на север, където ни очаква „Орегон“.

— Колко време?

Хуан прехвърли крак през седалката на моторната шейна и запали 800-кубиковия двигател „Ротакс“. Надвиквайки воя на двутактовата машина, отговори:

— Около час.

Пъхна жака на кабела, който висеше от шлема в сателитния телефон, който също беше скрит сред оставеното оборудване.

— Обажда се Едмон Дантес — кодовото му наименование намекваше за прочутия затворник, който избягва от доживотна присъда в шедьовъра на Дюма „Граф Монте Кристо“. — Излязохме от замъка Ив.

— Едмон — чу се щастливият отговор на Макс Хенли, — готов ли си да намериш съкровището и да си отмъстиш?

— Съкровището ще бъде преведено по анонимна сметка веднага щом се върнем на борда, а отмъщението никога не ми е влизало в плановете.

— Как мина? — попита Хенли, зарязвайки преструвката, че не е бил загрижен за безопасността на Хуан.

— Засега безпроблемно. Фишеците свършиха по-добра работа, отколкото можеше да се очаква, а ако се наложи, Гомес можеше да прекара хеликоптера и през иглени уши.

— Председателю, телефонът е включен на високоговорител в командния център — провлечено каза Джордж Адамс — и аз няма как да не се съглася.

Хуан си представи красивия тексасец с неговия провиснал мустак на стрелец от Дивия запад, седнал вдясно зад командирското кресло в средата на високотехнологичния команден център на „Орегон“. Докато караха Кабрило към затвора, Адамс беше управлявал безпилотния „Камов“ от „Орегон“ до предварително избраното място около комплекса с един от верните другари на Юрий, който трябваше да запали двигателя, щом получат сигнала на Хуан.

— На позиция сме и ви очакваме — намеси се Хенли.

— Добре, Макс. Аз и Юрий ще бъдем на мястото след около час.

— Няма да гасим светлините, преди да дойдете.

Хуан потупа по седалката и Бородин я обкрачи, за да седне зад него. За гърба на арктическият му костюм бяха защити две ръкохватки, за да се държи за тях, спестявайки на двамата мъже унижението руснакът да трябва да го прегръща през кръста. Хуан можеше да включи каската на Бородин в интеркома на снегомобила, но тогава щеше да пропусне възможно обаждане от „Орегон“, откъдето следяха както безпилотника „Камов“, така и големия хеликоптер МИЛ, който разгорещено го преследваше.

Снегомобилът ускори като ракета и излетя от боровата горичка като подплашен елен. След минута вече хвърчаха по снежната покривка. Заради специалното окачване и отопляемите седалки возенето беше твърде удобно. Дълбокият вътрешен студ, който Кабрило беше понесъл, скоро се замени с достатъчно топлина и се наложи да намали отоплението. Треперенето и подскачането на шейната, която цепеше снега, почти не се усещаха, а воят на двутактовия двигател се заглушаваше от каските.

Ако не беше фактът, че скоро въоръжен руски хеликоптер ще ги преследва, Хуан щеше да се наслади на пътуването.

Минаха само петнайсет минути от тръгването им, когато се обади Макс, за да докладва, че техният хеликоптер е свален и че камерите му са оцелели достатъчно дълго, за да установят, че руснаците са разбрали, че е безпилотник.

Кабрило изруга под нос. Беше се надявал на половин час или повече. Хеликоптерът на затвора трябва да е бил в бойна готовност, щом успя да настигне толкова бързо техния безпилотник. Сега ще започне да кръстосва и някой от пилотите с остър поглед, ще забележи следите от снегомобила като белег по девствената снежна покривка.

Хуан намали само колкото да се обърне с леко отворен визьор и да каже на Юрий:

— По петите ни са.

Бородин схвана опасността и потупа Хуан по гърба в потвърждение, че е разбрал.

Сега се надбягваха не само с хеликоптера, който ги търсеше, но и със залязващото слънце. МИЛ без съмнение разполагаше с прожектори

и веднъж само да попаднат на тяхната следа, щяха да я осветяват, докато не ги докопат. От друга страна, Хуан не можеше да пусне фара на линкса, защото това щеше да е единствената светлина в иначе необитаемата пустош и ако преследващият ги хеликоптер я забележи, можеше да ги настигне много бързо. Не смееше да намали скоростта и се наруга, че беше избрал затъмнен визьор. Едва виждаше белия сняг през тъмната пластмаса.

Когато се стъмни твърде много, реши, че може да опита да кара с вдигнат визьор. Вятърът заби хиляди кинжали дълбоко в очните му ябълки и той бързо го свали. Заради сълзите няколко секунди беше напълно сляп. Толкова по въпроса.

Просто трябваше да разчитат на неговите усет и рефлексии, докато се носеха по откритото поле.

Тук на сушата това не беше проблем, защото нямаше много препятствия. Но щом стигнеха до брега, трябваше да преодолеят няколко километра замръзнала и напукана водна повърхност, за да стигнат до „Орегон“.

Продължиха да се носят напред, Юрий вкопчен в защитите за костюма на Хуан ръкохватки, а той приведен над кормилото на снегомобила, докато слънцето се спускаше на западния хоризонт. А някъде на изток хеликоптерът със сигурност ги преследваше със стръвта, с която соколът търси плячка.

Бързо приближаваха брега и навлязоха в район с разпръснати ледени могили и пукнатини в леда — терен, който изглеждаше непреодолим. Хуан бе принуден да намали и колкото и да болеше, трябваше да вдигне визьора. Вече беше прекалено тъмно, за да вижда през затъмнения плексиглас, защото навън и без визьор вече трудно се виждаше.

Въпреки специалното окачване на снегомобила двамата мъже подскачаха на седалката като грах в тиган, докато машината се накланяше и отскачаше по ледените бабуни. Юрий бе принуден да пъхне ръце до лактите в ръкохватките на гърба на Хуан и да стиска с бедра седалката, сякаш се опитва да обяди див мустанг. Въпреки това беше достатъчно спокоен, за да оглежда небето, давайки така възможност на Председателя напълно да се съсредоточи върху управлението. Една необичайно ярка звезда привлече вниманието му и той с учудване се вторачи в нея.

Беше студувал толкова дълго — в затворническата килия никога не ставаше по-топло от десет градуса, правейки спането почти невъзможно, а сега отопленият екип и парното на седалката притъпяваха сетивата му почти до загуба на съзнание. Само друсането го държеше буден. В деня, когато го арестуваха, се намираше в апартамент с площ хиляда и осемстотин квадратни метра и си посрѣбваше шампанско „Кристал“ в компанията на бирманска проститутка. Последното му истинско физическо страдание бе по времето, когато беше призван във военния флот. Брежнев още беше генерален секретар на КПСС.

Копнееше за сън така, както алкохоликът копнее за алкохол.

Обаче в звездата, която привлече вниманието му, имаше нещо чудновато. Липсваше ѝ хладната отчужденост на заобикалящите я посестрими, яхнали разделителната линия между небето и хоризонта. Тя пулсираше, сякаш нарастваше и го зовеше така, както сирените се призовавали Одисей, привързан за мачтата на своя кораб, опитвайки да го примамят към скалите.

Към опасността.

Към неговата и на моряците му смърт. Звездите не растат!

Това беше затворническият хеликоптер!

---

[1] Мортиша Адамс от филма „Семейство Адамс“. — Б.пр. ↑

3.

Бородин излезе от предизвикания от топлината ступор. Той потупа Кабрило по рамото и макар виковете му да бяха заглушени от каската и визьора, бяха толкова настойчиви, че Председателя всичко разбра.

Хуан даде газ, без да го е грижа за тежкия терен. В същото време по сателитния телефон се обади Макс.

— Току-що лошите се появиха зад вас. Изскочи иззад скалистите възвишения и лети ниско над земята. Не го видяхме да идва.

— Заглушавате ли?

— Всичко, освен тази честота — отговори Хенли.

Хуан направи сметките наум, но колкото пъти прехвърляше сценария, времето все не му стигаше. Хеликоптерът щеше да ги настигне, преди да успеят да се доберат до кораба. Точно се готвеше да нареди на Макс да свалят машината, когато Бородин го затупа още по-настойчиво по гърба. Той се обърна и видя осветеното небе около МИЛ като короната на черно слънце.

Вероятно бяха изстреляли няколко ракети от UB-32 — ракетните гондоли за залпов огън, закрепени от двете страни на фюзелажа. Далекобойността им беше голяма, неуправляваните ракети се носеха на широк периметър, а бойните им глави бяха конструирани така, че да се пръскат като шрапнели.

Когато се обърна напред и отново даде газ, чу в телефона как Макс даде заповед да свалят преследвача им.

На трийсет и няколко километра от тях капакът, който скриваше една от 20-милиметровите картечници „Гатлинг“ на „Орегон“, се отвори и шестцветната картечница се издигна на стрелкова позиция от своя редут. С ужасяващо машинно тракане тя избълва завеса от волфрамови куршуми. Корабните оръжия бяха толкова точни, че нямаше нужда в мунициите да се включват трасиращи патрони. Пилотът на хеликоптера и неговият помощник така и не видяха какво изскочи насреща им от тъмната нощ.

Петсекундният откос изпълни въздуха с четиристотин куршума и почти всички улучиха МИЛ в предната част или разкъсаха вече падащите към земята отломки. Чувствителното гориво на машината се възпламени, превръщайки я в огнена топка, която увисна за секунди на хоризонта, преди земното притегляне да си каже думата и да я стовари върху леда, все едно падаща звезда е рухнала на земята.

По чиста случайност два от куршумите бяха улучили две от изстреляните ракети, но останалите двайсет и осем се разпръснаха като ветрило, заграждайки Кабрило и Бородин със смъртоносен бараж.

В тези последни трескави секунди Председателя търсеше начин да ги изведе от смъртоносния огън, но ледът сякаш дейно се опитваше да провали неговите усилия. Отляво и отдясно се издигаха ледени гребени, които дори снегомобилът не можеше да изкачи. Бяха в капана на малък каньон и единственият начин да се измъкнат бе скоростта.

Ирония на съдбата беше, че снегомобилите не бяха така добри на леда, колкото върху сняг. Гумената верига загряваше и бързо се износваше, но в момента на Хуан изобщо не му пукаше за това дали ще се разпадне, стига това да стане, когато вече са на кораба. Първите взривове изтрещяха зад тях и шумът бе заглушен от ледените стени, но веднага след това останалите ракети започнаха да падат около тях. Всяка се взривяваше с ярко цвете от пламък и лед. И стоманени шрапнели.

Замръзналото море беше начупено от взривовете в поредица от малки изригвания, които изпълниха въздуха със сняг. Още ракети долетяха в атака, която започна да се струва безкрайна на Хуан. Той почувства странното подръпване, когато шрапнели минаха през отопляемия му арктически екип, а друг отметна главата му, щом се удари в коравата пластмасова каска.

В същия миг Юрий изхърка някак си влажно и се отпусна тежко върху гърба на Кабрило.

Хуан разбра, че приятелят му е улучен, но не и колко тежка е раната. Последната ракета избухна зад тях в момента щом се измъкнаха от смъртоносния каньон. Той протегна ръка назад, плъзна я по страната на Бородин и когато я издърпа и погледна, белият найлон беше почервенял от кръв. Сега, когато хеликоптерът вече го нямаше, той светна фара на снегомобила. На светлината погледна отново

кръвта — в нея се виждаха малки въздушни мехурчета — значи Бородин беше улучен в белите дробове.

Оставаха им още километър и половина.

— Макс, чуваш ли?

— Тук съм. Дано не сте били близо до ракетите.

— Бяхме точно сред тях. Юрий е улучен в белите дробове и има тежък кръвоизлив. Кажи на Джулия да слезе в гаража за лодките. — Джулия Хъксли, обучен от военния флот медик, беше главният лекар на „Орегон“.

— Още ли държиш на прехвърляне с лодката с надуваеми бордове и твърд корпус?

— Няма време. Доближи кораба колкото може по-близо до леда.

— Ще остане открито водно пространство от около шейсет метра.

Хуан не се поколеба.

— Няма проблеми. — Но тайно си каза, че проблемът е сериозен.

Вятърът беше ерозирал леда в гребен, който се простираше на изток в извисяваща се дълга извивка, все едно някоя от големите вълни на Уайкики бе замръзнала насред движение. Хуан завъртя газта докрай и почувства как тежестта на Юрий намалява, докато машината се катери нагоре и след това се поизправя от центробежните сили, докато се носят с пълна скорост. Изскочиха от края на замръзналата вълна. Ледът стана неравен като гофрирана ламарина и принуди Хуан да намали малко скоростта. Всяка неравност раздрусваше тялото му, все едно беше боксовата круша на някой световен шампион. Надяваше се, че Бородин е изгубил съзнание, за да не изпитва болки.

Прекара снегомобила между две ледени бабуни, заобиколи трета, и ето, пред него се показа толкова примамливо близо „Орегон“. С многото запалени светлини изглеждаше празнично весел като круизен лайнер. От водата между кораба и замръзналата ледена повърхност се вдигаше пара.

От наблюдателницата си можеше да види, че Макс използва маневрените дюзи на носа и кърмата, за да се промъкне със сто шейсет и седем метровия кораб колкото може по-близо до ледената покривка, но беше уверен, че неговият стар приятел ще направи всичко възможно, за да затвори тази дупка.

Въпреки тежкия терен Хуан даде газ и двигателят зарева в протест, а гумената верига превъртя, запращайки парченца откъртен лед назад. Все едно, че излетяха от мъглата на собственото си сътворение. Той се целеше в мидела на кораба, където зееше широко отворена врата, наподобяваща гаражна. Това беше трюм, от който можеха да спускат малките плавателни съдове: от осемместни лодки с надуваеми бордове и твърд корпус до мореходни каяци. Гаражът беше изпълнен със светлина — фар за Кабрило и неговия тежко ранен спътник.

— Дръж се — ненужно каза Кабрило, когато приближиха края на ледената плоча.

Нямаше ясна разделителна линия между океана и леда, просто повърхността под машината започна постепенно да се начупва. Онова, което преди беше твърдо, сега се превръщаше в полюшващи се парчета, които ставаха все по-тънки, докато машината не започна да се крепи на ледена каша като в хладилниците на рибарски магазин. Металните ски не намираха опора. Онова, което ги държеше над водата, беше инерцията, поддържана от слабото сцепление, което широката верига успяваше да намери в кишата.

Скоро се озоваха над спокойна чиста вода, от която се издигаха струйки мъгла. Въпреки това снегомобилът продължаваше да върви, а килватерът от ледена каша се превърна в пенеща се вода. Хуан се наклони назад, докдето смееше, за да не заорат ските във водата — напълно реална възможност, която щеше да запрати и двамата като парцалени кукли в океана. Видя, че се носят на крачка-две от целта. Наведе се малко напред, защото прецени, че тежестта на Юрий е достатъчна да държи ските над водата. Кабрило и преди беше вдигал снегомобила на верига, както се наричаше тази маневра, но никога не го беше опитвал с пътник зад себе си и при толкова високи залози.

Двигателят „Ротакс“ работеше безупречно и те се плъзнаха под водата, без да подскочат весело като хвърлен плосък камък, а с равномерната сила на превозно средство, построено специално за тази цел. С приближаването корабът израстваше все по-голям, докато накрая закри океана от погледа на Кабрило. Той осъзна, че скоростта по друг начин се беше превърнала във фактор. Движеха се твърде бързо и щяха да се блъснат доста силно в рампата на гаража, покрита с тефлон. При сегашната скорост щяха да се оттласнат от нея като воден

скиор и да се блъснат в далечната стена с такава сила, че обезопасителната мрежа щеше да ги среже на парчета. Обаче, намалеше ли скоростта твърде рано, снегомобилът щеше да потъне като камък във водата.

Той леко завъртя газта назад, за да провери как ще реагира машината, и само след половин секунда се паникьоса, щом видя, че ските нагазиха по-дълбоко. Отново даде пълна газ. Нямаше начин да направи нужните изчисления. Всъщност имаше, но затова му трябваше суперкомпютър или мозъкът на Марк Мърфи. Но сега беше сам.

Според хората на „Орегон“ шофьорът на снегомобила се опитваше да се самоубие, докато се носи с осемдесет километра в час по повърхността на водата към стоманения борд на товарния кораб, който се извисяваше над Хуан и Юрий като крепост над двама самотни ездачи.

Хуан усети, че намали твърде късно, и стегна тялото си за съкрушителния удар. Оказа се обаче, че изборът му на време е съвършен. На няколко метра от рампата намали, оставяйки шейната да вдигне голяма вълна, която от своя страна уби още от инерцията. Щом започна да потъва, машината влезе в трюма, ските стъпиха на потопената във вода начална част на рампата и снегомобилът изпълзя от водата така контролирано, че на Кабрило се наложи само съвсем леко да натисне спирачките, за да спре.

Настъпи пауза от около половин секунда, през която всичко в главата му беше застинало, преди екипът да започне да изскача от херметическите врати и иззад екипировката. Хората му нагазиха в развълнуваната вода, която продължаваше да се стича от снегомобила по рампата, все едно ловджийско куче се отърсва от водата, след като е извадило гъска от езерото. Чу се аларменият сигнал, който известяваше, че гаражната врата се затваря. Няколко ръце се протегнаха към Юрий Бородин, за да го положат на докараната количка. Веднага щом измъкнаха ръцете му от ръкохватките върху арктическия костюм на Кабрило, той си свали каската и се обърна да види как е приятелят му.

Джулия Хъксли, Хъкс или „докторе“ за повечето от екипажа, вече се беше навела над Бородин, докато един санитар внимаваше руснакът да не падне от количката. Облечена в операционен костюм, тя стоеше в студената вода, без да обръща внимание. Първото, което

направи обучената във военния флот лекарка, беше да вдигне визьора на каската.

Сякаш някой вдигна капака на шлюз — от долната част на каската бликна поток кръв. Каската беше толкова тясна, че всичката кръв, която Бородин беше изкашлял от пробития си бял дроб, се бе събрала около долната му челюст и при всяко кашляне бликваше наново от устата му. Джулия свали каската му, мислейки си, че вероятно се е удавил в собствената си кръв. Но щом я свали, а кръвта се стече във водата около краката ѝ, мъжът отново се разкашля, изпръсквайки медицинската ѝ маска и операционна престилка.

Хуан се дръпна да им направи място и в същия миг един от фелдшерите подаде на Джулия скалпел. Тя започна да реже обемистия бял арктически костюм, докато друг започна да подготвя стойка за инфузия, за да се напълнят отново пресъхналите му вени с натриев хлорид като временен заместител, преди да започнат кръвопреливане от корабната кръвна банка.

Ватираният арктически костюм падна под скалпела на Хъкс, докато най-сетне болезнено слабите гърди на Юрий и едната му ръка за инфузията бяха разголени. Всеки път, когато Юрий се опитваше да издиша въздуха, от дупката в гърдите му излизаше пяна и се всмукваше обратно, щом вдишваше. Останалата част от обнаженото му тяло беше покрита от синини и охлузвания, получени по време на траялите със седмици побоища.

От червената количка с оборудване Хъкс грабна голяма лепенка и свали обвивката ѝ. Тази разновидност на превръзки за бойното поле позволяваше на въздуха да излиза от раната, но не и да влиза през нея. Така колабираният бял дроб на Юрий щеше да получи възможност отново да се напълни с въздух. Хъкс и нейните помощници внимателно обърнаха Юрий на наранената му страна. Тази поза улесняваше работата на поразения бял дроб. Едва сега Джулия свали стетоскопа от врата си и се зае да преслуша сърцето на пациента. Тя местеше слушалката по покритите с охлузвания от побоищата гърди на Бородин, все едно че прочесваше плаж с металотърсач. И подобно на тези ловци на късмета, изглежда, не откри онова, което търсеше.

— Кръвно налягане? — попита тя.

— Много ниско — отговори фелдшерът, който наблюдаваше екрана на апарата за измерване на кръвно.

— Същото важи за пулса. — Джулия вдигна поглед, видя линията на пулса на екрана да тече на дълги криви и реши, че тук нищо повече не може да направи. — Добре, хора, хайде да го откараме в медицинския отсек. — Гласът ѝ звучеше отсечено и заповеднически като на човек, който е поел цялата отговорност.

Тя размени поглед с Кабрило и печалните ѝ черни очи му казаха всичко, което трябваше да знае.

— Не — изхриптя Бородин. Някак си беше успял да отвори очи.

— Съжалявам, но няма „не“ — пресече го Хъкс и отпусна ръка върху неговата. — Хайде, карайте го.

— Не — отново успя да изхърка руснакът. — Иван? — Той повика Хуан, използвайки руското му име.

Кабрило се впусна напред и се надвеси над проснатото тяло на Бородин.

— Спокойно, друже. Ще се справиш.

Бородин се усмихна с кървава усмивка, зъбите му също бяха червени като на акула, след като се е нахранила.

— Не — повтори Юрий за трети път. — Кенин.

— Знам за Пьотър Кенин — увери го Хуан.

— Председателю! — остро се намеси Хъкли.

— Секунда — прекъсна я той. Не искаше да гледа укорителното ѝ изражение. Не по-зле от нея знаеше, че всяка секунда има значение. Знаеше и че сам Бородин знае това по-добре от всички тях.

Юрий се закашля и усилието сякаш разкъса нещо дълбоко вътре в тялото му. Той изстена, очите му се завъртяха, докато вълните на болката го мачкаха в обятията си.

— Арал.

Думата се отрони от устата му.

— Аралско море? — попита Хуан. — Какво значи това?

— Призрачна лодка.

— Не разбирам. — Той и всички останали виждаха, че на Бородин му остават секунди живот.

— Какво за Аралско море и призрачната лодка?

— Намери Карл Петро... Петро... — Сричките се раздалечаваха все повече и повече. Хуан се наведе, докато ухото му не се озова на сантиметър от кървавата уста на неговия приятел. — Петровски.

Усилието да каже името беше последното издишване на умирацията мъж. Кожата му, макар да изглеждаше невъзможно, стана още по-бледа, по-прозрачна, подобна на външния пласт на восъчните кукли на мадам Тюсо.

— Юрий? — Повика го Хуан с отчаяние, което знаеше, че ще остане без отговор. — Юрий?

Адамовата ябълка на Бородин подскочи за последен път в още един опит да говори. Белите му дробове бяха толкова пълни с кръв, че почти нямаше въздух да каже последната си дума. Но прошепна през вече неподвижните устни на мъртвец:

— Тесла.

Джулия блъсна Кабрило настрана, обърна Бородин по гръб и скочи на количката като жокей на коня. Тя беше дребна жена с красиви извивки, но когато правеше масаж на гърдите, го вършеше със сила и енергия. Фелдшерите забутаха количката към медицинския отсек на първа палуба през подобните на лабиринт коридори на тайните проходи на „Орегон“.

Кабрило проследи с поглед как изчезват през една от водонепроницаемите врати, въздъхна дълбоко, после тръгна към интеркома, монтиран на стената. Не обърна внимание на моряка, който подсигуряваше гаражната врата от бойния пост.

— Команден център — чу се гласът на Макс Хенли. Тъй като не знаеше какво е положението, той мъдро не пусна обичайната си поредица от черен хумор и саркастични забележки.

— Макс, изкарай ни от тук — нареди Хуан, сякаш напускането на сцената на действие можеше да компенсира случилото се. — Мисията е провал.

— Слушам, Председателю — тихо отговори Макс. — Слушам.

4.

Следващите петнайсетина минути седя отпуснат на бюрото си под слабата светлина в каютата, вперил нищо невиждащи очи в точка на пода. В продължение на години това помещение му беше дом. Днешното му вдъхновение идваше от кулисите, които представляваха „Кафенето на Рик“ от филма „Казабланка“. Вътрешният дизайн беше дело на Кевин Никсън и неколцина негови приятели от Холивуд. Обикновено това беше мястото, където Кабрило намираше утеха. Докато не звънна телефонът, такава не беше намерил.

Той вдигна слушалката на имитацията на стар бакелитов апарат още преди първият звън да беше свършил. Нищо не каза.

— Съжалявам, Хуан. — Беше Джулия Хъксли. — Току-що приключих. Той си отиде.

— Благодаря ти, Хъкс — монотонно отговори Хуан. — Знам, че си направила всичко възможно.

После остави тежката слушалка обратно върху апарата.

От кратката размяна на погледи с корабния лекар долу в хангара за лодките беше разбрал, че смъртта на Юрий е неизбежна, но не можеше да се насили да върши нещо, докато не получи потвърждение. Беше се провалил. Нямаше значение, че измъкна Юрий от затвора и го докара на километър и половина от „Орегон“. Хуан въздъхна дълбоко.

Свали останките от грейката и ги напъха със затворническите си одежди и с окървавените апрески в пластмасова торба, за да бъдат изгорени. Влезе в банята, облицована със зелен мрамор, завъртя медните кранове на хидромасажната душ-кабина, толкова голяма, че можеше да побере шестима. Когато от душовете запръска вода, свали протезата си, масажира набързо чукачето си и едва тогава влезе под горещата струя.

Обикновено в душ-кабината му имаше само две неща — калъп обикновен сапун и шампоан. Макар да си падаше конте, като на повечето мъже личната му козметика беше твърде минималистична.

От специално пластмасово шише изсипа жълтеникава течност в дланта си и въпреки горещата вода усети химическото ѝ парене. Размаза я по голата си глава и започна да масажира кожата. Кевин Никсън му беше обяснил химическия процес, който щеше да разтвори фалшивите татуировки, изрисувани по половината тяло на Председателя. Обаче формулите и коефициентите на реактивност губеха всякакво значение пред усещането, че течността разтваря не само татуировките, но и собствената му кожа.

Водата, която се стичаше от главата му, стана сива, когато мастилото започна да се разтваря.

Отне му петнайсет мъчителни минути, за да свали татуировките до степен да заприличат на едноседмични контузии, които само след няколко дни ще се разнесат напълно. Можеше да си спести болката и да ги остави да избледнеят от само себе си, но да ги остави на тялото си беше все едно да носи знака на Каин.

Хуан се подсуши, с хавлията почисти малка част от огледалото над шкафа в банята и след като се огледа, реши, че известно време ще трябва да носи шапка. Самата плешивина беше шокираща, защото иначе главата му беше покрита с гъста руса коса, спретнато подстригана от корабния бръснар, а сега заради бледосините остатъци от мастилото приличаше на бракуван екземпляр от лабораторията на доктор Франкенщайн.

Огледа се — вече не виждаше избелялото мастило и реши, че ако линията на косата му някога започне да се отдръпва, както се бе случило с двама негови чичовци по майчина линия, ще си обръсне главата. При широките му рамене на плувец и високия ръст номерът щеше да мине. Реши, че прилича повече на Юл Бринър, отколкото на Тели Савалас.

Той заподскача из каютата си до гардероба. Кракът, който беше носил по време на мисията, щеше да бъде свален в Магическата работилница за почистване и поддръжка. В дъното на гардеробната му стая като обувки бяха подредени протези за най-различни случаи. Някои бяха предназначени да имитират истинския му крак чак до твърдите косми. Други бяха истински металически чудовища, сякаш плод на научната фантастика. Той избра протеза от светла пластмаса, нахлузи защитния чорап върху чуканчето си, като се увери, че няма гънки, които след време да протрият кожата.

Бяха минали повече от пет години, когато снаряд, изстрелян от китайска канонерка, откъсна крака му под коляното. Не минаваше ден без липсващата част от крака да го боли. Фантомна болка — така го наричаха лекарите. Обаче за онези, които я изпитваха, в нея нямаше нищо призрачно.

Сложи си джинси, суитчър на щата Орегон и маратонки. Беше учил за бакалавърската си степен в Калифорнийския университет в Лос Анджелис. Фланелката на Орегон беше един вид отдаване на почит на едноименния кораб. Сложи си оригинално кепе на „Лос Анджелис Райдърс“, което някога беше принадлежало на неговия дядо, абониран за мачовете им през дванайсетте години, когато играеха в Града на ангелите. Старецът го носеше само на домакински мачове. Не го беше слагал от толкова отдавна, че трябваше наново да го регулира.

Едва когато излезе от гардероба, забеляза, че найлоновата торба с изцапаните дрехи е прибрана, а на алабастровия бар в ъгъла на каютата беше сложен сребърен поднос за храна. До него стоеше една-единствена чаша вино, което пламтеше като течен рубин на приглушеното осветление.

Той се изкиска съжалително.

Преди час беше толкова свръх съсредоточен върху заобикалящия го пейзаж, че мускулите му все още помнеха всеки завой, сътресение и накланяне по време на пътуването със снегомобила от гората до мига, когато машината спря в гаража за лодки на „Орегон“. Обаче сега, когато се бе върнал на мястото, което от толкова години беше негов дом, предпазливостта му беше намаляла толкова, че не бе забелязал кога някой от стюардите, вероятно лично осемдесетгодишният главен стюард Морис, беше влязъл в кабината, донесъл вечерята и взел мръсните дрехи. Ако Морис беше убиец, Хуан не би имал ни най-малък шанс да оцелее.

Свали сребърния капак на подноса и беше поздравен от богат пикантен аромат. Той отново си каза, че ако на света има сигурно място за него, то е на борда на „Орегон“, заобиколен от неговия удивителен екипаж. Украшеното с преге меню, съобщаваше, че пред себе си вижда бизонско чили, поднесено във френска питка, а виното беше каберне совиньон „Филип Тони“.

Морис, който беше изкарал кариерата си във военния флот като личен стюард на поне дузина адмирали, освен всичко друго беше

отличен сомелиер и Хуан беше сигурен, че виното добре ще се съчетае с ястието, но тази му вечер не беше от винените. Под бара имаше минихладилник и той извади от него една бутилка обикновена „Столичная“ и две охладени чаши за шотове. Едва успя да ги напълни и на вратата се почука. Макс Хенли влезе, без да чака покана.

— Във филма^[1] — каза Макс, докато пресичаше каютата, за да се настани на другото столче пред бара до Хуан — Боги^[2] най-накрая моли Сам да изсвири „Докато времето минава“. Казвам това само защото дори с вилици не мога да свиря.

Хуан се поусмихна.

— Истината е, че тук така или иначе няма място за пиано. — Подаде една от чашите на Макс и вдигна своята: — За Юрий Бородин.

— За Юрий — повтори Макс и двамата гаврътнаха водката.

Макс Хенли беше първият човек, когото Кабрило нае, когато създаде Корпорацията по препоръка на своя бивш ментор в ЦРУ Лангстън Овърхолт Четвърти. По това време Хенли управляваше пункт за изкупуване на скрап в Южна Калифорния и след обмисляне на предложението, което не трая повече от минута, го прие. Преди скрапа се беше занимавал с морско инженерство и морско спасяване, а още по-рано бе управлявал бързи катери по всеки сантиметър плавателна река в Южен Виетнам.

Набит, с румено лице, ореол от червеникавокафява коса, която украсяваше задната част на черепа му, и нос, чупен толкова пъти, че човек би могъл да го сметне за професионален боксьор, Макс беше човекът за подробностите в екипа. Независимо колко смахнат беше планът, измислен от Кабрило, Макс щеше да го придвижва, докато бъде осъществен.

— Вече съобщих на Миша Каспоров — каза Хенли, без да го поглежда в очите.

Тази задача по право се полагаше на Председателя, но Хуан беше благодарен на своя приятел, че е съобщил на Миша Каспоров за съдбата на неговия началник. Той вдигна наздравица за Хенли с отново напълнените чаши и гаврътна своята с леко потрисане.

— Помоли да погребем Юрий по моряшки с руски военни почести — продължи Макс. — Накарах Марк да изрови в гугъл каква е подходящата церемония. — Той подаде на Хуан лист.

Кабрило проучи церемонията. Типично руска, тя беше малко сантиментална и донякъде надута, но с вярно чувство на патриотизъм, което, каза си Председателя, би могло да се приеме и като обобщение на Юрий.

— Уведоми екипажа, че ще проведем церемонията в 07:30.

— Не че тази вечер ще ти пука особено — продължи Макс, — но Миша спази договора за измъкването на Юрий от затвора. Остатъкът от парите е преведен по временната ни сметка на Кайманите.

Хуан наля по още една водка.

— Честта на крадците.

— Амин. — Хенли посочи вечерята на Кабрило. — Ще ядеш ли това?

Хуан придърпа таблата.

— Всъщност да, защото умирам от глад. Ако искаш, можеш да изпиеш виното. Макс заобиколи бара, за да извади две нови охладени чаши за шотове, и ги напълни от бутилката водка.

— Ще пасувам за водката — каза Хуан. После продължи: — Миша знае, че животът му не струва пукната пара. — И потопа вилицата в чилито.

— Вече сме го обсъждали. Той знае правилата и се е задействал. Каза, че имал скривалище в Африка, където Кенин не може да го намери.

Кабрило кимна безмълвно. Познаваше много мъртви и затворени бегълци, които смятаха, че никога няма да бъдат намерени. Каспоров обаче не беше негов проблем.

— Някаква информация от Линда?

Линда Рос беше трети помощник-офицер на „Орегон“. Дребна жена с вид на елф, която някога се беше сблъсквала с ограниченията за кадърни хора във военния флот, сега изпълняваше задача с един от редовните клиенти на Корпорацията.

— Тя и емирът са напуснали Мароко с яхтата му и са на път за Бермудите.

Емирът на едно от Обединените арабски емирства настояваше да пътува с членове на Корпорацията винаги щом напускаше родната си страна, въпреки че бе съпровождан от истинска армия телохранители. Обикновено искаше „Орегон“ да следва неговата стометрова суперяхта „Шакир“, но сега корабът им трябваше за спасяването на Юрий, затова

арабинът беше успокоен, като му пратиха Линда за спътница. Макс продължи:

— Щом излезем от леда наоколо, без проблеми ще ги настигнем.

Когато Хуан превърна „Орегон“ в хибрид между боен кораб и плавателен съд за събиране на информация, какъвто беше сега, между многото му способности беше и да плава през лед с дебелина деветдесет сантиметра. Обаче в тези северни води най-голямата опасност представляваха плаващите айсберги и макар бордовете му да бяха бронирани, един кос удар можеше лесно да ги разпори, както се беше случило с „Титаник“. Докато не излезеха от опасната зона, нямаше да могат да отворят дроселите на най-мощните двигатели на света — революционните магнито-хидродинамични двигатели, които можеха да тласкат кораба през вълните със скоростта на състезателен автомобил.

— Емирът добре ли се държи? — попита Хуан бащински загрижен.

— Човекът е на осемдесет. Като изключим няколко дебелашки подмятания, Линда каза, че ѝ напомнял за нейния дядо.

Лицето на Макс беше като на булдог, платно, върху което житейският опит беше оставил своя отпечатък. Изведнъж то започна да се надува, а веждите да се свиват, докато челото му не се набръчка като рипсено.

— Нещо ми подсказва, че Линда ще остане още малко сама, нали?

— Не е сигурно — отговори Хуан и отчупи парче от хрупкавата френска питка, напоена с чили сос. — Преди да умре, Юрий обвини адмирал Пьотър Кенин.

— Това не е никаква изненада — сви рамене Макс.

— Не е — съгласи се Хуан. — Кенин е организиран изфабрикуването на обвиненията, но не мисля, че Юрий имаше предвид това.

— А какво?

— Спомена Аралско море и човек на име Петровски. Карл Петровски.

Макс се облегна удобно на столчето си пред бара и леко наклони малката си кръгла глава.

— Не съм го чувал.

— Нито пък аз. Юрий каза и нещо за някаква призрачна лодка.

— Призрачна лодка?

— Призрачна лодка. Не ме питай какво значи. Нямам представа. Последната му дума беше Тесла.

— Като Никола Тесла?

— Предполагам. Сръбският изобретател, който на практика е измислил модерната електрическа мрежа.

— И много други неща — добави Хенли. — Мнозина знаят за Томас Едисън и неговия принос за модерното общество, но малцина са чували за Тесла. Е, ако се изключат може би електрическите спортни коли, които носят неговото име. Тесла е свръх гений. Някои от неговите идеи...

Хуан го прекъсна:

— Класически случай на „кой знае колко за еди-какво си“.

— Гледах документален филм за това как Едисон се опитвал да убеди хората, че неговият прав ток е по-безопасен от променливия на Тесла, като убивал слонове с електричество в Ню Йорк.

— Това е било в зората на новото време. Залозите са били особено високи.

— Хайде сега — да убиеш слон, за да докажеш теорията си?

— В края на краищата театралността се изплаща. До известна степен. Променливият ток печели срещу правия, но ние всички знаем неговото име, а Тесла остава бележка под линия. Понякога историята отдава предпочитание на деятеля, а не на дейността.

— Е, и къде ни води всичко това?

— Трондхайм — отговори Хуан.

— Какво?

— Трондхайм, Норвегия. Трябва да стигна колкото може по-бързо до Аралско море. Предполагам, че Трондхайм е най-близкият град с летище. Може да ме оставите на път за Северно море и евентуално Атлантика и Бермудските острови.

Макс осмисля няколко секунди предложението на Хуан, после челюстта му увисна. Когато заговори отново, подбираше думите си много внимателно.

— Призрачна лодка. Аралско море. Карл Петровски. — Той замълча. — Виждаш ли някаква връзка?

— Не, виждам, но Юрий виждаше. — Кабрило избърса устата си със салфетката и я остави до полупразната чиния на бара. Прекоси каютата до телефона на бюрото, погледна часовника си и набра един вътрешен номер. Както очакваше, откри Ерик Стоун в каютата му.

— Председателю? Какво става? — Ерик също беше ветеран от военния флот, но не беше моряк, а служител от отдел „Изследвания и разработки“.

— Марк при теб ли е? — На практика Марк и Стоун бяха като еднояйчни близнаци.

— Аха, модерираме една интернет дискусия между почитатели на „Игри на глада“.

Кабрило имаше смътна представа, че това е поредица книги, по-късно филмирани, но нямаше идея за какво се разказва в тях и как двама от неговия екипаж могат да участват в подобен дебат. Не му и пукаше твърде, но Ерик добави:

— Студийният маниак, който отговаря за интернет повишенията, направи Марк майстор.

— Имате пълното ми съчувствие.

— Имаме нужда от него. Нямаш представа колко зловни могат да бъдат подрастващите девойки и какъв език използват — ще накарат дори моряци да се изчервят!

— Искам двамата да се поровите за мен. Обаче най-напред ми резервирайте първия полет от Трондхайм до най-близкото летище около Аралско море.

— Това е Аралск в Казахстан — прекъсна го Ерик.

За Кабрило беше пълна тайна как Стоун помни подобни излишни неща, но това го правеше един от най-добрите изследователи в занаята.

— След това искам да изровите всичко за човек на име Карл Петровски. — Кабрило произнесе името буква по буква. — Името не е толкова необичайно. Съсредоточете вниманието си върху лица, свързани с Аралско море, адмирал Пьотър Кенин или Никола Тесла.

— Името на Кенин е свързано с ареста на Юрий Бородин, но какво търси Тесла в тази каша?

— Нямам представа, но това беше последната дума на Юрий.

Ерик замълча, за да осмисли тази информация.

— Хуан, съжالياваме. Чухме, че е ранен, но не знаехме, че е починал.

— Момчета, вие сте в почивка, така че няма как да знаете.

— Като се има предвид състоянието на океана и т.н., приблизителното време на пристигане в Трондхайм няма да е по-рано от дванайсет часа.

— Знам. Направете каквото можете. — Хуан затвори и се върна при Макс на бара. После сипа още по една водка.

— Какво ти подсказват инстинктите? — любопитства Макс.

— Първо, ако изпия още една водка — той гаврътна чашката, — утре сутринта ще ми е кофти.

— А второ?

— Времето за вкарването на Юрий в затвора не е случайно избрано. Мисля, че е открил нещо за адмирал Кенин и то е свързано с Никола Тесла и Аралско море.

— Как?

— Докато Стоуни и Мърф изровят някаква информация, не мога да ти кажа. Юрий ми каза това на смъртния си одър и аз възнамерявам да го разровя.

Онези, които познаваха Хуан Кабрило, знаеха, че щом съзнанието му е заето с мисия, няма много неща на този свят, които могат да го спрат. И всеки, който се опита да го направи, ще разбере истинското значение на думата решимост.

---

[1] „Казабланка“. — Б.пр. ↑

[2] Хъмфри Богарт. — Б.пр. ↑

5.

Подводницата беше в режим на супер тихо придвижване. Намираха се на петнайсет мили от Калифорния и между тях и брега един катер на Американската брегова охрана мързеливо плуваше по курс Сан Диего. Катерът се намираше на по-малко от четири мили. Екипажът не беше пуснал сонара и макар подводницата да се намираше в международни води, не можеха да си позволят да бъдат открити. Присъствието на дизелова подводница толкова близо до американския бряг щеше да предизвика бърз и смъртоносен отговор.

Катерът нямаше въоръжение, с което би могъл да елиминира подводница от клас „Танго“, той можеше да я следи със своя сонар, докато не дойде противолодъчен самолет от няколкото военновъздушни бази на флота, които бяха наблизко. Бяха стигнали твърде далеч и сега, в края на мисията, щеше да е жалко да бъдат потопени. Ако трябваше да се крият тихо под водата в течение на час или два, докато катерът се махне — така да бъде. Търпението и мълчанието бяха двете главни достоинства на подводничаря.

Пътуването на север им беше отнело цяла седмица. Повечето време плаваха извън обичайните плавателни коридори и на шнорхелна дълбочина, за да може дизелите на лодката да получават въздух. Само когато сонарът откриеше наблизко кораб — обикновено идващ от Азия, защото се бяха озовали пред пристанищата по западното крайбрежие на САЩ и Мексико, прибираха шнорхела и се потапяха по-дълбоко. Обикновено екипажът се състоеше от седемнайсет офицери и шейсет и един моряци, но на тази подводница имаше само двацет и четири души, с които капитанът много се гордееше.

— Докладвай данните от сонара — прошепна той. Стоеше зад мъжа, приведен над древната пасивна сонарна система.

Морякът свали една от слушалките от ухото си и докладва:

— Катерът продължава да плава с осем възела. Според мен се намира на пет мили от нас.

В много отношения разстояние от пет мили беше изпълнено с опасности. Пет минути пътуване с кола или два часа пеша. В океана, където звуците могат да пътуват далеч-далеч в неговата необятност, пет мили са разстояние, на което можеш да подвикнеш някому.

— Някакви признаци, че претърсва със сонар?

— Не, капитане, защото иначе щеше да изключи двигателите и да легне на дрейф. Ако работят, не може да чуе нищо друго, освен собствените си винтове.

В този момент мъжът отново нахлузи слушалките. Сякаш думите им бяха чути от американците.

— Капитане... изключи двигателите. Ляга на дрейф!

Капитанът сложи успокояващо ръка върху рамото на момчето.

— Спокойно, синко. Не може да ни чуе, ако не вдигаме шум, нали?

Момчето погледна виновно.

— Да, капитане.

— Ние сме една тиха деветдесетметрова точка в океана. Нищо няма да чуе тук. След малко ще продължи.

Капитанът огледа малкото помещение. С ниския си таван беше клаустрофобично като гробница, а на червеното бойно осветление лицата на мъжете изглеждаха демонични. В центъра на помещението като сталактит от стомана висеше перископът. Около него бяха струпани рулевата рубка, контролното табло на инженерите, капитанският стол и още няколко други бойни поста. Подводницата беше толкова стара, че всичките ѝ уреди бяха още аналогови, с обикновени циферблати и стрелки, и много приличаха на онези от Втората световна война, защото бяха изкопирани от германските. Въздухът беше доста хладен — сега, когато подводницата се движеше на акумулатори, не смееха да пилеят амперите за отопление. Въпреки това на няколко от мъжете лицата бяха потни. Напрежението беше доловимо.

— Капитане, катерът продължава да е на дрейф.

— Няма нищо, момче. Нека си стои. Няма представа, че сме тук.

Вече повече от час плаваха в свръх тих режим, след като откриха и разпознаха катера с помощта на база данни от акустични сигнали, събрани на магнетофонни ленти — още една древна технология, която подсказваше, че корените на клас „Танго“ са в 70-те години.

Когато се подадеше сигналът за тревога, той беше особено остър и пронизителен.

Морякът най-близко до сирената не забрави онова, на което го бяха учили. Повечето мъже щяха да останат няколко секунди като вкопани на място, докато мозъците им обработват източника на натрапчивия шум, но той се задвижи със скоростта на котка и натисна бутона, който спираше сирената. Половината от червените бойни индикатори започнаха да пулсират — визуално доказателство за развитието на някакъв спешен случай.

Докато мъжете си разменяха тревожни погледи, времето сякаш беше спряло. Сега бяха изправени срещу две опасности: американския катер, който се вслушваше в звуците, идващи от бездната, чрез привързан за кърмата сонар, долавящ и най-тихия необичаен звук. Една история от Студената война разказваше как съветска подводница била проследена през цялото ѝ пътуване от четири хиляди мили, защото един от моряците обичал да пука балончета с вносна дъвка, щом остане сам. И втората — дали онова, което датчиците на подводницата бяха открили, беше толкова опасно за живота, че да си заслужава включването на сигнала за тревога?

Отговорът на втория въпрос дойде под формата на струйка дим, която се понесе от един от вентилационните отвори на тавана. Докато екипажът още гледаше, струйката се превърна в кълбящ се облак.

Подводничарите се страхуват от пожар повече, отколкото от удавяне.

Беше очевидно, че лодката гори.

Капитанът огледа командната рубка, спирайки очи за секунди на съответния човек, преди да продължи нататък. Помощ от никъде не можеха да очакват. Той спря поглед на първия си помощник.

— Помощник, ограничете огъня с цената на всичко. Същевременно трябва да се пази тишина.

— Слушам — каза мъжът и се втурна напред, където димът изглеждаше най-гъст.

— Докладвай резултатите от сонара — поиска капитанът със заучено безразличие. Трябваше да покаже на екипажа, че няма нужда да се паникьосва. Обаче стомахът му се беше свил.

— Катерът още е на дрейф — докладва оператора на сонара, който притискаше с една ръка слушалките толкова силно, че пръстите

му бяха побелели.

— Чуха ли ни?

— Чу ни, но не знае какво точно е чул.

— Ако беше на негово място, какво щеше да направиш?

— Капитане?

— Отговори.

— Тъъ — поколеба се момчето.

— Лесен въпрос. Отговори. Какво би направил?

— Щях да обърна кораба по посока на шума и да мина още веднъж със сонара, за да се опитам да чуя още нещо.

Капитанът знаеше верния отговор, същия, който му даде морякът, но инстинктите му подсказваха да последва първия помощник. Огънят беше непосредствената опасност. Американският катер беше второстепенната. Но подготовката му говореше друго. Трябваше да остане тук. Добрият водач трябва да отделя инстинктите от обучението, защото това разделение запазва живота на екипажите. Най-непосредствената заплаха за подводницата не беше пожарът, а катерът на бреговата охрана.

Той зачака с останалите моряци, впил очи в часовника над бойния пост на оператора на страничните рули.

Катерът продължаваше да лежи на дрейф и да прослушва района. Когато изминаха шест минути, капитанът изпусна малко от дъха, който си беше поел още когато прозвуча алармата. На седмата издиша останалото.

— Момчета, смятам, че ни пропусна — прошепна той. В този момент се върна първият помощник. — Малък пожар в камбуза. Беше се запалила някаква мазнина. Няма повреди.

— Капитане, двигателите на катера току-що заработиха. Започна да се отдалечава.

— Обръща ли?

Чакането нямаше край, но изведнъж младият моряк се обърна към своя командир с широка усмивка.

— Пое курс на юг и вече плава с осем възела.

— Всички свършихте добра работа — каза капитанът с почти нормален глас. Той погледна към стоическото лице на адмирал Пьотър Кенин. Не знаеше какво да очаква, но се изненада приятно, когато мъжът неохотно му кимна в знак на уважение.

Кенин се беше облегал на една от херметичните врати и сега се изправи и викна:

— Край на маневрите.

Червеното бойно осветление бе изгасено и мостикът беше зает от ярка бяла светлина. Техници, доскоро невидими, дойдоха в командната централа, за да проверят оборудването, а моряците пред различните бойни постове наставаха от местата си. Телата им бяха толкова напрегнати и изтощени, сякаш това беше истински сблъсък с противник, а не тренировка. Въпреки това чувстваха удовлетворение от добре свършената работа.

— Капитан Ескобар, поздравления — каза Кенин и му стисна ръка. Говореше английски — единствения език, на който можеха да се разберат.

— За миг си помислих, че сме се провалили — призна Хесус Ескобар. — Много неподходящ момент за симулиране на пожар.

— Добрият капитан на подводница може да се справя с кризите една по една. Великият може да се оправя с по няколко наведнъж.

Ескобар си позволи пестелива усмивка заради комплимента.

Кенин продължи:

— Капитане, с това твоето обучение е завършено. Ти и хората ти сте готови да отплавате.

— Картелът ще бъде доволен да го чуе. Той вложи много пари в това предприятие и вече е време да използваме новата си играчка.

— Когато дойдохте в Сахалин, не ми ли каза, че ще са нужни само два курса от Колумбия до Калифорния, за да излезе картелът на печалба?

— Да — отговори Ескобар и поглади черния си мустак. — С половин екипаж и достатъчно гориво за отиване и връщане можем да натоварим няколкостотин тона кокаин.

— Приятелю, пред мен ти доказа, че ще направиш много повече от два курса. — Кенин прегърна мъжа през рамо, което само подчерта физическите различия помежду им. Колумбийският трафикант имаше физиката на типичен подводничар — метър шейсет и два и жилест, руският адмирал опираше в тавана със своите метър и деветдесет. Беше типичен мъж исполин, с масивно тяло и железен организъм. — Довечера ще организирам празненство във ваша чест и по случай трите дълги месеца обучение. Утре ще си отспите след купона, а

вечерта под прикритието на мрака ще пуснем лодката ти от плаващия сух док и ще поемете за вкъщи.

— Адмирале, оказваш ни голяма чест!

— Капитане, информирай хората си. Ще се видим по-късно.

Кенин се обърна и влезе в кулата, за да се изкачи по стълбата към външния мостик, където чакаше един от неговите хора, за да му отвори люка. Тренировката беше продължила пет часа и той отчаяно се нуждаеше от глътка чист въздух, но трябваше да почака още малко. Деветдесетметровата подводна лодка лежеше в търбуха на затворен плаващ сух док, който от своя страна бе пристанал в полуизоставена военноморска база, която Кенин използваше като своя собствена. Той спусна една външна стълба и прекоси подвижния трап до метална пътека, простираща се по протежение на сухия док. Вдлъбнатото пространство миришеше на морето, в което „Танго“ лежеше, на дизел и ръжда. Мощните прожектори на тавана не успяваха да разпръснат напълно сумрака.

Както беше обичайно за него, вървеше забързано с големи крачки и стигна до няколко стълбища, които щяха да го отведат до люка, през който се излизаше. Едва когато прекрачи през тази врата, напълни гърдите си с чист въздух. Слънцето отдавна беше залязло и духаше хладен вятър. Беше около четири градуса и Кенин знаеше, че настъпи ли зимата, температурата щеше да падне до минус четирийсет.

По друг трап слезе на стария флотски пристан. Докът беше от напукан бетон и надигнали се от студа павета — между тях и пукнатините в бетона растяха снопчета бурени. Зрителното му поле в посока към сушата бе препречено от рушащи се складове, чиято боя отдавна беше олющена от ветровете, спускащи се с вой от Сибир. Чакаше го кола, шофьорът изскочи и застана мирно, щом го зърна да се появява от сухия док.

Мъжът отдаде чест и отвори задната врата. Кенин се отпусна на дебело тапицираната кожена седалка и веднага измъкна защитения си срещу подслушване мобилен телефон. В подводницата нямаше сигнал и бе пропуснал дузина обаждания. Засега реши да върне само едно обаждане — от неговия адютант капитан трети ранг Виктор Гогол.

— Гогол, Кенин се обажда.

— Адмирале, как мина?

— Утре вечер отплават.

— Пристанищните работници ме увериха, че приспособлението е готово — продължи Гогол.

— Не мога да си обясня как им е хрумнало на колумбийците, че ще им позволя да купят още една подводница, за да превозват кокаин до Америка. Ескобар изглежда достатъчно способен, но американският флот ще се лепне за петите му пет минути след като напусне Южна Америка. Години са нужни, за да обучиш екипаж както трябва, за да избягва американския сонар. Тези глупаци си мислят, че за три седмици са овладели лодката!

— Адмирале, ако не ме лъже паметта, в началото, след закупуването на подводницата, искаха само седмица обучение.

— Помня, помня. Нямахме да могат дори да я изкарат от сухия док. Както вече казах, те са глупаци. Но така е по-добре. Картелът ще ми плати точно преди заминаването на подводницата и щом се потопят на шейсет метра, всмукателите на баластните цистерни ще блокират в отворено положение и лодката ще потъне на дъното на Пасифика. Няма да има нито свидетели, нито неприятности с картела. Е, Виктор, за какво си ме търсил?

— Имаме проблем — отговори адютантът му с такъв тон, че Кенин се приведе.

— Продължавай.

— Бородин избяга.

От задоволство, все едно беше превъртян ключ, Кенин изпадна в ярост.

— Какво? Как е могло да се случи?

— Докарали нов затворник — рутинно прехвърляне. Изглежда този човек е бил изпратен да организира бягството на Бородин. Някак си е успял да внесе експлозиви. Взривили са стените и са избягали с хеликоптер.

Ярост не беше достатъчно силна дума да опише празнината в гърдите на Кенин, където при обикновените хора се намираще сърцето.

— Продължавай — процеди той през стиснати зъби.

— Затворът е изпратил своя хеликоптер да преследва техния, който скоро бил свален. Когато го огледали, установили, че е с дистанционно управление. Немало следа от Бородин и фалшивия

затворник. Когато се върнали, открили следи на снегомобил, водещи на север. За последно са чули екипажа по време на преследването.

— Какво значи „за последно са чули“?

— Адмирале, това се случи преди три часа. Оттогава няма никакви признаци на живот от екипажа. Друг хеликоптер започна да го издирва, но засега няма следи. Страхуват се, че може да е катастрофирал или са го свалили над водата и е потънал.

Пьотър Кенин не би стигнал до чин адмирал, нито би успял да организира частна армия в рамките на Червената, ако не беше предприемчив и безскрупулен. За разлика от мнозина винаги беше готов да вземе решение.

— Искам веднага да бъдат затворени пазачите, които са позволили на затворника да внесе експлозиви. Сложете ги при останалите и оставате затворниците да изпълнят присъдата вместо нас. Директорът на затвора незабавно да бъде сменен, искам го в кабинета си, щом се върна в Москва.

— Слушам — отговори Гогол. Кенин още не беше свършил.

— Трябва да предположим, че Бородин се е качил на борда на някой кораб. Проследете всички плавателни съдове, които са били в този район. Откъде са дошли, чия собственост са. Всичко.

— Слушам.

— Ако Бородин е жив, ще изложи проект „Мираж“ на опасност. Няма доказателства, така че ще бъде само неговата дума срещу моята. Трябва да се подсигури, че не може да намери доказателства. Разбираш ли?

— Да, адмирале, така мисля.

— Искам всички несигурни елементи, колкото и незначителни да са, да бъдат елиминирани.

— Ще съобщим ли на китайците?

— Не, в никакъв случай. Можем да се справим сами. Само имаме нужда от няколко дни. Тогава ще проведем нашата демонстрация, а след това проблемът е техен. — Кенин се успокои дотолкова, че се облегна отново, докато колата прекосяваше запустялата база по посока на сглобяемата къща, в която отсядаше винаги, когато идваше да се види с колумбийците. Щяха да му платят трийсет милиона долара за подводницата и обучението на нейния екипаж. Най-малкото, което можеше да направи, беше от време на време да им отделя малко

внимание. Веднага след заминаването на „Танго“ сухият док щеше да бъде върнат на буксир във Владивосток, а къщата щеше да бъде разглобена и също откарана там.

— Виктор, още нещо.

— Да?

— Следващия път, когато имаш толкова важна информация, не ме питай как е минало учението. Излишна загуба на време.

— Слушам, адмирале. Съжалявам.

— Няма за какво да съжаляваш, просто не го прави пак. — В този миг на Кенин му хрумна нещо друго. — Предполагам, че спасяването на Бородин е било организирано от малкия му гъзолизец Миша Каспоров. Погрижи се и той да умре.

— Още щом чух какво се е случило, заповедта беше издадена. Вече се беше покрил, но ще го намерим.

— Има още хляб в теб.

6.

Нукус, Узбекистан

Най-накрая познанията на Ерик Стоун за летищата в региона на Централна Азия се оказаха безполезни. Кабрило пое не към достатъчно стабилната държава Казахстан, а към нейния по-брутален и нестабилен съсед на юг. Човешките права в Узбекистан не се спазваха, пресата не беше свободна и когато реколтата от памук на нацията, която носеше основните валутни приходи, узрееше, за прибирането ѝ често се използваше принудителен труд. Макар да не беше така корумпирана както останалите бивши съветски републики, ако можеше да избира, Кабрило би бил по-доволен да не идва в тази страна.

Според Ерик Стоун Карл Петровски бил на четирийсет и две, когато бил убит от кола, чийто шофьор избягал. Уважаван хидролог, завършил Московския университет и Берлинския технически университет. Последното му работно място било за правителството на Узбекистан, в което се опитвал да повтори успеха на Казахстан, където започнали да преодоляват опустошенията от погрешните проекти за напояване от съветската епоха.

Преди намесата на съветските специалисти Аралско море било едно от най-големите в света с размери, по-големи от тези на езерата Хурон и Онтарио, взети заедно. Около Аралско море се развила бликаща от енергия риболовна и туристическа индустрия, чрез които местните се прехранвали. В опита си да увеличат производството на памук в околните пустини, съветските инженери отклонили водата на двете реки, охраняващи Арал — Аму и Сир, в огромни мрежи от канали, които пропускали повече от половината вода, която вкарвали в тях. През 60-те години равнището на езерото започнало драматично да спада.

Комунистите знаели, че това се дължи на техните инженери, но централно планираната икономика не обръщала внимание на такива подробности като околната среда. Половин век по-късно Аралско море,

което в превод означава Море от острови, се свило толкова много, че сега представлява няколко езера с черна вода, в която не може да има живот. Днешната му соленост е три пъти по-висока от тази на световните океани. Корабите на някогашните риболовни флоти сега лежат килнати и ръждясали върху пустинния пясък. Свиването на Аралско море променило и местните климатични особености — температурите се повишили, а сезонните дъждове намалели. Прахта, солта и изтичането на пестициди от някогашните памучни полета допълнително замърсявали почвата, докато накрая тя се превърнала в лунен пейзаж.

Единственото положително в тази тъжна история е, че казахстанското правителство работи по пренасочването на вода в Северно Аралско море в опит да съживи езерото. Крайбрежието му вече пълзи обратно към пристанищния град Аралск, досега отдалечен от него на шейсетина километра. Отново има промишлен риболов, както и промени в микроклимата, които довеждат до увеличаването на валежите.

В закъснъл опит да подражават на своите северни съседи, сега узбеките разглеждат осъществимостта на подобен проект. Карл Петровски бил член на екипа, който постига успеха в Казахстан и през последната година работил по повторението му в Узбекистан.

Кабрило се съмняваше, че работата му в тази област е причина за неговата смърт. Беше нещо, свързано или с Никола Тесла, което му се струваше невероятно, или с тайнствената призрачна лодка, която си остана призрачна въпреки голямото проучване.

Това доведе Председателя до неговия омразен, брулен от вятъра аванпост, който се намираще накрай света. Когато излезе от летището със стъклена фасада, след като беше долетял на юг от московското летище „Домодедово“, стена от сух и солен въздух посрещна Кабрило. Той бързо си сложи слънчевите очила и леко повдигна с презрамката чантата, която носеше през рамо. Паспортът, който използва за това пътуване, го сочеше за канадски фотожурналист, работещ върху материал, който се надява да продаде на списание „Нешънъл Джогеографик“.

Беше минал транзит през Русия, облечен със спортно сако, бяла риза без вратовръзка и поочукани официални обувки. Тук се отказа от този външен вид и го замени с фотографската униформа по цял свят:

високи обувки, камуфлажни панталони, яке с безброй джобове и джобчета за оборудване. В другата чанта бе подслонил един „Никон SLR“ и няколко обектива, както и достатъчно принадлежности, които завършваха маскировката му.

В нея имаше както плюсове, така и минуси. В държава като Узбекистан, където медиите бяха силно зависими и потискани, да щракаш снимки до насита неизбежно щеше да привлече вниманието на властите. Хуан обаче нямаше намерение да вади фотоапарата край правителствени сгради или военни бази, затова можеше да бъде спокоен. Обикновено крадците бяха наясно, че фотографите нямат нищо за крадене, освен апаратите си. Подобни кражби винаги се съобщаваха в полицията, която най-често знаеше кои са крадците и ги арестуваше бързо, за да изчисти името на родината. Това беше сред плюсовете.

Така нямаше да го застрашават нито правителството, нито кандидат-крадците. Без да обръща внимание на подвикваните предложения от шофьорите на таксите за ниски цени до близкия град, той съсредоточи вниманието се върху един очукан УАЗ-469. Руският джип явно беше слязъл от поточната линия, когато Кабрило се беше родил. Каросерията му беше смесица от метални крѳпки, избледняла сиво-кафява боя и прахоляк и беше толкова нагъната и издрана, че напомняше кожата на шарпей.

Младият мъж, застанал до него, стискаше в едната ръка цигара и лист с ръчно изписано името Смит в другата и наблюдаваше множеството, напускащо терминала с хищното търпение на сокол. Когато видя Кабрило да излиза от тълпата, пазаряща се за цените с шофьорите на такси, хвърли цигарата и се усмихна широко, показвайки пожълтелите си от никотина зъби.

— Господин Смит, да?

— Да, аз съм Смит — отговори Кабрило и стисна протегнатата ентузиазирана ръка.

— Аз Осман — представи се младият мъж с непроницаем акцент. — Добре дошъл в Узбекистан. Наистина си сърдечно добре дошъл. Казаха ми да те посрещна тук с най-хубавия си джип и както можеш да видиш, тя е прекрасен.

В региона руският беше език за комуникация между различните племена и техните разклонения и Кабрило би могъл да спести на

представителя на фирмата за коли под наем усилието да си кълчи езика на английски, но понеже го говореха само малцина канадски журналисти, той реши да се държи за английския.

— Той е прекрасен — поправи младежа Хуан и стрелна подозрителен поглед към малкото маслено петно под шасито.

— Не ми казаха, че ще имаш нужда от шофьор. Да.

А, значи това е болката на този тип, осъзна Хуан. Наемането на всъдеход ставаше чрез плащането на неподлежаща на пазарлък такса, посочена на интернет страницата на фирмата. Осман искаше доходоносното място на негов шофьор и личен гид през четирите дена, за които беше наел колата.

— Не са ти казали, защото нямам нужда от шофьор. — После му подхвърли кокал. — Но съм готов да ти платя, ако ми намериш допълнителни туби за бензин.

— Значи ще навлезеш навътре в пустинята?

— Не толкова навътре, че да не мога да се върна.

Узбекът реши, че това е шега, и се разсмя толкова силно, че започна да кашля. След това запали поредната цигара.

Хуан палеше пура от време на време и не се сърдеше на зависимите от никотина, но не можеше да си представи защо трябва да пушиш цигари сред тоя прахоляк, където усещаш пясъка да скърца под зъбите ти, а дробовете си като стари циментови чували.

— Добре — отговори решително Осман, — но след като ме оставиш в офиса ни в града.

Ето това неизменно забавляваше Хуан по време на пребиваванията му на Изток — всеки се опитва да изцеди нещо допълнително от сделката. Няма значение колко е незначително, стига само другият да е отстъпил повече от теб. На повечето западняци това се струваше измамничество и алчност, но всъщност подобен пазарлък беше взаимна проверка на характерите. Ако твърде бързо се съгласиш, ще те сметнат за наивник, а ако твърде упорито се пазариш, ще излезеш скръндза. Балансът между крайностите определя как ще изглеждаш в очите на другите.

— Съгласен — кимна Кабрило и протегна ръка, за да подпечатат сделката, — но само ако ме почерпиш чаша чай в офиса.

На лицето на Осман отново цъфна усмивка, но този път изглеждаше по-искрена от мазното хилене на гонещ продажби

търговец, която бе лепнал на лицето си преди малко.

— Господин Смит, харесваш ми. Много си готин.

Отклонението да пийне чай с Осман щеше да отнеме само няколко минути, но този млад узбекски мошеник го беше нарекъл „готин“ и това накара Хуан да се усмихне за пръв път от смъртта на Бородин насам.

Пътят на север към някогашния крайбрежен град Муйнак представляваше съсипваща бърбреците напукана асфалтова лента, а почти пълната липса на амортизатори на уазката допълнително влошаваше нещата.

Теренът беше плоска, брулена от вятъра пустиня, из която от време на време можеше да се види изсъхнал хресталак. Единственото интересно, което Кабрило виждаше наоколо, бяха двугърбите персийски камили. Те бяха по-ниски от едногърбите си братовчеди, а по шията им минаваше ивица гъста козина, която увенчаваше всяка от угоените гърбици. Хуан не знаеше дали са нечия собственост или са диви. Когато минаваше край тях, те само го поглеждаха и това беше указание, че са свикнали с хората.

Муйнак беше само на 150 километра от Нукус, но въпреки това пътуването им отне цели четири часа. До спускането на вечерта оставаха още няколко часа, затова въздухът беше горещ и парлив и колкото повече Хуан се доближаваше до своето местоназначение, толкова по-солен ставаше. Но не бе като освежаващия морски въздух, на който се наслаждаваше, застанал на мостика на „Орегон“, а суха като оцет горчилка.

Градът някога е бил най-голямото узбекско пристанище в южната част на Аралско море. Сега, когато езерото се беше отдалечило няколкостотин километра на север, Муйнак се бе превърнал в изолирана точица цивилизация, която всъщност нямаше право да съществува. Някога център на процъфтяваща търговия, сега мястото беше на практика мъртво, а населението само частица от някогашното. Карайки край изоставени къщи и някогашни складове и магазини, Кабрило стигна до онова, което някога е било главният пристан. Кулокран на релси сякаш стоеше на стража до една дупка, обрасла с бурени, която някога е била пристанището.

Ръждясали коруби на някогашни рибарски катери бяха осеяли дъното и образуваха най-невероятния пейзаж, който Кабрило беше

виждал. Някога беше открил кораб, заровен в пясъците на Калахари, но съпоставката между пресъхналото пристанище и изоставените корпуси наистина дразнеше сетивата. Напомни му картината на Салвадор Дали „Упорството на паметта“. Сюрреализмът се засилваше от присъствието на друга камила, която пасеше трева в дупката, застанала до осемнайсетметров траулер.

Наоколо се издигаха зарязани консервни фабрики, правоъгълни метални постройки, които стихии бавно рушаха. На всяка липсваше по някой лист ламарина и отворите им приличаха на беззъби усмивки. Беше очевидно, че градът е умира бавно, като болен от рак, който отслабва неспирно, докато му останат само кожа, кости и отчаяние.

Виждаха се малко хора, които се движеха с равнодушието на зомбирани. Кабрило не видя никъде деца да играят на улицата — нещо задължително за всеки град от Третия свят.

Тук слънцето сякаш беше по-остро, по-медно — все едно че беше чук, а пустинята наковалня; градът беше блъскан и от двете.

Оттатък границата в Аралск, Казахстан, се бяха опитали да запазят връзката на града с езерото, прекопавайки канал, който се простираше на повече от трийсет километра. Тук обаче, изглежда, гражданите на Муйнак безропотно се бяха примирили със съдбата си.

Толкова малко бяха обитаваните сгради, че му отне само няколко минути да открие своята цел — дома на казахската съпруга на Карл Петровски. Случайно бе улучил подходящия момент — следващата седмица тя се готвела да се върне да живее при семейството си.

Къщата беше едноетажна сграда с формата на циментово блокче. Някога беше имала мазилка, която вятърът беше изронил като лющещ се кожа. Дворчето бе задушено от бурени, макар че една мършава коза правеше всичко възможно да контролира растежа им. Мястото приличаше на снимка от 20-те години, като се изключи лъскавата сателитна чиния, закачена на стълб, забит в земята. Когато слезе от джипа, Кабрило забеляза, че дори това модерно удобство е започнало да се износва. От конвертора стърчаха голи кабели, а дървените щипки подсказваха, че сега се използва като простор за сушене на дрехи.

Докато крачеше към вратата, свали слънчевите очила. Преди още да беше почукал, тя се отвори.

Някога Мина Петровска е била красива жена, както се виждаше от структурата на лицето ѝ. Тялото ѝ още беше слабо и стегнато, но

непрестанното усилие да живее беше оставило следи по него. Вече не стоеше изправена, а се бе смъкнала като жена, трийсет години по-възрастна от нея. Кожата ѝ бе жълтеникава, а лицето сбръчкано. Косата ѝ беше повече бяла, отколкото прошарена и имаше трошливата текстура на старо сено.

— Госпожо Петровска, казвам се Джон Смит — представи се Кабрило на руски. — Мисля, че господин Камзин ви е предупредил за моето идване.

Аркин Камзин беше шефът на Петровски в новосъздаденото Бюро за спасяване на Аралско море. Ерик Стоун беше открил вдовицата чрез него. Жената нямаше телефон и уговорката за тази среща коства не малко усилия. Зад нея се показва по-възрастен от нея мъж с настойчиви очи и пожълтели от никотина мустаци. Беше облечен в униформата на държавен служител от този край на света — черни панталони от някаква неразрушима материя и бяла риза с къси ръкави и толкова пожълтяла яка и подмишници, че и белината не е била способна да ги избели.

— Господин Камзин? — попита Кабрило.

— Да, аз съм Камзин. Мина ме помоли да дойда днес.

— Искам да благодаря и на двама ви, че отделихте от времето си, за да разговаряте с мен — каза Хуан с топла усмивка. Присъствието на Камзин криеше неизвестни. Като човек, който би могъл да си осигури охолен живот с игра на покер, Кабрило мразеше неизвестните.

— Моля — плахо го покани Мина Петровска, — няма ли да влезете? Извинете ме за къщата...

— Моят сътрудник ми обясни, че скоро се изнасяте — побърза да каже Хуан, за да смекчи неудобството ѝ от помещението, пълно с кашони и мебели, увити в защитно найлоново фолио. В стаята беше по-топло, отколкото навън под ослепителното слънце. — Нека първо ви изкажа съболезнованията си.

— Благодаря — нехайно отговори Мина.

В този момент в помещението влязоха две малки момичета. Едното беше на осем, а другото на около шест. От вехтото им облекло личеше, че по-малкото е принудено да износва дрехите на по-голямото. Те се вторачиха с ококорени очи и зинали усти в плешивия странник.

— Сира, Нила, вървете обратно в кухнята — остро ги смъмри Мина Петровска.

Момичетата се позабавиха няколко секунди, което даде възможност на Кабрило да заговори. Той бръкна в раницата и извади две полуразтопени блокчета шоколад „Хърши“. Силата на американската реклама беше стигнала дори до този далечен край, защото, щом разпознаха марката, очите на двете деца се ококориха до невъзможност.

— Може ли? — попита Хуан и веднага разбра, че проучването на Ерик Стоун, което откри, че Петровски има две дъщерички, се бе изплатило.

Натъжената вдовица се усмихна така, сякаш отдавна не беше използвала тези лицеви мускули.

— Разбира се. Благодаря ви.

Той подаде по едно блокче на децата, които му благодариха през рамо и бързо изчезнаха в кухнята. Независимо че беше поразтопен, Хуан знаеше, че скоро всяка молекула от десерта щеше да е изчезнала. Ако съществуваше шоколадов атом, например шокозий, и последният щеше да бъде облизан до чисто от станиола.

— Моля, седнете — покани го Мина. — Да ви предложи ли чаша чай?

— Открих, че чаят дразни стомаха ми — отказа Хуан по заобиколен начин. Не искаше да затруднява жената, а да ѝ го каже направо вероятно щеше да бъде прието за грубост. — И току-що изпих цяла бутилка вода.

Мина кимна безизразно.

Аркин Камзин подаде на Кабрило пакет произведени в Пакистан цигари. Да откажеш цигара не беше израз на грубост, а признак на женственост. Надцаквайки го Кабрило извади пакет „Марлборо“ — валута, универсална като златото. Извади една цигара за себе си и подаде на узбека пакета. Когато онзи си взе и понечи да му го върне, Кабрило махна с ръка. Подаръкът беше приет с лека усмивка от функционера, докато прибираше пакета в джоба на ризата си.

Кабрило остави цигарата да тлее между пръстите му, докато Камзин дърпаше дълбоко и издишваше през ноздрите.

След като приключиха с ритуалите на гостоприемството, мъжът се наведе и коремът му изскочи над колана на панталона.

— Вашият сътрудник малко мъгляво обясни причината, поради която искате да се срещнете с вдовицата на Карл.

Действителността още не беше станала ежедневие, защото Мина трепна при споменаването на думата.

— Защо е бил в Москва? — Хуан избегна отговора, задавайки въпрос.

— Проучвания — отговори Камзин.

— Какви?

— Технически проучвания на съветската система от канали. Голяма част от тази информация се съхранява в Москва.

Кабрило трябваше да рискува. Не знаеше дали Камзин е тук, за да защити вдовицата на своя служител или министерството, за което работеше, и без да сложи картите на масата, той и узбекът можеха с часове да си приказват.

— Мога ли да говоря откровено? — попита Хуан. Камзин махна с ръка и се облегна удобно на покрития с найлон диван. Той се разшумя като стар вестник. — Аз съм представител на канадска природозащитна организация. Ние смятаме, че съпругът на госпожа Петровска е бил убит преднамерено заради нещо, което е открил тук и проучвал в Москва.

Кабрило беше изиграл картата си. Сега беше ред на Камзин да завърши играта.

Той и Мина се спогледаха и Хуан на мига разбра, че тази възможност вече е била обсъждана и че най-вероятно е истина.

— Господин Смит, как така говорите толкова добре руски? — попита Камзин, когато отново погледна Председателя.

— Много ми се удават езиците — отговори му честно Кабрило. — Дайте ми няколко седмици и ще проговоря узбекски. — Това също беше истина.

— Но още не говорите езика ни?

— Не.

— Ще ви се доверя.

След това се обърна към Мина и няколко минути двамата разговаряха. Беше очевидно, че разговорът разстройва вдовицата. Неясни обаче оставаха тонът и намеренията на Камзин. Дали не й казваше да си държи устата затворена и да разкара чужденеца от къщата, или може би я убеждаваше, че най-сетне имат съюзник, който

вярва, че смъртта на нейния съпруг е всичко друго, но не и случайност?

Най-накрая Мина подхвана разговора.

— Не знаем какво е открил Карл. Няколко дни преди да замине за Москва, като част от задачата си проучваше дъното на езерото на север от тук. Върна се много развълнуван, но не поиска да ми каже какво е намерил, докато не потвърди откритието си.

— На мен също не пожела да каже — добави Аркин Камзин. — Обаче успя да ме убеди да му подпиша командировъчното. Карл си беше такъв. Имах му пълно доверие. Всеки, който прекара пет минути с него, би му се доверил.

— Колко на север? — попита Хуан.

След като Аралско море се беше свило до една четвърт от предишния си размер, сега между узбекската и казахстанската граница имаше десетки хиляди квадратни километри сухо дъно.

— Не знаем.

Това изявление увисна за няколко секунди в горещия въздух.

— Обаче има човек, който може би знае — добави Мина.

Хуан я погледна въпросително.

— Карл често пътуваше със стария Юсуф — обясни тя. — Някога, преди водите да се отдръпнат, той бил рибар. Сега е само един възрастен човек, но Карл твърдеше, че Юсуф така добре познава дъното на морето, както някога повърхността му.

— Разпитвахте ли го къде е ходил Карл?

— Разбира се, но като всички стари хора упътванията му са мъгляви. Говореше за някакви острови, за вятъра и как се усещала земята. Нищо конкретно не можа да ни каже.

— И не сте отишли сами да проверите? — попита Хуан, но смяташе, че вече знае отговора.

— Ако откритото от Карл е причина за убийството му... — отговори Камзин, оставяйки изречението недовършено.

— Разбирам — каза Кабрило и кимна на събеседниците си. Камзин имаше работа, живот, който не искаше да излага на опасност. Вероятно живееше в страх, че макар и нищо да не знае, може да е в опасност. Минините мотиви хрупаха шоколад в кухнята. — А Юсуф? Дали ще е склонен да ме заведе на мястото?

Камзин известно време обмисля отговора си.

— Може би. Когато аз и Мина го разпитвахме, не ни предложи да ни заведе, но в интерес на истината ние и не изказахме подобно желание.

— Ясно — успокои го Хуан, защото знаеше, че и двамата изпитват неудобство, задето не са се опитали да открият какво е убило Карл Петровски.

Узбеките бяха независими от Русия едва от двайсет години. Дватама пред него бяха достатъчно възрастни, за да помнят какъв е бил животът при сталинисткия режим. Хората не задавали въпроси, не смеели да установят зрителен контакт с непознати и гледали с нищо да не правят впечатление. Това бил единственият начин човек да оцелее. Колкото Мина и Камзин да ги болеше заради смъртта на Карл, те не можеха, не желяеха да направят нищо, освен да приемат официалното решение на Москва и да продължат нататък.

— Някой от вас знае ли какво значи „призрачна лодка“? — попита Кабрило, нарушавайки неловкото мълчание.

Дватама му събеседници се спогледаха смаяни.

— В езерото има много лодки — отговори Камзин, — но никоя не се казва „Призрачна“.

— Карл никога не ми е споменавал — допълни го Мина. — Заради това ли е умрял?

— Не знам, а и за двама ви ще бъде най-добре да забравите, че съм питал.

Те кимнаха разбиращо.

— Мога да ви заведе при Юсуф — предложи Камзин. — За съжаление обаче той говори само узбекски. Аз с удоволствие ще ви превеждам.

— Много сте любезен — каза Хуан, докато ставаше. Извади още две блокчета „Хърши“ от раницата и ги подаде на Мина. — За по-късно.

Където и да го отведеше неговото разследване, това щеше да е място, което тя не можеше да посети. Карл беше мъртъв. И да знае защо, това няма да го върне. *Идеологиите са за другите*, сякаш му казваше нейният поглед. *Аз трябва да бъда прагматична.*

Щом се озоваха навън, Аркин сграбчи Кабрило за ръката.

— Ще има ли справедливост?

Хуан погледна назад към къщата — вече празна черупка, макар живеещите в нея още да не се бяха изнесли.

— За Мина? — отговори той на въпроса с въпрос.

— За нас?

— Не.

— Тогава защо си тук?

Хуан се замисли за малко, което го изненада.

— Защото един приятел умря в ръцете ми и реших, че поне на него мога да осигуря справедливост. Това достатъчно ли е?

— За нас тук? Мисля, че да.

Двамата повече мълчаха, докато търсеха Юсуф. Единствените разменени думи бяха упътванията, докато Кабрило караше из пустия град. Сградите бяха само фасади на безжизнени черупки.

Юсуф живееше долу при пристанището в ръждивата обвивка на някогашен риболовен кораб. Според Аркин той не бил негов, но въпреки това Юсуф се нанесъл. Подобно на останалите в пресъхналото пристанище, и този кораб лежеше върху пясъка, който на места се издигаше чак до планширите. Хуан огледа старите плавателни съдове наоколо и веднага разбра, че старият рибар е избрал своя, защото стоеше малко по-изправен от тях. Някои дори бяха полегнали на бордовете си.

Кабрило спря в прахоляка около корабчето. Двамата слязоха от джипа.

Камзин изкрещя поздрав към стария кораб и Кабрило забеляза през илюминатора движение в каютата под рулевата рубка. Матусал беше юноша в сравнение с човека, който излезе на широката задна палуба. Беше с роба и кърпа на главата, подпираше се на чепата тояга. Под кърпата се показваха кичури чисто бяла коса, а долната половина на лицето му бе закрыта от бяла брада, по-подходяща за някой приказен вълшебник. Бузите и очите на стареца бяха хлътнали. Едното му око беше тъмнокафяво, почти черно, а другото бе покрито с млечното було на катарактата. Върху подобното му на ястреб рамо беше праметнат дъвен АК-47.

Едва когато Юсуф стигна до релинга и погледна, преодолявайки разстоянието от метър и двацет, което ги разделяше, той позна Аркин Камзин. По лицето му се разля беззъба усмивка и двамата мъже заприказваха на узбекски. Кабрило беше наясно как стават нещата в

тази част на света, затова чакаше търпеливо, докато узбеките спазваха обичая на дългите ориенталски поздрави, въпросите за семействата, ако имаха такива, обсъждане на времето, най-новите градски клюки и т.н.

Минаха десет пропиленни минути, преди Кабрило да усети промяна в тона. Сега сигурно обсъждаха него и причината да е тук. От време на време Юсуф стрелваше поглед към него, а по изсушеното му лице нищо не можеше да се прочете.

Най-накрая Аркин се обърна към Кабрило:

— Юсуф е готов да помогне, но той самият не е твърде сигурен какво толкова е заинтересувало Карл.

— Спомена ли му за „призрачната лодка“?

— Да.

— Моля, попитай го отново.

Той се обърна отново към възрастния човек и пак започна да го разпитва. Юсуф не спираше да поклаща глава и да протяга празните си ръце. Човекът нищо не знаеше и Хуан осъзна, че това пътуване се оказва пълна загуба на време. Запита се дали някак си значението не се е изгубило в превода. Той беше добър с техниките за разпит и успяваше да измъкне информация и от най-слабата памет, но това не можеше да стане, без да знае узбекски. В този момент го озари прозрението и той се озова отново на борда на „Орегон“ и Юрий Бородин пак произнасяше последните си думи.

Направи го на английски.

— Призрачна лодка — каза Хуан на същия език.

Юсуф го погледна безизразно. Повтори думите, но този път използва руската дума за лодка.

Изведнъж беззъбата усмивка се върна отново и единственото око заблестя пиратски.

— Да, да, призрачна лодка! — Той се обърна към Камзин и започна дълъг монолог на узбекски. Този път кльоцавите му ръце махаха насам-натам, сякаш го беше нападнал кошер оси, а върхът на тоягата му се извисяваше заплашително над главите на двамата му посетители.

Аркин най-после успя да преведе вербалната атака.

— Призрачната лодка е в Аралско море, корпус като останалите, но Карл му казал, че в нея има нещо специално, нещо магическо, както

се изразил. Няколко дни след като огледали останките, Карл направи постъпките да замине за Москва.

— Може ли Юсуф да ми я покаже? — попита Кабрило.

— Да. Каза, че ако тръгнете на разсъмване, следобед ще бъдете там.

Хуан не беше много навит да се върти из пустинята, но осъзна, че няма друг избор. Той реши да направи контра предложение. Чрез Камзин попита дали не могат да тръгнат сега, някъде по пътя да лагеруват. Възрастният човек не прояви ентузиазъм, но само докато Хуан извади пачка банкноти от джоба. Едното око на Юсуф отново заблестя и той закима толкова често, че Председателя се уплаши да не му се откъсне главата от мършавия врат.

Двайсет минути по-късно, след като с помощта на Аркин купиха провизии, включващи и половинка от онова, което тук минаваше за първокласна водка и което му струваше на Хуан равностойността на осем цента, двамата мъже потеглиха из пустошта, която някога е била дъното на езеро, а зад тях вместо килватер се вдигаше облак прах.

7.

Аралско море означава Езеро от острови, защото някога хиляди са осейвали брулените му от ветровете води. Днес те стърчаха от езерното дъно подобни на стръмните плата в американския югозапад, самотни пазачи в една гола пустош. След почти безсънна нощ, през която температурите паднаха до нулата и Кабрило бе принуден да се завре в товарния отсек на джипа, защото Юсуф бе изгубил съзнание на задната седалка, стиснал празната бутилка водка с кльощавите си пръсти, скоро след изгрева те станаха.

Юсуф му показваше пътя, използвайки обширните си познания за островите. Когато водите започнали да се отдръпват, той бил рибар, но въпреки това още разпознаваше формите на всеки от тях, макар сега да ги гледаше отдолу нагоре. Щом мине крак някой от островите, той указваше нова посока с такава сигурност, все едно четете карта или следва указанията на компас. Човек няма нужда от джипиес в своя собствен заден двор, а в продължение на шейсет и повече години Аралско море е било точно това за Юсуф.

Отново и отново Хуан се дивеше на сюрреализма на тяхното положение, когато минаваха край останките на потънал кораб. Често ги заобикаляха цели полета отломки от рибарски принадлежности и кухненски съдове. Видяха и ферибот за автомобили и съдейки по ръждясалите форми на колите, които още стояха на горната палуба и разхвърляни около кила, той беше потънал през 60-те или 70-те години. Превозните средства имаха формата на кутии без излишен лукс, по която Съветите толкова си падаха. Юсуф направи знак, че трябва да се движат по-бавно, затова Кабрило вдигна крак от педала за газта. Накрая стигнаха до лимузина, която някога трябва да е била кафява, но сега беше просто ръждясала. Гумите бяха спаднали и се бяха разпльокали като локви от гума около всяка джанта. Забележителното беше, че стъклата още бяха цели.

Юсуф измъкна слабото си тяло от уазката и направи знак на Хуан да го последва. Без да знае какво иска възрастният му спътник, Хуан се

движеше бавно, оглеждайки хоризонта и чукачето от нещо, което някога е било остров, а сега стърчеше на запад. Тук горчивият вкус на сол, раздухан от вятъра, беше дори по-остър, отколкото в Муйнак. Той отпи глътка от бутилката с вода, преди да слезе от джипа, и трябваше да я изплюе. Имаше вкус на океан. Втората беше леко солена и едва третата остави свеж вкус в устата му.

Старият узбек стоеше до прозореца откъм страната на шофьора. Използва ръкава на робата си да почисти малък участък от него и надникна в автомобила. Около минута стоя неподвижно, преди да покани с ръка Хуан да заеме неговото място. Кабрило почувства как хладината на лошо предчувствие полазва по гръбнака му. Притисна лице в стъклото. От мръсното предно стъкло нахлуваше достатъчно светлина, за да различи останките на тяло, лежащо на пътническата седалка. Не беше останало много от него, освен късове плат и оголени кости. Черепът беше цял, но лежеше под такъв ъгъл, че се виждаше само тилът.

Кабрило погледна въпросително Юсуф. Той каза нещо на родния си език, после изкопа руската дума: брат.

Хуан изръмжа. Какво ли е било усещането да изгубиш брат си в езерото и години по-късно да намериш трупа му, докато водите бавно се изпаряват в нищото? Запита се също защо Юсуф не е погребал брат си както е прието по мюсюлмански, после осъзна, че това десетилетия наред е било неговата гробница и да го безпокои сега би било кощунство. Нямахме какво да каже, затова само безмълвно стисна костеливото рамо на възрастния човек и се върна обратно при техния джип, чийто двигател не беше загасил. Юсуф се качи минутка след него, отправяйки последен дълъг поглед към брат си. Посочи му да кара на север.

Още шест часа, докато слънцето се изкачваше към зенита и пърлеше все по-силно, те криволичеха към своята цел, отскачайки като топка за пинбол от остров на остров според картата, която Юсуф съхраняваше в главата си. Най-малко веднъж на час трябваше да спират и да изключват двигателя на уазката, за да може малко да се охлади. По време на такова спиране Кабрило наля три литра вода в радиатора и доля от тубите бензин в резервоара.

Разбира се, не можеше да разбере и дума от онова, което Юсуф говореше, докато пътуваха, но въпреки това старецът не млъкваше.

Можеше само да предположи, че узбекът разказва стари рибарски истории, случили на островите, край които минаваха. Посочи една голяма вдлъбнатина, която някога е била подводна падина. На дъното ѝ се виждаха много скали, а около тях бяха пръснати десетки разноцветни рибарски мрежи, които приличаха на паднали от небето паяжини. Юсуф заговори страстно за мястото, гласът му напрегнат от гняв, и дотолкова се увлече, че след последната ругатня се изплю. Хуан разбра, че трябва да е изгубил доста рибарски мрежи заради предателските скали в падината. Той не можа да се сдържи и се усмихна. Юсуф видя и гневът му се усили, докато сам не осъзна налудността да ругае невидимите преди скали за пропуснатия улов и изгубените мрежи.

Смехът, който споделиха, беше горчиво-сладък, защото вече нито един рибар нямаше да изгуби мрежата си тук.

Пустинята се простираше до безкрая.

Малко след пладне на хоризонта се очерта някаква форма, проблясваща от горещината на пустинята. Отвъд нея се виждаше друг остров, блок от високи назъбени скали, които се издигаха право нагоре като крепостни стени. С приближаването им формата стана по-отчетлива и от аморфна купчина в пустинята се превърна в поредния кораб, наистина малко по-голям от типичните рибарски корабчета, на които досега се бяха натъквали, но по-малък от автомобилния ферибот. Ако се съдеше по състоянието му, той беше много по-стар от повечето други останки. Езерото бе имало много повече време да ерозира стоманата, а подводните създания — да проядат дървените ламперии и тавани. Юсуф показа с костеливия си пръст останките.

— Призрачна лодка? — попита Хуан.

— Да.

Кабрило зави и спря успоредно на стария кораб, който според него беше дълъг трийсетина метра и доста широк. Затова сигурно добре се е справял с вълнението и той се запита защо ли е потънал. Островът беше твърде близо и може би в някоя безлунна нощ невнимателен кормчия беше блъснал кораба в подводна скала, стърчаща над повърхността, която е разпрала корпуса?

От тази страна не се виждаше дупка. Някои от стоманените плочи бяха изкривени, но това сигурно беше станало, когато се е блъснал в дъното. На задната палуба се виждаха останките от кран с

А-образна рамка на задната палуба и извита надолу кърма, за да може да разставя и прибира рибарските мрежи. Мостикът представляваше малък куб без стъкла, приклепнал над носа. Отворените рамки на прозорците навяваха мисълта за раззинали се пищящи усти.

Хуан изгаси мотора на уазката и слезе от нея. До краката му, стъпили в прахта и солта, лежеше полузарита голяма керамична чаша за кафе, част от съдовете, подходящи на суровия живот на риболовния кораб и огромните ръце на мъжете, работили на него.

Юсуф застана до Кабрило и двамата заедно обиколиха кораба, оглеждайки корпуса. От другата страна Хуан видя доказателството, което предполагаше, че ще види — широк разрез под товарната линия, простиращ се почти до мидела. Беше се блъснал в скали близо до острова и при толкова голямо разкъсване вероятно се бе обърнал за минути. Вероятно някои от екипажа бяха успели да преплуват до острова, който се издигаше на по-малко от петстотин метра от кораба. Всичко е зависело от водата. Ако е имало силно вълнение, може да ги е смазало в безмилостните скали.

Възрастният узбек неочаквано вдигна ръце във въздуха и издаде такъв звук, сякаш някой го душеше. Той махна към рибарския кораб:

— Не призрачна лодка!

После посочи дълга падина в земята двайсетина метра по-нататък. Сякаш някакво митично чудовище излизаше от земята — останките от друг кораб се издигаха от падината, сякаш пясъкът беше вълна, а плавателният съд се опитваше да разреже върха ѝ.

— Призрачна лодка — обяви узбекът.

Корабът изглеждаше много по-стар от този зад гърбовете им. Дължината му не можеше да се определи, защото само една пета от него стърчеше над ръба на падината. Беше тесен в средата и имаше доста голяма предна палуба, което бе изненадващо за риболовен кораб, след като целият работен процес се осъществяваше на кърмата, а надстройката подходеше повече на яхта, отколкото на търговски съд.

Вместо да се върне обратно и да заобиколи край уазката, Кабрило закрачи право през пустинята. Юсуф го последва, подпирайки се на тоягата, за да пази равновесие.

Старият кораб имаше остър нос и две котви, все още прибрани плътно в техните клюзове. Целият плавателен съд имаше цвета на ръжда, не беше останало и петънце от оригиналната боя. Хуан стигна

до ръба на падината и надникна надолу. Едничкият димоход се издигаше от прахоляка на три метра от мястото, където корпусът изчезваше под пясъка. Металът се люпеше от силната ерозия. Като използва димохода за ориентир, Хуан прецени, че вероятно е дълъг около двайсет метра. Имаше правите вертикални линии на кораб, много по-стар от лежащия наблизо. Напомняше му на луксозен круизен кораб от началото на деветнайсети век — останка от Викторианската епоха.

Това не беше работен кораб на местната риболовна индустрия или ферибот, който е превозвал селяните през Арал. Беше играчка на богаташ, може би на някой от членовете на царското семейство, които често са почивали по бреговете на вътрешните морета. Но в това нямаше логика. Защо на царя и царицата би им хрумнало да летуват в този отдалечен край на империята?

Тогава някой местен богаташ? Някой, който преди революцията е успял да натрупа купища пари и е поръчал да построят кораба тук на място? Беше прекалено голям, за да е докаран цял дори с железницата, а след като болшевиките докопват страната, не остават богаташи.

Внезапно Хуан взе да гледа на този кораб като на аномалия. Имаше нещо в неговото присъствие тук, което бе привлякло вниманието на Карл Петровски, и той също го почувства. Не беше от вида плавателни съдове, които обикновено са порели тукашните води.

Огледа околността. Не би трябвало да е и в пустинята, каза си.

Носът на кораба беше без повреди, значи трябваше да се предположи, че онова, което го е потопило, би се видяло по затрупаната от пясъка част от корпуса.

Юсуф най-сетне го настигна и го потупа по рамото, за да го поведе около носа към мястото, където край корпуса достатъчно високо бяха струпани камъни, вероятно от Петровски, за да може да прекрачи през планшира. Хуан се изкатери по грамадата, хвана се за металния скелет — това беше всичко останало от релинга — и се набра нагоре, прехвърляйки се със завъртане и в опита си да стъпи на палубата, остави доста кожа по желязото.

Беше запазено много малко от оригиналното дърво — вероятно тиково, предположи той — затова се наложи да стъпи на металните ребра, които бяха преживели опустошенията на времето. Под себе си видя празно пространство, в което някога бяха пренасяли товари, а

може би беше носова каюта. Сега представляваше купчина брулен от вятъра пясък. Тесен пасаж между релинга и надстройката го отведе до водонепропусклива врата, която бе извадена от пантите и беше подпряна накриво като пияна на страничната каса. Промъкването през нея не беше лесно и наполовина вече в кораба, Кабрило спря с притиснат в прашния под гръб. Много можеше да се каже за Юрий Бородин, но не и че е човек, който си пада по подробностите. Той обичаше широката картина, по-общия поглед, величествения обхват. Виждаше стратегията, а не тактиката. Дреболиите го отегчаваха. Защо, по дяволите, ще си хаби последните думи, за да довлече Кабрило в един потрошен кораб някъде в голата пустош?

Това беше погрешно на толкова различни нива, че Хуан изпълзя обратно и отново се притисна в планшира. Юсуф стоеше под него и гледаше нагоре със здравето си око.

Куршумът улучи безпогрешно, откъсвайки конусообразно парче тъкан от врата му, така че главата се килна напред на гърдите, а след това още по-противно увисна, сякаш повече нищо не я държеше за тялото. Облак кръв се вдигна във въздуха, прочутата розова мъгла на снайперистите. Юсуф се стовари напред върху земята. Сякаш се беше отпуснал на колене, за да се помоли. Обаче с лице, заровено в прахоляка, нямаше да има молитви към Аллах. Беше умрял, преди да докосне земята.

В този момент се чу острият пукот на пушка и ехото от куршума, който мина през гърлото на узбека и със звън се сплеска в корабния корпус.

8.

Секунда по-късно Хуан отново лежеше под откrehнатата врата и всички съмнения бяха издухани от главата му. Премина от състояние на размисъл и анализи в режим на оцеляване за миг — толкова време му беше нужно да свърже звуково изстрела с картината пред очите си.

Намираще се в тясно пространство, не по-голямо от телефонна будка с желязна стълба, която водеше към мостика. Отгоре падаше слънчева светлина, подсказвайки му, че ще се вижда отдалеч, но тъй като нямаше друг избор, се качи. Слои пясък покриваше палубата, когато се изкачи на мостика. Повечето от приборите бяха задигнати, за да бъдат продадени за вторични суровини. Щурвала го нямаше, също и машинния телеграф и масата за карти. Каквото беше останало от месинговите части, бе почерняло и корозирало, а онова, което предположи, че е било ламперия от тиково дърво, сега представляваше тънък като хартия фурнир, почернял от годините.

Кабрило се присви ниско под големите отвори, гледащи към трите страни на мостика. Четвъртата стена беше гола, като се изключат няколко монтажни скоби, които може би бяха крепили пожарогасител или други принадлежности. В нея имаше врата, която водеше към кърмата. Хуан изпълзя до нея и надникна в коридора отзад. Той също беше покрит с ламперия от избеляло дърво и по палубата се виждаха оцелели парчета от килима, закрепени за ръба, където стената се срещаше с пода. Един метър нататък коридорът свършваше в пясък, който се извисяваше до тавана.

Беше попаднал в капан.

Върна се обратно в мостика и внимателно надникна през един от зеещите без стъкла прозорци с надеждата, че ще забележи стрелеца. На два сантиметра от главата му се заби куршум и прониза метала с такава лекота, сякаш беше платно. Четири пропускащи светлина дупки се появиха на мястото, където Хуан беше клечал само преди секунди. Четири малки гейзерчета прах се вдигнаха от пода до проснатото му тяло. Той се плъзна настрана, знаейки, че снайперистът не може да го

види, защото сигурно беше на позиция по склона на близкия остров, макар да не беше ясно къде точно.

Друга поредица изстрели разтърси мостика, пробивайки дупки в изтънялата ламарина, защото стрелецът се надяваше по случайност да улучи плячката си. Хуан се бе свил близо до предната стена в ъгъла, където беше колоната, която предлагаше по-добра защита. Горещият въздух на мостика се насити с прах, вдиган от куршумите, които разораваха пода.

Стоеше неподвижно, без да обмисля причината за опасното положение, в което се намира. Това щеше да стане по-късно. Сега единственото, което го занимаваше, беше да оцелее. Куршумите долитаха откъм левия борд на кораба, така че можеше да се прехвърли през прозореца на десния борд и да се скрие зад корабния корпус. Обаче двеста метра открита пустиня го отделяха от джипа. В мига, когато се покажеше иззад закрилата на кораба, стрелецът щеше да го гръмне.

Нямаше нищо, което да използва за отвличане на вниманието на снайпериста. Раницата му беше в уазката, а изкуственият крак беше най-обикновен модел, защото бе решил, че рискът да внесе оръжие през московското летище не си заслужава.

Смяташе да изчака другия до падането на нощта. Кабрило беше отличен стрелец, но му липсваше специалното обучение на снайперистите. От разговори с Франклин Линкълн, бившия тюлен, снайпериста на Корпорацията, знаеше, че умелият стрелец може да остане неподвижен на позицията си с дни. Мъжът там горе нямаше просто да си вдигне чукалата, а в термалния оптически мерник тялото на Хуан щеше да изглежда като изпаряващо се привидение на фона на тъмната пустиня. Във всеки случай щеше да го гръмне по-лесно през нощта, отколкото през деня.

Три изстрела се забиха в мостика, разкъсаха метала и вдигнаха още прахоляк.

Снайперистът не знаеше дали е улучил мишената. Опитваше се да задържи Кабрило на място, което означаваше, че вероятно с него има още хора и те се промъкват насам под неговия прикриващ огън.

Хуан не можеше да се махне, но не можеше и да остане.

Свали огледалните си слънчеви очила и ги вдигна само малко на рамката на прозореца, движейки ги толкова бавно, че да приличат на

невинна сянка. В отражението на изпъкналите им стъкла виждаше равнината, която го отделяше от позицията на снайпериста. Въздъхна облекчено — нямаше нападатели, които прекосяват пустинята. Изтрещя поредният изстрел. Куршумът мина през прозореца зад Кабрило. Снайперистът не беше видял очилата и стреляше просто за психологическо въздействие. Обаче сега Хуан най-сетне успя да се ориентира за позицията му, когато в стъклата се отрази малък пламък от дулото.

Стрелецът беше малко по-високо, отколкото Кабрило предполагаше, скрит в земна гънка на склона. Хуан се запита откога ли е там. Случващото се беше силно доказателство, че има нещо важно в този призрачен кораб на Карл Петровски, помисли си той, макар че до момента не бе забелязал нищо особено. Беше просто един от многото ръждясали корпуси, осейващи дъното на някогашното езеро.

Ако не идваха допълнителни сили, защо да приковаваш един невъоръжен човек на място? Защо не дойдеш лично и не довършиш започнатото?

В главата на Кабрило се мярна обяснение и той се хвърли да действа. Снайперистът щеше да получи желаното, но Хуан имаше още един заек в цилиндъра. Беше сигурен, че плавателният съд е миниран. Снайперистът е дошъл, за да премахне всички следи от откритието на Карл Петровски. От гледна точка на стрелеца плячката трябваше да умре или във взрива, или когато се опита да побегне. И тогава мисията му щеше да е изпълнена.

— Как ли пък не — почти изплю Хуан, щом стигна до вратата, която водеше към кърмовите каюти. Пантите бяха вътре в коридора, така че трябваше да пропълзи и отчасти да затвори вратата. Защитената от вятъра стомана беше толкова здрава, колкото в деня, когато я бяха валцували. Осите на пантите завършваха с глави с формата на луковица, така че моряците да могат лесно да ги измъкнат, ако някога стане нужда. Централната излезе леко от пантата, все едно скубеше бурени. Следващата изскочи много по-трудно, но въпреки това Кабрило успя да я издърпа. Въпреки усилията му най-долната отказваше да помръдне, независимо колко силно дърпаше. Скоро от лицето му закапа пот и я намокри, така че ръцете му се плъзгаха.

Ругаейки, Хуан нави крачола и свали протезата си. Горната част беше гладка, за да не жули кожата, но в долната част около глезена

имаше груб ръб. Подпъхна го под главата на упоритата ос и заудря отдолу нагоре с юмрук по протезата. Оста не помръдна от мястото си, сякаш беше заварена.

Нямаше представа колко време му остава, а в главата му се въртеше клишираният образ на дигитален циферблат, който отмерва оставащите секунди. Стовари дланта си върху протезата.

— Хайде! — Отново и отново.

Парченца ръжда се посипаха от нея и тя помръдна малко нагоре. Няколко милиметра. Следващият удар я повдигна още няколко. След това още пет.

В момента, в който упоритата ос изхвъркна от пантите и падна на палубата, ръката на Кабрило беше станала безчувствена от ударите. Той седна на палубата и си сложи протезата. Свободно висящата врата се извисяваше над него и щеше да стане негов най-добър приятел, а може би кошмар?

Кабрило я хвана от двете страни и закрачи към мостика, като внимаваше да я държи между себе си и снайпериста. На стрелеца му трябваша само няколко секунди, за да разбере, че нещо не е наред, след което няколко бързо изстреляни куршума се сплескаха във вратата. Усещането беше все едно някой го е ударил с боен чук. Двойният изстрел отхвърли Хуан крачка назад и той се облегна на дяснобордовата стена на мостика. Изпълзя през прозореца и издърпа вратата след себе си, подпирайки я на перваза. Снайперистът стреля още два пъти, но не можа да докопа плячката. Хуан прехвърли щита високо над главата си и скочи върху главната палуба. Както искаше, вратата строши релинга и падна извън борда на земята.

Не знаеше колко време щеше да е нужно на снайпериста да разгадае неговия план, затова действаше бързо и скочи от три метра на земята. После нагласи вратата и се присви в дейната сянка. Пръстите му едва намираха опора, когато я задърпа след себе си по пясъка и камъчетата.

След секунди млечна киселина започна да се образува в ръцете и бедрата на Кабрило, а малко след това и пръстите му станаха безчувствени. Той продължи да пристъпва назад, да влачи вратата и да стои скрит зад нея, за да не го види стрелецът. В мига, когато излезе изпод корабните останки, снайперистът го взе на мушка и даде три

бързи изстрела. Всеки попадна във вратата почти на едно и също място.

Кинетичната сила на куршумите изтръгна вратата от ръцете му и тя падна върху него. Той бързо се изправи пак на крака и вдигна вратата почти отвесно. Снайперистът стреля отново и куршумът отново рикошира от вратата. Металът се беше огънал от попаденията и от трансфера на енергия направо пареше. Въпреки това куршумите нямаше да успеят да я пробият.

Сега Хуан разбра, че състезанието е започнало. Снайперистът не можеше да го застреля, а това означаваше, че трябва да го подгони. Кабрило трябваше да измине стотина метра до уазката. Стрелецът трябваше да преодолее поне половин километър, но по-голямата част от пътя му беше надолнище. Той беше необременен, докато Председателя трябваше да влачи щита си през целия път обратно до колата, защото иначе стрелецът просто щеше да спре, да вдигне оръжието си и да го застреля, докато бяга.

Хуан влачеше тежката врата по пясъка като котва, която не може да спусне. Долният край на вратата събираше камъчета и пясък и той имаше чувството, че влачи половината пустиня със себе си. Гърбът започна да го боли, когато се озова на половината път от целта, а краката му направо трепереха като тръстики на вятър. Обаче не намали ход, нито спря да си отдъхне. Болката е начинът на тялото да каже някому да спре да прави нещо. Ако сложиш ръка върху пламъка на свещ, ще те заболи, но съзнанието контролира тялото и можеш да я задържиш там, докато плътта ти се опече. Тялото на Кабрило му казваше да пусне вратата и да си почине, но неговият интелект знаеше нещо, от което тялото нямаше представа. Ако остави щита, ще умре, така че продължаваше въпреки болката да влачи вратата. В този момент стрелецът сигурно беше напуснал скривалището си и тичаше с все сили.

Сякаш за да потвърди мислите му, снайперистът отново стреля по него. Звукът от изстрела беше много по-близко, прекалено близо и силата на удара беше много по-голяма сега, когато мъжът стреляше от по-малко разстояние.

Хуан леко изви глава. Рибарският съд, който първоначално беше взел за призрачния кораб, беше на осемнайсетина метра от него, а

стрелецът на сто, а може би на двеста. Хуан не знаеше, а покажеше ли глава, рискуваше да му я отнесат.

За десети път вероятно той повдигна още вратата, за да прескочи купчината пясък и камъчета, които се бяха натрупали около долния край, докато я влачеше напред. Реши да я свали по-ниско, за да може да я влачи по-леко, макар че новата поза щеше да натовари допълнително ръцете, гърба и краката му. Зъбите започнаха да го болят от силното стискане на челюстите, но въпреки това някак си успя да увеличи скоростта.

Усещайки, че независимо от всичко плячката му се изплъзва, стрелецът пусна сватбарска поредица изстрели, натискайки спусъка на полуавтоматичното оръжие колкото може по-бързо. Няколко куршума се сплескаха във вратата, но повечето нападаха около Хуан. Както във всяко състезание, последната част беше най-оспорвана и двамата мъже напъгнаха всички сили. Кабрило нададе животински вик, докато теглеше тежката врата, а краката му като бутала докосваха и отскачаха от земята. Погледна отново и видя, че сега носът на риболовния кораб е на омайните пет метра от него.

Пусна вратата на земята и спринтира. Снайперистът беше на трийсетина метра зад него и тичаше с все сили. Неочакваната смяна на тактиката от Кабрило го изненада. Не му остана време да вдигне пушката, затова стреля от хълбок в мига, когато Хуан зави зад носа.

Почувства пареща болка във врата като от ужилване на пчела точно когато завиваше зад стоманения корпус. Горещите парченца метал от пръсналия се над главата му куршум се бяха посипали върху му. Уазката беше само на десетина крачки оттам.

Той скочи с глава напред над торпедото на уазката секунди преди снайперистът да стигне до рибарското корабче и да стреля отново. Стъклото на шофьорската врата се пръсна. Хуан падна на земята от другата страна на джипа, претърколи се и стана. Погледна през отворения прозорец на уазката и за пръв път от началото на битката видя снайпериста. От глава до пети беше в камуфлажни дрехи, но не тези на местните узбеки и казахи. Имаше вид на човек, изскочил от ловджийския каталог на „Берета“.

Мъжът спря на шест метра от него и започна да вдига карабината за последния смъртоносен изстрел.

Ръката на Кабрило напипа познатите форми на стария калашник на Юсуф, който бе настоял да го вземе, защото контрабандисти често използвали дъното на езерото за внасяне или изнасяне на акцизни стоки. Вдигна го от мястото за краката на пътника достатъчно, за да може да го насочи срещу снайпериста.

Прикладът на карабината беше на десетина сантиметра и половин секунда от най-добрата стрелкова поза, когато Кабрило напипа предпазителя, щракна го и пусна един дълъг откос през стрoшения прозорец на шофьорската врата. Няколко от куршумите така и не успяха да напуснат уазката, но повечето улучиха целта.

Снайперистът се разтресе, сякаш беше хванал гол кабел под напрежение, когато осем куршума от пуснатия по сватбарски откос го пронизаха от кръста до главата. С една ръка Хуан нямаше силата да задържи изправянето на калашника, който беше включен на автоматична стрелба, и последните куршуми надупчиха покрива на колата. Най-накрая успя да отпусне спусъка, а през това време снайперистът рухна на земята. Хуан пусна автомата и се строполи на земята с гръб върху уазката. Дишаше тежко. Действително мъжът беше мъртъв. Това не беше филм. Въпреки това Кабрило си позволи деветдесет секунди почивка, преди да скочи отново на крака.

Заобиколи джипа и закрачи с несигурни крака към снайпериста. Погледна...

Експлозията го повали на земята, а взривната вълна вдигна облаци ръжда от стария кораб, сякаш го беше ударил ураганен вятър. Звукът заеча из пустинята като гръмотевица и миг по-късно от небето заваляха парчета стомана, камъни и буци пръст. Кабрило остана на земята и покри главата си с длани, за да я защити, докато от небето престанаха да падат отломки и над него започнаха да се носят само облаци прах и пушек.

Той се изправи на четири крака и се примъкна до рибарското корабче, за да погледне иззад носа му. Носът на призрачния кораб беше чисто и просто отнесен.

Останала беше само димяща яма в земята, кратер с размерите на олимпийски басейн. Термит^[1], помисли си Хуан. Снайперистът беше използвал термит и часовников механизъм за детонатор. Хуан осъзна, че най-голямото парче, което беше останало от кораба, е вратата, която той бе използвал.

Той отиде при нея и я потупа с привързаност.

— Не знаех, че те спасявам, докато ти правиш същото за мен — каза й. Едва тогава забеляза малката медна плочка, закрепена в долния край. Не я беше видял, докато вадеше осите на пантите, защото в коридора беше тъмно, а вътрешната част на вратата му бе служила като щит през цялото време на битката. Трябваше да изтрие мръсотията, за да може да прочете какво пише на старата емблема.

На малкото парче месинг бяха щамповани само няколко думи. Щяха да минат дни, докато разбере в какво го беше въвлякло прочетеното, и няколко седмици, докато усети последствията, но сега, в тези първи секунди, бе насаме със собственото си объркване.

---

[1] Горяща смес от алуминий и магнезий плюс метални оксиди.
— Б.пр. ↑

9.

*Корабостроителница „Ч. Крафт & синове“
Ери, Пенсилвания*

Някога Манхатън бил заобиколен от кейове, подобно на спици по велосипедна капла, те разсичали всяко пространство на острова, годно за морска търговия. Нахлуването на контейнерите и нарастването до небесата на цените на земята затвориха почти всички кейове. Тези, които оцеляха, бяха запазени главно за круизни кораби. Така че за „Орегон“ нямаше да има триумфално плаване нагоре по река Ййст или Хъдсън, за да пристане под най-известната крайбрежна панорама в света.

Вместо това, щом минаха под моста „Веразано Нароус“, той се оказа на котвено място в Нюарк, Ню Джърси, сред акри метални контейнери и безкрайни редици автомобили, докарани от фабриките в Европа. По днешните търговски стандарти той беше вехнещо цвете сред океанските гиганти. Със своите сто шейсет и седем метра дължина беше като джудже в сравнение с корабите „Панамакс“^[1] и „Суперпанамакс“, които заемаха котвените места наоколо. Между тях приличаше на клошар сред кралици на красотата.

Корпусът му беше като лекъосан с петна от различни бои, които се лющеха толкова много, сякаш страдеше от някаква срамна кожна болест. Палубите бяха осеяни с боклуци и машинни чаркове, които вече не работеха. Имаше централна надстройка и един димоход, който се издигаше малко зад мидела на кораба. Там над левия и десния борд стърчаха крилете на мостика. Предното стъкло на мостика беше на мръсни петна от изсъхналата сол. Едно от малките странични стъкла бе заменено с парче разслояващ се вече шперплат. Три крана обслужваха предните му трюмове, а други два можеха да разтоварват двата задни. Единственото грациозно нещо у него, подобно на чаша за шампанско, беше задната палуба. Носът приличаше на голо острие, което сякаш повече се бореше с морето, отколкото го пореше. По

външен вид приличаше на стар товарен параход скитник, който е трябвало отдавна да бъде нарязан на скрап.

След пътуване с такси от летище „Дж. Ф. Кенеди“ Кабрило си пробиваше път по кея и не можеше да си представи по-красив кораб от него. Той знаеше, че изписаната по него разруха е само изкусна маскировка, хитрост, която му осигуряваше анонимност, за да влиза незабелязано в пристанищата на третия свят, където често пребиваваше.

Документите на „Орегон“ бяха наред и митническата проверка не откри нищо подозрително. Товарителниците сочеха, че превозва хартия от Германия за различни пристанища в Карибите. Когато капациите на трюмните люкове бяха вдигнати, инспекторите можаха да видят горната част на огромни барабани хартия, всеки с тегло повече от осем тона.

Разбира се, и барабаните хартия бяха подобно на корабната външност само фасада. Те бяха дебели само 30 сантиметра, закриваха горната част на трюма като двойното дъно в куфарчето на шпионин и тежаха по-малко от четирийсет и пет килограма.

Той се изкачи по корабния трап и погледна към кърмата — това беше неговият ритуал. Обикновено корабът плаваше под флага на Ислямската република Иран, още една заблуда, освен останалите, и по традиция той му отправяше поздрав, показвайки му среден пръст. За да не усложняват излишно престоя си тук, „Орегон“ показваше регистрация в Панама и знамето на тази нация с четирите квадратчета — две бели с бяла и червена звезда в средата, и червено и синьо без звезди, се вееше на флагщока.

Вътрешността на корабния мостик отговаряше напълно на външния вид на кораба — мрачни коридори, лющещ се боя и достатъчно прахоляк да се напълни детски пясъчник. Подовете бяха голи или покрити с евтини винилови плочки. Само в капитанската кабина имаше килим, но той беше от универсалните за ползване вън или вътре, затова беше толкова елегантен, колкото зебло за чували. На различни места в жилищния отсек имаше скрити врати, които водеха до тайните и много по-разкошни вътрешни пространства, където екипажът всъщност живееше и работеше.

Хуан стигна до една такава врата, след като мина през потъналия в мазнина камбуз и опърпаната каюткомпания. Тайната врата се

отключваше с помощта на скенер за ретина, скрит в пъпа на красавица по бикини. Тя красеше туристически плакат, залепен на стената между други евтини украшения, които биха развеселили само екипаж от моряци женомразци.

Когато вратата се плъзна безшумно настрана, Хуан потъна в луксозния интериор на истинския „Орегон“. Това беше тайната, която външната маскировка трябваше да скрие, както и факта, че корабът е въоръжен до зъби.

Притежаваше системи за изстрелване на ракети земя-земя, ракети земя-въздух, няколко двайсетмилиметрови картечници „Гатлинг“, както и едно чудовищно 120-милиметрово оръдие, скрито в трюма, което можеше да бъде вкарано в бой чрез отварящи се встрани хоризонтални врати. В шест от дузината стари петролни варели по палубата имаше .30-калиброви картечници, които се контролираха от високотехнологичния команден център на „Орегон“. Бяха предназначени за отблъскване на абордаж и немалко сомалийски пирати бяха опитали тяхната мощ.

„Орегон“ разполагаше и с пълен набор сложни сензори, чрез които събираше информация от места, където Съединените щати не можеха да изпратят своите шпионски кораби. Беше прониквал сред най-различни враждебни нации, като Иран и Либия преди свалянето на Муамар Кадафи, събирайки разузнавателни данни от сигнали, каквито сателитите не можеха да прихващат. Една от последните му мисии беше край бреговете на Северна Корея, въоръжен със специален лазер, даден назаем от Сандия Нешънъл Лабораторийс. Резултатът беше сензационното и необяснимо (за корейците) неуспешно изстрелване на тяхната балистична ракета „Унха-3“.

Хуан размени набързо по няколко думи с различни членове на екипажа, които срещна по пътя към своята каюта, защото бързаше да се изкъпе, за да свали от гърба си близо двайсет часа пътуване. Все още имаше черно под ноктите от Узбекистан. Сложи си черни панталони, раирана риза и произведени по поръчка обувки от „Отабо“.

Имаше време да се наслади на една голяма салата „Коб“ в трапезарията, заобиколен от дебело тапицирани кожени мебели и уютната атмосфера на джентълменски клуб, преди да се отправи към заседателната зала на „Орегон“ за обсъждане на положението със старшите си служители.

Помещението имаше четириъгълна форма и бе обзаведено в модерен минималистичен стил със стъклена заседателна маса и черни кожени кресла. Ако бяха в открито море, щяха да отворят порталите, за да влиза естествена светлина, но след като бяха закотвени на кея в Нюарк, нямаше да е разумно да позволят на докерите да видят истинския интериор на кораба.

Около масата бяха насядали Макс Хенли, Еди Сенг, и той ветеран от ЦРУ като Кабрило, който ръководеше операциите на сушата заедно с едрия „тюлен“ до него Франклин Линкълн. Срещу тях седяха Ерик Стоун и Марк Мърфи. Стоун изкара петте си години в Анаполис^[2] и се сдоби с маниери на моряк, макар и все още пленник на тромавото тяло на юноша, а Мърф беше единственият цивилен сред екипажа. Притежател на няколко доктората, почти фотографска памет и параноята на истински теоретик на конспирациите, той беше облечен така, сякаш бе вдигнал от пода предназначенията за пране дрехи, а буйните му черни коси приличаха на невиждала гребен гора. Беше работил като конструктор за една от големите оръжейни фирми и бе приет в Корпорацията по предложение на Ерик Стоун.

Отсъстваха Линда Рос, която още придружаваше емира на неговата яхта, и главната корабна лекарка Джулия Хъксли, заминала да погостува на брат си в Съмит, Ню Джърси.

— Добре дошъл — поздрави Макс Кабрило с вдигната чаша кафе. — Добре ли летя?

— Защо хората не престанат да задават този въпрос? — подхвърли Мърф. — Днес летенето не е толкова рядко явление, че отговорът да е толкова важен! Нали самолетът е кацнал. Дали е било приятно или не — на кого му пука?

Макс го стрелна с кос поглед.

— По същата причина, по която бързат да отговорят на телефонно обаждане. Заради обществената условност да бъдеш учтив.

— Чисто губене на време — възрази Марк.

— Повечето социални условности са такива — съгласи се Макс и махна презрително с ръка, — но вашето поколение просто не може да ги оцени.

— За протокола — прекъсна ги Хуан, за да овладее срещата. — Полетът ми беше чудесен. Беше много по-приятно от това да се опитам да се измъкна от Узбекистан по следите от уазката.

— Добра работа — каза Линк с кънтящ глас, който излизаше от широкия му гръден кош. — Скоро ще те направя почетен „тюлен“.

— Някакви последици за вдовицата на Петровски? — попита Стоун. — Очевидно е, че някой разчиства следите от откритието му, а тя е още един свидетел.

— Когато се върнах в Муйнак — обясни Хуан, — разказах на Аркин Камзин какво се е случило. Той ми обеща, че ще изведе нея и децата колкото може по-бързо от страната. След заминаването им ще си вземе отпуска, за да посети свои приятели в столицата Астана. Това е всичко, което можахме да направим. Информирайте ме за най-новото във вашите проучвания — завърши той.

Марк Мърфи носеше безпръсти ръкавици със закачени по тях кабели, включени в неговия лаптоп, свързан от своя страна със суперсървър на кораба. Той взе да движи ръце и на големия екран на стената започнаха да се отварят прозорци с данни като в научнофантастичен филм. Това беше последното поколение плъзгащи се прозорци, което той тестваше за начеващата компания на свой приятел.

— Започваме — обяви Марк, когато на екрана се разстла въздушна снимка на индустриален комплекс покрай някакъв воден басейн. — Това е снимка на корабостроителницата „Ч. Крафт & синове“, открита през 1917 г., само три години преди да бъде разрушена от пожар. Фирмата е основана през 1863 от Чарлз Крафт, с цел да изработва брони за бронираната флота на юнионистите. След войната започват да строят железни кораби за Великите езера. Това са най-вече крайбрежни рудовози.

След смъртта на Чарлз Крафт неговите двама синове, Алек и Бенджамин, започват да се борят за контрол над фирмата. По-възрастният син, Алек, най-накрая изкупува акциите на брат си, обаче дългът, който натрупва заради това, накрая закопава корабостроителницата. Вместо да се разширява, тя се свива все повече и повече, защото Алек е принуден да продава активи, за да може да си изплаща дълговете. Освен това се пропилил, което допълнително усложнило нещата.

Пожарът, който унищожава корабостроителницата, е смятан за подозрителен, но застрахователната компания не успява да докаже умишлен палеж. Алек Крафт умира през 1926 от цироза. След като

продава акциите на брат си, Бенджамин Крафт не остава в Ери, а със семейството си се мести в Питсбърг. Води тих живот с парите от продажбата. Днес няма живи техни деца, но имат четирима внуци и единайсет правнуци, които живеят главно в Пенсилвания и северната част на Ню Йорк.

— Има ли някакви документи, че фирмата е продала кораб на някого в Русия? — зададе Хуан въпроса, който не му излизаше от главата, след като бе намерил Призрачния кораб на Карл Петровски, който всъщност е бил построен в Ери^[3].

— Никакви преки продажби в Европа — отговори Марк. Той махна с ръка и на екрана се показа списък на корабите, построени в корабостроителницата на Крафт.

— Намерих го в базата данни на Музея на мореплаването по Великите езера.

След това маркира няколко съда от дългия списък и продължи, обяснявайки:

— Като изхождах от описанието ти, избрах онези кораби, които най-много отговарят на неговото описание.

На страниците се виждаха повече от двайсет съда, които отговаряха приблизително на размерите и възрастта на кораба, който Хуан беше видял.

— Някакви снимки? — попита той.

— Да. Изчакай секунда... — Мърф отново замахна с ръце и скоро видях пред себе си пожълтели снимки, направени преди повече от век.

Повечето от плавателните съдове бяха конструирани за пренасяне на някакъв вид товар. Имаше ферибот за превоз на железопътни вагони с два успоредни чифта релси върху палубата, над която се извисяваше арка, а върху нея беше кацнал мостикът. Последваха още снимки.

— Спри! — извика Хуан. — Върни се с една назад. Това е той!

— „Лейди Маргарет“ — обяви Мърф, след като провери в лаптопа си. — Построен е през 1899 г. за, представяш ли си, Джордж Уестингхаус, и е кръстен на жена му.

Кабрило изучаваше снимката, без да обръща много-много внимание на коментарите на Мърфи. Това не беше търговски кораб, а увеселителен. Беше боядисан в снежнобяло, а черна ивица опасваше кокетния димоход. По-голямата част от задната палуба беше открита,

но заслонена със сенник за предпазване на пътниците от стихииите. На снимката яхтата беше пристанала достатъчно близо до брега, за да може да се види дървото. Не се виждаше в големи подробности, но Хуан си представяше луксозното изпълнение.

— Какво знаем за „Лейди Маргарет“? — попита той, като същевременно си представи, че кръстосва с нея Великите езера, докато слуша тиха музика, която се лее от грамофон с фуния. — А и какво му е толкова интересното, че Джордж Уестингхаус е притежавал увеселителна яхта? Той е бил един от най-богатите индустриалци на своето време.

Ерик Стоун се зае да почиства стъклата на очилата си с тънки рамки, после ги сложи отново на носа си.

— Ето какво мога да ти отговоря. Уестингхаус в случая е важен, защото партнира на Никола Тесла в постройката на ВЕЦ при Ниагарския водопад и те двамата всъщност заедно изобретяват електрическата мрежа такава, каквато я ползваме днес.

Тесла, помисли си Хуан, последната дума на Юрий Бородин. Това не може да е съвпадение. Изглежда бяха обелили първата люспа от лука на неговата предсмъртна изповед. Лудият руснак не бе умрял напразно, в това Хуан беше сигурен. Но точно в момента нямаше никаква представа на какво може да е попаднал неговият приятел.

— Господин Мърфи? — сръчка го той.

— Хайрам Йегър от Националната агенция за морско и подводно дело ми даде паролата за влизане в техния сървър. Точно в момента съм вътре, но няма много информация за „Лейди Маргарет“. Така. През 1901 година е преместена от Великите езера във Филадельфия и е потънала през лятото на 1902-ра.

— Била ли е застрахована?

— Аха. Ето искането за обезщетение до лондонския „Лойдс“. Потънала е с петима души на борда. Няма списък, няма и оцелели.

— Буря?

— Не се посочва. Правя кръстосани проверки за други подобни случаи. Не, няма други потънали. Обаче... я чакай малко. Проверих архивите на Националната океанска и атмосферна администрация. Нощта на 1 август 1902 г. е била ясна по цялото крайбрежие.

— Какво друго може да е потопило кораба? — възкликна Еди Сенг с подпряна на юмрука брадичка.

Линк опита да се пошегува:

— Какво ще кажете за белия кит?

— Не бял кит — вдигна очи от лаптопа и каза Ерик Стоун, — а син облак.

— Я повтори? — удиви се Хуан.

— Има доклад от товарен кораб на име „Мохикан“ за странен син облак, подобен на електрическа аура, който обгърнал техния кораб, докато плавали към Филадельфия. Явлението продължава трийсетина минути, след което изчезва по същия тайнствен начин, както се появява. Капитанът на „Мохикан“, Чарлз Ъркърт, докладва за странни магнитни аномалии, докато са обгърнати от облака. Метални предмети се залепвали за палубата като заварени, а корабният компас просто се въртял в своето течено легло.

— Има ли други кораби, докладвали за това явление?

— Не. Единствено „Мохикан“.

Марк Мърфи зяпна, сякаш току-що е бил осенен от откровение.

— Задръж тази мисъл — предупреди Хуан, който го познаваше добре и знаеше кога се готви да насочи разговора към любимите си конспиративни теории, като винаги завършваше в задънена улица. — Няма нужда да прибързваме. На мен това ми прилича на обикновена застрахователна измама. Уестингхаус обявява, че корабът е потънал, прибира парите, а след това го продава на някой руснак, който го спуска в Аралско море. Ако има място на света, където застрахователите няма да се сетят да търсят — това е Арал.

Марк направо подскачаше на мястото си.

— Добре — предаде се Хуан, — казвай.

Марк пусна вълча усмивка.

— Според „Лойдс“ сумата за застраховката била символична, колкото да покрие задълженията към някаква банка. Самият кораб не бил застрахован. — Когато никой не реагира на това разкритие, той заговори още по-бързо. — Хайде, момчета. Вижда се с просто око. Парите на Уестингхаус, геният на Тесла, странна синя аура с невероятни магнитни свойства и кораб, открит на стотици хиляди километри от мястото, където е изчезнал.

— Да не говориш за телепортация? — попита Линк подозрително.

— Точно така! Какво казва Шерлок Холмс? Когато елиминираш всички фактори, останалият трябва да е истината.

— Откъде можем да знаем, че сме елиминирали всички останали фактори? — попита Еди.

Марк не можа да отговори веднага на въпроса.

— Като оставим настрана застрахователната измама — продължи Сенг, — мисля, че корабът е продаден. Новите собственици го закарват на ход до Черно море, там е разглобен и откаран до Аралско, където са го сглобили отново.

Кабрило изглежда Мърфи с вдигнати вежди.

— Трябва да признаеш, че в това има много повече логика, отколкото в твоята научнофантастична идея.

Марк приличаше на дете, на което току-що са взели любимата играчка.

— Неприятно ми е, че аз трябва да кажа това — каза Макс Хенли и примирено поклати главата си на булдог, — но Марк може да е прав.

— Моля?

— В началото на ХХ век единственият начин да стигнеш до Аралско море е бил с керван от камили, не на коне. То лежи на хиляда и шестстотин километра от всяка годна за плаване вода. Освен това ние говорим за кораб, който е тежал няколкостотин тона и не е бил конструиран да се разглобява лесно. Някой да знае максималния товар на двугърбата азиатска камила? Не може да е повече от стотина килограма. Малко повече, ако се използват кошове. Колко курса биха били нужни? Колко животни? Би било по-лесно и много по-евтино за нашия въображаем руснак да построи кораба на място, вместо да го внася. Ето и още една трудност: къде биха могли да го сглобят? Нужен ти е сух док или голяма корабостроителница и аз съм готов да заложа долари срещу донъти, че в 1902 г. такова нещо в района не е имало.

Еди се намеси бързо:

— Може с години да е плавал из Черно море и едва по-късно да е пренесен в Аралско!

— След болшевишката революция този прозорец е затворен — възрази Макс. — Вече няма богаташи и съответно техните скъпи играчки. Марк може да провери пак, но се съмнявам, че тези улеснения ги е имало и през 1917 г. — Той изглежда партньорите си от

Корпорацията един по един. — И аз мисля, че идеята е шантава, но не бива да се отхвърля с лека ръка.

Хуан кимна, но не беше убеден.

— Мърф, при твоето проучване на Тесла стигна ли до данни, че може да е работил върху проблемите на телепортирането?

Сега беше ред на Марк да изглежда безсилен.

— Никола Тесла е толкова неясна фигура, особено през последните си години, когато обеднява, така че няма начин да се узнае върху какво точно е работил. Говори се за смъртоносни лъчи и машини за земетресения, както и за контрол на съзнанието. Невъзможно е да се различи кое е истина и кое измислица.

— Кой би могъл да знае?

— Радвам се, че попита — Марк размаха ръце, избутвайки встрани снимката на „Лейди Маргарет“ и застрахователната информация, и извади в нов прозорец паспортната снимка на плешив възрастен мъж, отговарящ на стереотипа за разсеяния професор. На снимката беше облечен със сако от туид, а на носа му бяха кацнали големи очила с черна рамка. Чертите му издаваха слаб човек, а изражението му беше объркано. Сресан така, че останалата коса да скрива плешивината, сякаш беше единствената му суетност. — Това е професор Уесли Тенисън, теоретичен физик, работил преди в Масачузетския технологичен институт (МТИ).

Пенсионира се преди пет години. Автор е на най-пълната биография на Тесла: „Сръбският гений“. Ерик и аз разровихме по всякакъв възможен начин живота на този човек. След като напуска МТИ, той на практика минава в нелегалност. Няма телефонен номер, нито имейл адрес, само пощенска кутия. Успяхме да проследим негов адрес в столицата на Върмонт — Монпелие. По модерните мерки той се е покрил.

— Защо ни казваш това?

— Това е нашето извинение, че не сме успели да говорим с него — отговори Ерик.

Кабрило се облегна удобно в своя ергономичен стол и прокара ръка по брадясалата си брадичка.

— Е, значи динамичната двойка се е провалила?

— Да използваш технологиите, за да намериш някой лудит, е като да се опитваш да хванеш молец с наковалня.

Макс се изкиска, защото Хуан не успя да измисли подходящ отговор.

— Май някой ще ходи във Върмонт — каза той, гледайки Председателя. — На връщане да ни донесеш кленов сироп.

— О, и сладолед на „Бен и Джери“ — добави Ерик. — Хъкс обича „Чери Гарсия“.

Хуан огледа колегите си.

— Чувал съм, че Върмонт е прочут и с гранита си. Някой да иска малко? — Никой не се обади. — Добре, значи заминавам на север. Марк и Ерик, искам от вас да намерите друго, по-приемливо обяснение как корабът се е озовал в Аралско море. Макс, ти извади добър аргумент със сухия док и корабостроителницата. Прерови каквито архиви можеш и виж дали има споменато нещо за такива съоръжения в Арал. За по-сигурно започни от 1902 година до момента, когато започват да поливат памука, което довежда до пресъхването на езерото. Макс, кога ще завърши зареждането с провизии на кораба?

Макс си беше сложил очила половинки и го погледна над тях с фалшиво възмущение.

— Какво? Ти се готвиш да намериш онова, което може да се окаже най-голямото научно откритие на човечеството след изнамирането на огъня, а ме питаш за някакви си провизии? Толкова ли презираш тази идея?

— Честно казано — да. Линда ни чака. Кога трябва да пристигнем на Бермудите?

Макс свали очилата и огледа Хуан изпитателно. Изчака миг и накрая каза:

— Когато Никола Тесла е започнал изследванията си, не е имал равен. Всичко е било възможно, защото... защото зараждащата се област на електричеството била толкова нова, че никой не знаел, че има граници. Много от съвременните учени сами се спират да навлязат в разни теми, защото имат предварително създадена представа, основаваща се на идеите на учените преди тях, че някои неща са просто невъзможни. Обаче Тесла не е познавал подобни ограничения, защото е бил пръв. Той е пионерът, който ще очертава границите. Кой може да каже, че не е изследвал телепортацията, смъртоносните лъчи и машините за земетресения? А това, че никога не публикува откритията си, не означава, че не е успял.

Той погледна през масата към Марк и Ерик.

— Кой беше човекът, който казал, че телепортацията е невъзможна?

— Вернер Хайзенберг — отговориха те съвършено едновременно и след това в един глас добавиха: — Нарича се Принципът на несигурността на Хайзенберг.

— Точно така. Можеш да познаваш местонахождението на субатомна частица или нейната орбита, но не и двете? — Макс го каза с въпросителен тон и когато двамата гении потвърдиха казаното с кимане, той продължи. — Това се разбира десетилетия след времето, за което говорим. Тесла не е познавал Принципа на несигурността, така че не е бил ограничен в мисленето си.

— Макс — намеси се Хуан, — принципът си работи, независимо дали е открит или не. Например никой не се движи по-бързо от светлината, докато Айнщайн успява да докаже, че не може да бъде направено — и вярно, още никой не го е направил.

Хенли беше заложил логически капан и Кабрило стъпи право в него. Макс се възползва:

— Преди няколко месеца по телефона ти позвъни компютър, основаващ се на квантово струпване, което разчита на комуникацията между субатомните частици със скорост, по-висока от тази на светлината. Невъзможно, каза ти, но въпреки това обаждането се случи. Искам да кажа, че щом става дума за технология, вчерашното невъзможно е утрешното първично публично предлагане на акции. Отивай във Върмонт, бъди отворен за новото, а ние с Мърф и Стоуни ще измислим алтернативна теория, която ще подхожда на твоята *gestalt*^[4].

— Гещалт? — усмихна се Кабрило.

— Върху тоалетната хартия това беше думата за деня — изхили се Макс, — така че не се бързай с нея. Гледай на нещата в перспектива: мобилният ти телефон има повече компютърен капацитет от модула за кацане на луната, който закара хората там. И двете неща бяха смятани за невъзможни само десет години преди да бъдат изобретени!

— Добре де, смятай съзнанието ми за отворено. А сега да се върнем на първия ми въпрос: кога ще свърши зареждането на кораба?

— В десет тази вечер. Очакваме пратка напитки от търговец на едро, а полетът от Анкъридж с крака от крабове ще кацне в Нюарк в осем и трийсет.

— Гладна мечка хоро не играе — отбеляза Линк.

— И жадна — подхвърли Еди Сенг. — Най-сетне отново ще има истински бърбън. Макс, тази африканска помия, която купи в Мадагаскар, още ми държи влага.

— Ей, какво си очаквал от бутилка за долар?

— Благодарен съм, че не ни паднаха очите.

— Ако ослепееш, то ще е по други причини — озъби се Хенли. После се обърна към Председателя. — В единайсет на борда ще се качи лоцман.

— Значи вдругиден ще се срещнеш с Линда и емира?

— Движили са се с добра скорост. Трябва да подпалим гумите на старата дама, за да стигнем за двайсет часа Бермудите, където ще се срещнем.

Хуан се замисли за пътуването.

— Щом свърша с професор Тенисън, ще се кача на самолет до Хамилтън и Гомес ще дойде да ме вземе с хеликоптера. Ще следваме емира, както е по договор, но искам корабът да е готов за бързо изтегляне. — Той огледа своите командири. — Юрий Бородин умря, за да разкрие тайна, която Пьотър Кенин крие. Няма да спрем, докато не разберем каква е.

---

[1] Наименованието е свързано с размерите на корабите, преминаващи през Панамския канал. — Б.пр. ↑

[2] Военноморската академия. — Б.пр. ↑

[3] Игра на думи — eerie (призрачен, тайнствен) и Erie са омофони. — Б.пр. ↑

[4] В психологията цялото, което се смята за по-голямо от отделните му части. Всички мисли и целият опит на лицето се смятат за едно цяло. — Б.пр. ↑

10.

По начина, по който неговият противник изви хълбоците си, разбра, че ей сега ще го удари. Във всеки бой добрият боксьор може да отгатне откъде идва ударът и какъв ще бъде. Великите разбират и кога ще бъде нанесен. Когато видя промяната, разполагаше с може би половин секунда да реагира. Левият юмрук се понесе към главата с цялата сила, която мъжът беше успял да вложи. Не беше нокаутиращ, а убийствен удар.

За него тази половин секунда беше дълга като цял живот и той използва една частица от него, за да се възхити от смелостта на своя противник.

Да нанесеш такъв удар означава да си сигурен, че когато улучиш, боят ще свърши. Беше акт на върховна увереност.

Или, както в този случай, на арогантност.

Той леко замахна с десницата само колкото да отбие удара, и се наведе назад така, че ръкавицата на неговия противник откъсна парченце кожа от носа му — малко парченце — защото лявата му се стрелна нагоре с бързината на автобутало и го удари с мощта на ураган. Вече не му стигаше въздухът за дълъг мач, годините го бяха лишили и от това, но още можеше да се възползва от някое оголване. Ударът му, нанесен от близко разстояние и от положение на отбрана, разби носа на неговия спаринг-партньор, макар да бяха с ръкавици. Кръвта блисна на всички посоки, а мъжът се завъртя на пети и рухна на ринга. Мозъкът му беше дал толкова накъсо, че щеше да е нужен доста амоняк, за да го събудят.

А за да възстановят външния му вид, щяха да са нужни три часа в кабинета на хирург.

Пьотър Кенин не си направи труда да изчака треньорите да свестят неговия тазсутрешен спаринг-партньор. Той се наведе, прекрачи през въжетата и вдигна ръце, за да може един от треньорите да му развърже и свали ръкавиците. Беше прекарал на ринга само няколко минути, но заради неговата тренировъчна програма

собственикът на спортната зала поддържаше температура около трийсетина градуса. Пот се стичаше по гъстите къдрави косми, които покриваха гърдите, гърба и раменете му.

— Къде го намерихте този тип? — кимна Кенин към проснатия мъж, който още лежеше в ринга.

Неговият треньор, олимпийски шампион по времето, когато Съветският съюз господстваше на игрите, сви рамене.

— Каза, че бил шампион от първенството на завода за камиони, където работел. Никога не бях чувал за него, но му се доверих.

— Фатална хвалба — отбеляза адмиралът, докато треньорът свали втората му ръкавица и след това се зае с бинтовете. — Има сила, но телеграфира движенията си като Самюъл Морз.

Треньорът се закиска на шегата.

— Превъзхождаше те с пет сантиметра и девет килограма, но както и двамата научихме през годините, младостта и силата не могат да се сравняват с опита и коварството.

Сега беше ред на Кенин да се усмихне.

— Напълно вярно.

Адмиралът се беше навел над мивка в банята на спортната зала и се бръснеше с навита около бедрата кърпа, когато влезе наскоро назначеният адютант в пълна парадна униформа. Кенин намигна, когато видя как младият моряк се вторачва в белега, който се спуска по гръдния му кош. Беше спомен от хеликоптерна катастрофа в началото на неговата кариера.

— Извинете, адмирале — заекна адютантът, — поздрави от капитан трети ранг Гогол. Би искал веднага да се свържете с него.

Кенин знаеше много добре за какво може да е обаждането, затова набързо наплиска лицето си с шепи, за да измие останалата пяна.

— Благодаря ти. Върни се при колата и кажи на шофьора, че ще се върнем в апартамента, а не в службата.

Кенин облече униформата си, нагласи няколко от знаците за отличие, които покриваха значителна част от куртката му, и излезе от банята, притиснал кодиран телефон до ухото си. В боксовия ринг треньорите бяха успели да настанят неговия спаринг-партньор на едно от столчетата в ъглите. В краката му лежеше купчина кървави кърпи и в момента притискаха друга чиста в лицето му.

Усещаше миризмата на спортна зала само когато влизаше в горещината, царяща вътре, или излизаше на московските улици. Въздухът в градчето дори и при най-силно въображение не можеше да бъде наречен чист, въпреки това си пое дълбоко дъх, за да прогони от дробовете си миризмата на пот, кръв и стара кожа.

— Виктор, Кенин се обажда. Мъжете по местата си ли са?

— Току-що се обадиха. Готови са.

Адмиралът се настани на задната седалка на своя „Мерцедес“ и шофьорът му, ветеран от Афганистан, затвори вратата. Младият адютант седеше отпред до него. Напълно сигурен за положението си в правителството, Кенин не се беше обградил с котерия охранители.

— Добре. Аз съм на път за къщи, за да се обадя. Ела там, за да можем да планираме всичко.

— Адмирале, след трийсет минути съм у вас.

Луксозният апартамент на Кенин беше само на десет минути път с кола от спортната зала, където беше редовен посетител. Огромното жилище разполагаше с гимнастически салон, оборудван с най-модерните уреди, но той предпочиташе да тренира в мрачната спортна зала сред други мъже, чиято отдаденост на изкуството на бокса го вдъхновяваше.

Никога нямаше да може да си позволи апартамента на цял етаж от хиляда и петстотин квадратни метра в небостъргача, който се извисяваше над реката. В края на краищата, макар да беше адмиралска, заплатата му не беше кой знае колко висока. Не, апартаментът беше дар от един от неговите многобройни благодетели — олигарх, който бе натрупал богатството си в Дивия запад, в който СССР се превърна, след като се разпадна. Сега той подпомагаше неколцина изгряващи, а и утвърдени вече политици и военни, за да му помогнат да го запази.

Във фоайето на сградата пхна ключа в бравата на асансьора и чрез гласовия контрол му нареди да го качи на неговия частен етаж. Там вратите се отвориха към фоайето на апартамента, цялото в мрамор и позлата, сякаш го бяха извадили направо от Версай. Кенин не обръщаше внимание на пищността. Той беше човек, който се интересуваше само от един атрибут на богатството — властта. Материалната страна на това уравнение не го интересуваше.

Миг по-късно беше в кабинета си и вторачи поглед в плосък монитор на стената вляво от неговото бюро. По-голямата част от

екрана беше черна, обаче в единия ъгъл се виждаше негова снимка от камера, монтирана така, че да го прави да изглежда масивен зад писалището си. След като остана доволен от вида си на монитора, Кенин натисна клавиша на лаптопа.

Екранът оживя. На преден план седеше мъж зад своето бюро. Зад него имаше прозорец с ромбовидни стъкла, който гледаше към океана. Там, където се намираше мъжът, времето изглеждаше облачно, небето беше оловно и океанът се пенеше, докато се носеше към брега.

През годините Кенин беше говорил достатъчно с този човек, така че физическото му състояние беше от нещата, които вече не забелязваше.

Никой не знаеше как е възникнал огънят, който му бе отнел толкова много. Някои твърдяха, че е било опит за убийство, а други, че когато бил дете, майка му нарочно го е запалила. Имаше и такива, които настояваха, че е било нещастен случай, докато правел бомби за турските сепаратисти в Кипър. Лявата му ръка се беше превърнала в подобие на щипка на омар, обаче дясната беше пощадена. Нямаше коса. Тъканта, която покриваше черепа му, беше осеяна с белези и имаше вид на прекалено опъната. Двете му уши бяха изгорели, както и носът. Кожата на врата му приличаше на гущерови люспи. Едно от очите беше покрито с проста тъмна превръзка, а в другото проблясваше интелект.

— Адмирал Кенин, толкова съм възхитен, че пожела да ми се обадиш в тази прекрасна утрин — поздрави го мъжът, известен в разузнавателните кръгове като Детето.

Кенин беше сигурен, че Юрий Бородин и неговият блюдолизец Каспоров не са използвали руски екип, за да го измъкнат от затвора. Адмиралът познаваше всички групировки, способни да проведат толкова сложна операция, и те всички му бяха подчинени. Това означаваше, че Каспоров се беше обърнал към чуждестранна групировка за организиране на бягството. Подобни организации бяха малко и грижливо криеха своята самоличност. Това не бяха големите подизпълнители в областта на безопасността, които толкова нашумяха по време на набезите на САЩ в Афганистан и Ирак. Не, ставаше дума за малки елитни групи, които действат скрито от чуждите погледи. Обаче в този сенчест свят имаше една непроменлива величина и ако

някой се нуждаеше от дискретна информация, трябваше да се обърне към Детето.

— Как си, стари приятелю? — Не бяха приятели и лекотата, която Кенин вложи в тона си, беше само представление. А и Детето беше толкова зарадван от обаждането, колкото от вероятността да обсъжда подробностите за своето погребение с погребален агент.

— Скъпи адмирале, мога да се оплача, но на теб дали ще ти се слуша? — Огънят и пушекът бяха увредили белите дробове на Детето, затова той говореше със скърцане и хрипове. Канюла за въздух влизаше в едната ноздра на изгорелия му нос, закрепена с лейкопласт. Освен това на всеки няколко минути поемаше глътка въздух от прозрачна кислородна маска. Уврежданията бяха заличили и всякакви признаци на акцент, ако някога ги е имало. Подробностите за неговия произход и национална принадлежност бяха толкова неясни, колкото причините за пожара, който го беше обезобразил.

Кенин му се усмихна неискрено.

— Твоето добруване винаги е близко до сърцето ми.

Детето наклони обезобразената си глава.

— Странна работа — изграчи той, — завчера изскочи името ти.

— Така ли? — Брокерът на информация имаше навсякъде по света шпиони, които източваха повече информация, отколкото ЦРУ. Кенин нямаше представа в какъв контекст е било споменато неговото име, за да го чуе Детето. Най-вероятно във връзка с бягството на Бородин. Обаче беше прекалено рано да споменава истинската причина да го потърси.

— Така. Изглежда господата от Колумбия, закупили бракувана подводница, са пропуснали два планирани доклада при пътуването си обратно към родината.

Изражението на Кенин остана непроменено. Беше твърде обигран, но вътрешно беснееше, че тази малка жаба знае за операцията. Изтичането на информация сигурно беше от колумбийска страна, но самият факт, че се разнасяше из света, беше тежък удар.

— Не съм чувал, че Колумбия иска да купи подводница за своя флот — каза той безизразно.

— О, адмирале, не си ме разбрал. Въобще не е бил държавният флот, а един бизнесмен, който основал... да речем, синдикат. Смятам, че са имали необичаен товар за превозване и са решили, че

подводницата малко ще ги улесни. Споменавам това само защото един от членовете на синдиката, отговарящ за доставянето на подводницата, бил убит заради това, че я е загубил. Преди смъртта си обаче казал нещо много любопитно: казал, че получил подводницата от вас.

Кенин се усмихна.

— Пак почваш. Как може да имаш доверие на нещо, казано по принуда? Сигурно е чул за мен, когато посредничих на китайците да купят няколко от нашите стари лодки клас „Кило“, и съвсем наскоро за недостроения самолетносач „Варяг“.

— Обзалагам се, че си прав — с готовност се съгласи Детето. — Спомням си, че се разчу за участието ти в тази сделка. Сигурно горкият тип го е издрънкарал от страх.

И двамата мъже закимаха на предложените и приети лъжи. Това беше начинът на Детето да напомни на Кенин, че знае къде са зарити трупите и в кой гардероб са скрити скелетите.

— Нека да пристъпим към дело — покани го Детето.

— Съгласен. — Фалшивото добродушие изчезна от лицето на адмирала и тонът му се втвърди.

— Преди да кажеш каквото и да било, нека те уверя, че нямам нищо общо с бягството на Юрий Бородин.

— Значи знаеш за него? — удиви се Кенин.

Детето не си направи труда да отговори.

— Не смятам, че си посредничил при неговото бягство, но бих се обзаложил, че знаеш кой го е извършил. — След като Детето не възрази, Кенин продължи: — В знак на дългата ни връзка, те моля да ми кажеш.

Това беше граница, която никой не можеше да прекосява. Детето успешно участваше в играта вече толкова години само защото си държеше устата затворена и пазеше чуждите тайни с енергията на швейцарски банкер. Някой да поиска от него да разкрие нещо подобно беше признак на неуважение и двамата мъже осъзнаваха напълно, че от този момент връзката им е приключила.

Детето вдиша от кислородната си маска, а гърдите му се повдигаха, за да напълнят увредените му бели дробове.

— Необичайна, но не неочаквана молба. Как би искал да ти отговоря?

— Като ми отговориш първо на един друг въпрос.

— Готово.

— От кого се страхуваш повече: от мен или от мъжа, организирай бягството на Бородин?

— Не се страхувам от никого от вас, но откровено казано, него харесвам и уважавам повече.

— Това е неправилният отговор. — Кенин погледна надолу към клавиатурата и бързо написа съобщение. Когато заговори, малко от първоначалната му стегнатост се върна. Но сега беше по-истинска. — Тайната на твоя успех винаги са били две неща. Твоята дискретност, срещу която нищо не мога да направя, и физическото ти местоположение, което обаче мога да открия. — Кенин направи пауза, сякаш току-що му беше хрумвало още нещо. — Всъщност има и трето. Това, което се нарича „ключът на мъртвеца“. След смъртта ти информацията, която си събирал с години, ще бъде разпределена сред заинтересуваните. Представям си, че ще разпали убийство след убийство и може би дори няколко войни. Предполагам, че трябваше да кажа „ключове“, след като на четирима души е възложено да изпълнят последната ти воля, ако нещо ти се случи.

Ако покритото с белези лице на Детето можеше да изрази чувства, по него сега щеше да се четат страх. Че има ключ, беше известно на всички. Но че са четири — не.

Видеомониторът, който и двамата виждаха, по команда на Пьотър Кенин се раздели на четири квадранта. Във всеки от тях мъж в черна бойна униформа и с маска на лицето бе притиснал пистолет в главата на друго лице — трима мъже и една жена. Двама бяха с костюми и сякаш се намираха в своите кабинети или пътуваха за работа. От другите двама жената беше по клин и тениска, а зад нея се виждаха различни уреди в домашна фитнес зала. Третият мъж беше близо до леглото си и носеше единствено боксерки, над които шкембето му обилно преливаше.

И четиримата бяха адвокати. Никой от тях не живееше на един и същи континент, нито познаваше някого от останалите. Въпреки това бяха наети тайно от Детето, за да разгласят цялата информация, събрана от него за клиентите му и техните врагове.

— Единствен риск за мен е — продължи весело Кенин, — че не знам дали тези хора от своя страна нямат свои „ключове на мъртвеца“, които ще изпълнят последното ти желание. Обаче нещо ми подсказва,

че няма от какво да се страхувам. — След това стана убийствено сериозен. — А що се отнася до твоето местонахождение, друже — намираш се в югоизточния ъгъл на сто и осемнайсетия етаж на небостъргача Бурдж Халифа в Дубай. Океанският пейзаж зад теб е изображение на живо от уебкамера, предаваща от Италия и по-точно крайбрежието на Амалфи. Макар апартаментите над и под теб да са твоя собственост, сложил съм толкова експлозиви в апартамент 116, че мога да срина цялата сграда. Сега ще повтора въпроса. От кого се страхуваш повече? От мен или от него? И нека ти напомня, че ще взривя зарядите след... да речем, двайсет секунди.

Детето вдиша от кислородната си маска.

— Ако беше равностойна игра, пак щях да се страхувам повече от него, отколкото от теб.

— Играта вече не е равностойна. — Кенин махна към монитора, за да подчертае, че неговите хора са опрели пистолети в главите на „ключовете“ на Детето.

— Виждам.

— Ето какво ще направим. Ще ми кажеш неговото име и името на организацията му и след това никога повече няма да говорим. Няма да го предупреждаваш.

Може би предателството ти ще се разчуе, а може би — не. След това може би ще успееш да спасиш нещо от кариерата си. Изборът е твой и разполагаш с пет секунди.

Детето се поколеба толкова дълго, колкото смееше, и след това за пръв път в живота си предаде свой клиент:

— Хуан Кабрило. Той е председател на Корпорацията. Базиран са на кораб, наречен „Орегон“, макар че името рядко е изписано на носа му.

— Ето, видя ли, че не беше толкова трудно.

— Да ти го начукам.

Кенин не обърна внимание на забележката.

— А сега, скъпи приятелю, разкажи ми всичко, което знаеш за този Кабрило и неговия кораб.

11.

Едно от нещата, които Хуан Кабрило харесваше в Ню Йорк, беше, че достатъчно пари можеха да ти доставят всичко, което поискаш, независимо дали е ден или нощ. Така в седем сутринта на следващата сутрин се оказа на път в северна посока, седнал зад волана на „Порше Кайман S“. Тъй като през по-голямата част от годината бяха в морето, той нямаше много възможности да кара кола. Затова, когато предната вечер стана ясно, че времето, нужно, за да стигне до столицата на Върмонт със самолет, е почти толкова, колкото с кола, той реши да наеме някой спортен автомобил. Търговецът на екзотични коли би могъл да му намери някое „Ламборгини“ или „Порше GT-3“, но всички тези криле и спойлери действаха на пътната полиция като червеното наметало на тореадора.

Полицейските капани за превишена скорост нямаше да са опасни, след като беше взел от корабните складове детектори за радари и лидари^[1]. С тяхна помощ спирачките от керамична сплав на поршето щяха да имат достатъчно време, за да намалят скоростта.

Преди да потегли, вкара в джипиеса на колата най-ефективния маршрут и когато видя, че е съставен главно от магистрали, го програмира да потърси тихи странични пътища. След като успя да се измъкне от хаоса на задръстванията, които държаха Ню Йорк и предградията му в хватката си, се озова на двулентов асфалтиран път, по който нямаше много движение, като се изключат малкото трактори и пикапите на местните, които пътуваха по работа.

Шестцилиндровият двигател, разположен точно зад ниските извити седалки, боботеше с нетърпеливо очакване, докато той работеше със скоростите и волана и насочваше пъргавия спортен автомобил по широките завои първо в Кънектикът и след това из планината Бъркшър в Западен Масачузетс. Благоразумието го караше да не бърза, когато минаваше през малките градчета, струпани край пътя на гроздове от уморени магазинни фасади и само с по няколко преки, преди отново да се отворят към безлюдната земеделска земя.

Черно-бели холщайнски крави пасяха по полята, сякаш бяха специално сложени там, за да могат туристите да ги снимат.

Макар да беше изцяло съсредоточен да държи поршето залепено върху асфалта, все пак не преставаше да си мисли на какво беше попаднала Корпорацията. Знаеше само, че е тайна, заради която Пьотър Кенин беше готов да убива. Юрий, Карл Петровски, възрастният узбек Юсуф — всички бяха умрели заради нея. От онова, което Кабрило знаеше за адмирал Кенин, тайната сигурно беше свързана с някой руски проект в областта на отбраната. Хуан беше сигурен, че ако Юрий е допълвал скромната си моряшка заплата с продажбата на военни технологии, то и Кенин прави същото. Другото, в което беше сигурен, бе, че тази технология се основава на нещо, открито от Никола Тесла преди повече от век.

Влагаше малко вяра в теорията на Марк за телепортирането въпреки куцата подкрепа на Макс, но поне не отхвърляше направо идеята. Хуан беше сигурен, че тяхното проучване щеше да открие по-приемливо обяснение как яхтата на Джордж Уестингхаус се е озовала от другата страна на планетата.

Град Монпелие е разположен посред планините по протежение на река Винуски — централната артерия на щата. След като пресече реката по един от многото мостове, които обслужваха града с осем хиляди жители, Кабрило бързо се озова пред внушителната сграда на щатското събрание в стил Гръцко възраждане. Беше облицована с гранит, а куполът ѝ беше позлатен. Малко по-нататък се озова в централния градски район, който приличаше на излязъл от картините на Норман Рокуел. Тук нямаше сгради с повече от четири етажа и всяка постройка бе украсена с вълнуващи архитектурни детайли. Направо изпита съжаление към предприемачите, които биха се опитали да получат разрешение за разрушаването на подобна красота.

Когато се озова на две преки от своята цел, паркира на паркинга на малка сграда с апартаменти и използва предния капак, за да прикрие, че си нахлузва раменен кобур. После облече черен блейзер, ушит така, че да скрива изданическата издупчина от неговия полуавтоматичен пистолет FN 75. Под сакото беше облякъл бяла копринена оксфордска риза с отворена яка.

Минутка по-късно стигна до къщата в стил кралица Ана, която цялата беше в ярки цветове на меденка, прави тавански прозорци и заострени кулички. Нямахше въобще да се изненада, ако наистина беше направена от тесто за меденки. До стогодишната къща беше пристроен гараж, очевидно от по-ново време, но човекът, свършил работата, се бе опитал да наподоби деликатната архитектура на сградата. С една дума, мястото беше очарователно. И имаше вид на съвършеното скривалище за професор, който се е оттеглил от Масачузетския технологичен институт.

Кабрило се измъкна от колата и закрачи по каменната пътека към предната веранда и входната врата. Имаше електрически звънец, но той реши, че ще бъде по-подходящо да използва месинговото чукало.

— Един момент — се чу приглушен глас отвътре.

Ако на Хуан му се наложеше да определи колко точно продължава един момент, можеше да се осланя за това на човека, който след миг отвори вратата.

— Да?

Професор Тенисън беше понапълнял от времето, когато е била правена снимката, която Кабрило беше видял. Лицето му беше помесесто, но със здравословен блясък. На главата си носеше широкопола панамена шапка, на краката имаше гумени ботуши, а под колана му бяха затъкнати работни ръкавици. Беше оставил и редица мръсни отпечатъци по полирания паркет от черешово дърво, когато бе пресякъл от отворената задна врата до входната. Очевидно още не беше забелязал белята.

— Професор Тенисън?

— Да, мога ли да ви помогна?

— Искрено се надявам, професоре. Казвам се Джон Смит и бих искал да поговорим за Никола Тесла.

Тенисън примигна и изражението му стана леко предпазливо.

— Книга ли пишете?

— Не, господине. Провеждам едно проучване.

— И с какво се занимавате, господин... ааа...

— Смит, професор Тенисън. Джон Смит. Работа в един мозъчен тръст, който консултира правителството за външната политика и сигурността.

Това може да свърши по два начина, помисли си Кабрило. Или Тенисън ще се покаже ужасен и няма да иска да има нищо общо с правителството и ще му покаже вратата, или ще се наслади на възможността да говори по любимата си тема, независимо кой е слушателят.

— Сигурността, а? И вие ли сте от хората, които си мислят, че някои страни от проучванията на Никола може да се използват за оръжия?

— Всъщност, професоре, тук съм, за да се уверя дали някой друг не го е направил вече.

Това сякаш засили любопитството на Тенисън. Той отвори вратата широко.

— Разбира се, може да поговорим малко, но трябва да си платите.

Като се съди по размерите и годините на къщата, професорът нямаше вид на човек, който има нужда от пари, затова Кабрило леко се смути, докато не чу продължението:

— Отрязах един стар бряст, но се страхувам, че вече не съм на годините да изкопая пъна. Здрав млад мъж като вас може да го извади за отрицателно време.

Хуан се усмихна.

— Дадено, но първо трябва да ползвам тоалетната. Пътуването не беше кратко.

— Дошли сте с кола от Вашингтон?

— Не, седалището ми е в Ню Йорк — отговори Кабрило, докато влизаше в къщата. Мебелите бяха безупречно чисти и му се стори, че това е оригиналното обзавеждане на къщата. Украсена с дърворезба колона се издигаше до втория етаж, докдето водеше красива извита стълба. Хуан забеляза, че както в много домове от тази епоха, от камината нагоре върви комин с разклонения, за да отоплява спалните. Вдясно от входа имаше малка масичка, а до нея врата, която вероятно водеше в гаража. Забеляза, че купата, поставена върху масичката с тънки крака, вероятно беше дело на „Тифани“.

Тенисън забеляза интереса му към обзавеждането.

— Тази къща е принадлежала първо на моите баба и дядо, а след това на една леля, която остана стара мома — обясни той. — Тя я запази точно такава, както е била, като частно светилище, посветено на

нейните майка и баща. Когато почина преди няколко години, аз също не можах да събера кураж да променя нещо.

— Прекрасно е — отбеляза Хуан.

— Да, но поддръжката е кошмар — оплака се Тенисън с лек смях. — Често се питам дали живея в къщата, или й слугувам.

Крановете и чешмите в банята изглеждаха като извадени от водопроводен музей. След като използва тоалетната с казанче, монтирано високо на стената, Хуан свали сакото и раменния кобур. Нямаше начин да изкопае пън, без Тенисън да забележи кобура, а от собствен опит знаеше, че цивилните се чувстват неловко в присъствието на въоръжени хора. Напъха пистолета в сакото си, сгъна го и го взе под мишница, за да се върне при Тенисън, застанал във вътрешния двор, ограден с тухлена ограда. Градината беше току-що започнала да цъфти и през лятото щеше да представлява весела смесица от цветове и аромати.

— Градинарството хоби ли ви е? — попита Хуан.

— За съжаление беше хоби на леля ми, не мое. Лично аз мразя да се занимавам с това, но какво мога да направя?

Той поведе Кабрило към лявата страна на оградената градина, където от тревата стърчеше около седемдесетсантиметров пън. До него лежах лопата и брадва. Двойка червеношийки, които строяха гнездото си на съседното дърво, ги посрещна с чуруликане.

Хуан остави настрана сакото със загърнатия в него пистолет и взе лопатата.

— И така, господин Смит, кажете ми...

— Моля, наричайте ме Джон.

— Аз съм Уес. Според теб какво оръжие е изобретил Никола?

На Кабрило му хареса как Тенисън нарече изобретателя на малко име, сякаш е приятел, а не отдавна умрял непознат.

— Точно в това е проблемът. Не сме сигурни. Смятаме, че изследванията му са включени в отбранителна програма, но не знаем каква.

— Забележителен човек. Имам предвид Тесла. Накрая полудява и живее в мизерия горкият, но е доказан гений. Сигурен съм, че няма нужда да изброявам всичките му достижения в областта на изследването на електричеството: асинхронните електромотори, радиоконтрола, безжичните комуникации, запалителните свещи.

Говори се, че в пристъпи на вдъхновение неговите открития и идеи му се явявали напълно оформени.

— А проучванията в областта на оръжията?

— Говори се, че късно в живота си искал да построи „лъч на мира“, по-късно известен като „смъртоносен лъч“. Монографията му на тема „Изкуството да се изпрати концентрирана неразсейваща се енергия през природната среда“ се съхранява в неговия белградски музей. Чел съм я — тя е чиста глупост. Теориите му са интересни, но уредът никога не би проработил. Прекарва известно време в опити да създаде самолет, който лети, като йонизира въздуха под него. Може би това е, което търсиш.

Докато копаеше, Хуан не можа да направи връзка между задвижвания от йоните самолет и кораба на Джордж Уестингхаус, озовал се в Аралско море.

— Били са приятели с Уестингхаус?

— О, да — закима енергично Тенисън — Уестингхаус вече е бил богат и финансирал тяхното сътрудничество.

— Възможно ли е да си представиш експеримент, който Тесла може да е провел на борда на яхтата на Уестингхаус „Лейди Маргарет“?

— Не — бързо отговори Тенисън.

Прекалено бързо, както доловиха обучените уши на Кабрило.

— На 1 август 1904 година или около тази дата?

— През 1904 Никола работи по кулата „Уордънклиф“ на Лонг Айленд. Построена е за безжично предаване на електричество.

— Финансирането за този проект е събрано месец по-рано — изстреля Кабрило и наум благодари на Мърф и Стоун за паметната бележка, която му бяха приготвили. — Моля, професоре, това е важно. Преди няколко дни намерих „Лейди Маргарет“ заровена в пясъчното дъно на някогашното Аралско море.

Тенисън посивя, притисна ръка в сърцето си и отстъпи няколко крачки.

— Мили боже!

— Какво се е случило онази нощ? — притисна го Хуан. — Върху какво са работили?

Тенисън отиде до един от градинските столове и се тръшна на него.

— Става дума само за непреки свидетелства. Затова не ги публикувах в моята книга.

— Какво са се опитвали да направят? — Хуан остави лопатата на земята, за да насочи цялото си внимание към Тенисън.

— Експеримент, който, ако проработел, щели да покажат на военния флот на САЩ. Идеята била да се използва магнетизъм, за да се обвие кораб със светлина по такъв начин, че който го погледне, да не може да види светлината, отразявана от неговия корпус. Зрителното им поле щяло да мине над кораба по посока на другата страна.

— Оптическа маскировка?

— Точно така. Качили системата на „Лейди Маргарет“ и отплавали от Филадельфия, където работели в пристанищен склад, собственост на Тесла. С тях плавал и друг кораб, на който били наблюдателите. Доколкото знам, някой си капитан Пейн от военния департамент.

— И какво се случило?

— Никой не е напълно сигурен. Все още плавали навътре в морето встрани от плавателните коридори, когато „Лейди Маргарет“ изведнъж осветила небето със странна синя аура. Това продължило близо трийсет минути, после изгаснала. Когато отишли да проверят, яхтата вече я нямало. Предпожили, че е потънала.

— Докладвали ли са аномалии на техния кораб? Нещо свързано с магнитни полета?

— Намекваш за историята на „Мохикан“?

Кабрило кимна.

— Разбира се, аз изследвах тази приказка колкото можах по-добре. Нищо от онова, което екипажът е преживял, не се е случило с кораба на наблюдателите, обаче трябва честно да призная, че те са плавали с дървена шлюпка. Значи в Аралско море, а?

— Да. Какво, мислиш, се е случило?

Тенисън замълча. Очите му зад дебелите стъкла в рамка от коруба на костенурка станаха безизразни и останаха вторачени в нищото.

— Професоре, какво има? За какво мислиш?

— Не съм сигурен — призна Тенисън. — Тази нощ „Лейди Маргарет“ изчезва. Това е сигурно. Казваш, че си я намерил в Казахстан?

— В узбекската част на Арал.

С поглед, още впит в предмет, който само той можеше да види, Тенисън каза:

— Никола умира през януари 1943 година. Носи се слух за нещо, случило се по-късно същата година. По-точно през октомври. Говори се за друг проект на военния флот, включващ кораба „Елдридж“.

Благодарение на дрънкането на Марк Мърфи, Кабрило знаеше достатъчно по въпроса, за да каже:

— За филаделфийския експеримент ли говориш? Той е напълно развенчан.

— Развенчан? — попита Тенисън, вперил гневен поглед в Кабрило. — Ти току-що си намерил „Лейди Маргарет“ в Узбекистан и си готов да отхвърлиш историята на военен кораб, който изчезва във Филадельфия и се появява в Ричмънд, Вирджиния? Слухът гласи, че корабът се върнал в родното пристанище, а някои моряци били залепени за палубата в гротескни пози, други пък били полудели от преживяното. — Той замълча, за да овладее чувствата си. — Извинявай, Джон, но това е съкрушително. Има още толкова много други неща около Никола, за които никога не бих могъл да пиша. Той е бил гений по начина, по който и Айнщайн беше гений, но историята напълно го е забравила, защото толкова от нещата, които е постигнал, са отхвърлени като хипотези или слухове.

— И какво се случило във Филадельфия? — попита Хуан внимателно, за да накара професора да продължи.

— Точно така. Филадельфия. Не много след смъртта на Никола ФБР поема контрол върху част от имота му под личното ръководство на Дж. Едгар Хувър. Претърсили хотелската стая, където е живял, така завзели и негов имот на филаделфийското крайбрежие. Историята с военния кораб „Елдридж“ е глупост. Но си остава в основата на онова, което са открили в склада край морето. Това, което се случило с „Елдридж“ не е интересно. Интересното е онова, което са намерили в склада на Никола.

Без съмнение Тенисън беше привлякъл изцяло вниманието на Кабрило.

— И какво са намерили?

— Друг кораб. Който бил модифициран. Бил малък стар миноносец, който Тесла купил с помощта на Уестингхаус. Твърдял, че

има нова концепция, с която този път оптичският камуфлаж ще сработи. Обаче така и не успял да събере достатъчно пари, за да завърши проекта и корабът с години висял в пристанището до нахлуването на ФБР в склада. Прибрали всеки къс хартия, който намерили, но оставили кораба. Никола умира доста задлъжнял на общината, затова дават кораба на военния департамент, за да бъде нарязан за скрап и да се платят дълговете.

— Откъде знаеш всичко това и защо никога не съм чел за него?

Тенисън се усмихна.

— Заради един малко известен договор от времето на Втората световна война между американското правителство и мафията.

— Моля?

— Много добре ме чу. Нали разбираш, организираната престъпност контролира пристанищата в северозападната част на страната от Бостън до Уилмингтън, Делавър. За да работят пристанищата без проблеми, са били направени някои отстъпки на влиятелни мафиотски босове, включително Лъки Лучано, който е помилван и освободен от затвора след войната заради своето сътрудничество.

— Какво общо има това с кораба на Тесла?

— Моряците първо се опитали да запалят парните котли, за да го закарат в корабостроителница за рязане на скрап някъде по река Делавър. Успели, но един от моряците, без да иска, включил оборудването, което Тесла оставил свързано с корпуса на кораба. Когато машината заработила, имало двама души в помещението. Единият бил срязан на две от неизвестна сила и долната част на тялото му изчезнала. От там идва слухът за залепени за палубата на „Елдридж“ мъже. Говори се, че торсът на мъртвеца бил намерен изправен върху палубата и подпрян на ръце, сякаш се опитвал да се измъкне от нея.

Вторият изглеждал добре, но също бил мъртъв, кожата му била побеляла като чаршаф. По-късно се установява, че желязото в кръвта му било освободено от протеиновата си обвивка и токсичният шок го убил. Тези двамата се оказват много близки на местния мафиотски началник, не мога да си спомня името в момента, но сигурно няма нужда да казвам, че моряците и докерите се уплашили и не искали да работят на кораба. Заплашвали с пристанищна стачка, докато военните

не се съгласили да извлекат кораба на буксир и да го потопят в Атлантика.

— Направили ли са го?

— Не са имали избор. Филадельфия е едно от най-важните пристанищни съоръжения на военния флот както за строеж на кораби, така и за ремонти. Не си заслужавало заради парите от скрапа на стар кораб да се излага всичко това на опасност.

— Защо военните не са проучили машината, която е убила двамата мъже?

— Сигурен съм, че са искали, но когато два̀сет хиляди души заплашват, че ще зарежат работата си, а съюзниците маршируват нагоре по гръбнака на Италия и вече се трупат материали за нахлуването в Нормандия, те взимат благоразумното решение да запазят мира у дома.

— Как това, което току-що ми разказа, се превръща в историята на военния кораб „Елдридж“ и филадельфийския експеримент?

— През 1955 година авторът на странна книга за НЛО, Морис Джесъп, получава писмо от човек, който се представя за Карлос Алиенде. Алиенде се спира на Джесъп, защото в книгата си той твърди, че НЛО се задвижват от електромагнетизъм и че през войната военният флот е правел експерименти с такива сили на кораб във Филадельфия. Алиенде твърди, че изследванията се основават на Айнщайновата *Теория на еднаквите полета*, макар че Айнщайн така и не успява да примири всички природни сили в една елегантна формула, както прави с относителността.

Пишат си известно време, докато Джесъп не осъзнава, че Алиенде е маниак, и прекратява всички връзки с него. Никога не е установено кой в действителност е Алиенде, но аз вярвам, че е бил на кораба на Никола, когато тези двама мъже умират толкова тайнствено, и раздува невероятна история пред лековерния наивник.

Интересното е, че няколко години по-късно Службата за флотски изследвания се свързва с Джесъп относно анотиран екземпляр от негова книга, която някой им е изпратил. Той им съобщава, че загадъчните бележки са писани от Алиенде. През 1959 година Джесъп си урежда среща с доктор Менсън Валънтайн, човека, който по-късно ще открие варовиковата формация, наречена Улица Бимини^[2] във водите на Бахамите. Обаче Джесъп не идва на срещата. Открит е

мъртъв в колата си в Маями с маркуч от ауспуха, вкаран през прозореца. Тази последна подробност дава храна на въображението на различните любители на конспиративни теории. Твърдят, че не е самоубийство, а е убит от френски агенти.

Кабрило се смръщи.

— Френски?

— Нали е конспиративна теория? — изсмя се Тенисън. — Тогава защо да не са французите?

— Откъде научи историята за миноносеца и защо не си я поместил в биографията?

Преди да отговори, пенсионираният учен стана от мястото си.

— Жаден съм. Хайде да си направим нещо за пиене, а после ще свършим с пъна. Почти си го извадил.

Когато Тенисън се обърна, Кабрило вдигна сакото и нахлузи раменния кобур, после го последва в кухнята, прекосявайки вътрешния двор по ливадата зад къщата. Кухнята беше в задната част на къщата и гледаше към градината и макар вътре да имаше „модерни“ уреди, хладилникът имаше вид на модернизирани сандък за лед, а кутията със свръхдълги кибритени клечки до печката означаваше, че газовият котлон се пали ръчно.

Тенисън извади две кока-коли от хладилника и му подаде едната.

— Сигурен съм, че би предпочел бира, но аз не пия.

— Това също върши работа — успокои го Кабрило, отвори кутийката и отпи дълга глътка, едва сега осъзнавайки колко е пресъхнало гърлото му.

Чу се звънецът на вратата и в главата на Хуан се мярна картината как в пустинята, където не би трябвало да има наемен убиец, куршумът улучва Юсуф.

— Очакваш ли някого?

— Всъщност не, но тази седмица имам рожден ден и непрекъснато получавам подаръци от някогашни студенти и колеги — каза Тенисън, докато бавно излизаше от кухнята. Хуан мина покрай него и надникна през предния прозорец. Микробус беше спрял зад поршето. На него бяха изрисувани букети. Пулсът му се успокои.

— Май някой ти е изпратил цветя.

— Вероятно бившата ми секретарка. Всяка година ми изпраща божури.

Кабрило се премести, за да смени ъгъла и да огледа шофьора, застанал на стълбищната площадка, но видя само малка част от него и намек за цвета на букета, който носеше. След това погледна отново буса. Фирменият надпис гласеше: „Имперски цветари“.

Взаимовръзките му хрумнаха толкова бързо, колкото можеха да работят синапсите в мозъка му. Върмонт беше известен като Щата на Зелената планина. Ню Йорк, неговият съсед, беше известен с прякора Империя. Никой цветар не би доставил пратка толкова далеч извън щата. Биха звъннали на местна фирма да достави за тях букета или каквото е поръчал клиентът. Някой, който е бил път чак от Ню Йорк, не беше тук, за да достави цветя. В главата му изскочи името на Пьотър Кенин и Хуан съобрази, че ако той използва местни бандити, за да убият най-големия експерт по Никола Тесла в света, те са от Брайтън Бийч, Ню Йорк, известен още като Малката Одеса.

— Уес! — изкрещя Кабрило, който се обърна и видя Тенисън вече да се протяга към дръжката на вратата. — Недей!

---

[1] Технология, подобна на радара, за получаване на информация за отдалечени обекти с помощта на светлината. — Б.пр. ↑

[2] Валънтайн описва откритието си като „широка павирана улица от правоъгълни камъни с различен размер“. — Б.пр. ↑

12.

Тенисън завъртя топката и понечи да дръпне тежката врата навътре, но тя се стовари в лицето му, когато цветарят я отвори със силен ритник. Професорът падна назад върху пода само секунди преди да се чуе заглушеното жужене на автоматичен откос, насечено от приглушения пукот на два изстрела от Кабриловия със заглушител, които запратиха фалшивия цветар в розовите храсти пред вратата.

Падането на Тенисън му бе спасило живота. Беше паднал на земята, преди откосът да надупчи въздуха над главата му. Кабрило се наруга, че беше закъснял с две секунди, за да предотврати нападението срещу професора, макар да бе благодарен, защото Тенисън май се беше отгървал само с уплахата. Едва успя да му каже да се престори на умрял.

В тишината, която настъпи, Хуан чу двама мъже да си говорят на руски, докато бързаха през задния двор към кухнята. Когато стигнаха до помещението, то беше празно, като се изключат тялото на Тенисън и малък килим от разхвърляни жълти нарциси. Само по разбитата входна врата се виждаха пурпурни пръски. Без те да знаят, Кабрило се криеше зад палтата в килера до входната врата и гледаше през леко отворената врата.

— Това той ли е? — попита единият от убийците.

Съучастникът му кимна.

— Точно така. Шофьорска книжка, издадена на Уесли Тенисън?

В килера Кабрило затаи дъх. Можеше само да се надява, че Тенисън ще запази достатъчно самообладание, за да се престори убедително на мъртъв. Единственият проблем беше, че по него нямаше кръв.

Единият от убийците изведнъж скочи на крака, сякаш беше обзет от някаква мисъл.

— А къде е Владимир?

— Вероятно се е върнал в буса, за да вземе газовите бутилки, с които ще изгорим къщата.

— Не мога да го видя през прозореца на буса. Не е там!

— Ще проверя отпред — измърмори мъжът, застанал на прага.
— Ти се качи горе и провери спалните. След като намеря Владимир, ще проверя мазето.

— Не забравяй да отвориш газовия клапан на печката.

Мъжът излезе през предната врата, а другарят му започна да се качва по стълбите. Той направи само няколко крачки навън и видя останките на Владимир, проснати в лехата с рози, а мъртвите му очи, вторачени в слънцето. Втурна се обратно в къщата, крещейки името на своя колега. Щом влетя в коридора, видя един мъж, седнал на близкия диван. Изненадата му струваше онези три милисекунди, нужни на Кабрило да забие куршум в челото му точно между очите. Съучастникът му твърде късно осъзна, че нещо не е наред. Хуан стреля втори път и на врата на руснака се появи червена дупка.

Кабрило погледна към трупа, който беше паднал върху краката на Тенисън. Вдигна го и го пусна върху другия. Едва тогава коленичи до Тенисън.

— Професоре, добре ли си?

Запитаният вдигна глава и го погледна в очите.

— Не, не съм добре. Живея тих, достоен живот и само за пет минути се оказвам с трима мъртъвци в розовата ми леха и фойето на къщата ми. Какво ще кажа на полицията?

— Не се тревожи. Имаш ли ръчна количка?

— В бараката за инструменти.

— Ще изкарам телата до микробуса и ще ги скрия. Познаваш ли някое хубаво усамотено място?

Тенисън се замисли за миг.

— Има стара кариера за чакъл, която сега е пълна с вода. Няма водолази и рибари заради химикалите, останали след затварянето ѝ.

— Къде се намира?

— На около петнайсет километра южно от града. Пътят е лош. Минава през гъста гора и не е ползван повече от трийсет години.

— Звучи чудесно — каза Кабрило. После подаде на Тенисън ключовете от поршето.

— След като си опаковаш багажа, ще ме заведеш до кариерата.

— Да си събера багажа?

— Да. Ако останеш тук, животът ти няма да струва и пукната пара. Моята Корпорация притежава хубав малък апартамент на остров Антигуа. Можеш да отидеш там и да разпускаш на плажа, докато не ти кажа, че вече си в безопасност и няма да има повече покушения срещу живота ти.

Тенисън зададе традиционния въпрос:

— Защо тези хора искат да ме убият?

— Защото знаеш твърде много за Тесла.

Без повече приказки Кабрило натовари трупове в микробуса, а Тенисън опакова дрехи и тоалетен несесер в малък куфар.

Изминаването на тези петнайсетина километра им отне четирийсет минути. Кабрило подкара напред, следван от Тенисън в наетото порше. Професорът натискаше клаксона веднъж, когато трябваше да завият надясно, и два пъти за наляво.

Щом излязоха от главния път и поеха по едва видимите следи на черен път през гората, скоростта им падна още. Три пъти им се наложи да спрат и да разчистят отчупени клони, паднали върху пътя. Най-накрая стигнаха до изоставената кариера за чакъл, сега пълна с вода.

Стари ръждясващи машинарии лежаха по брега на изкуственото езеро. От административните сгради и стола за работниците бяха останали полуразрушени и гниещи постройки. Кабрило слезе от буса и надникна от брега в кариерата. Водата беше жълто-кафява и миришеше на сяра. Не можеше да прецени колко е дълбок изкопът, но се надяваше, че ще покрие буса изцяло.

Сложи камък върху газта, включи на първа и се дръпна, гледайки как бусът се стрелна напред, излетя над ръба, падна във водата с неопределен плисък и започна бавно да потъва във воднистата тиня.

Кабрило се отпусна на една скала и потъна дълбоко в мисли, докато разсеяно очакваше бусът да се скрие напълно. Знаеше кой и защо е наел убийците, но имаше и други въпроси, очакващи отговор.

Аматьори, каза си той. Защо му е на Кенин да изпраца тройка аматьори?

13.

Когато мачтата се издигна от водата, подобно на издайническата гръбна перка на акула, тя с лекота режеше вълните, без да оставя килватер от пенещ се океански фосфор, никаква следа, освен кратко проблясване, невидимо, освен за най-обиграните очи. Левиатан се показва, но въпреки това остана скрит в своето водно царство.

На 12 метра под това тънко метално стъбло лежеше едно от най-унищожителните оръжия, създадено някога от човека. Наименувана „Акула“, тази руска подводница беше истински морски хищник. Дълъг повече от футболно игрище и с водоизместимост дванайсет хиляди тона под вода, този преследвач и убиец разполагаше с множество торпедни апарати, ракетни установки и сонарна уредба, способна да открие и най-слабия звук на далечни разстояния. Екипажът ѝ се състоеше от 73 души с капитан Антон Патронов.

Патронов беше толкова рус и светлокож, че на пръв поглед изглеждаше албинос. Вирнатият му нос приличаше на обърната двуцевка и му придаваше известно свинско излъчване. Устата му беше твърде бърнеста, а ушите приличаха на карфиол от годините му като боксьор в някогашната съветска военноморска академия. Не беше много висок, но имаше широки рамене, които крепяха заострената му глава, завършваща с перчем сламеноруса коса. Онова, което му липсваше като мъжки чар, той компенсираше със способности и безскрупулност.

За да може да остане в морето, вече два пъти беше отказвал повишение и тъй като преди години се оказа най-младият капитан на подводница в съветския флот, имаше по-голям опит от всеки друг като подводничар.

Патронов точно излизаше от кубичната си каюта, когато по комуникационната линия дойде съобщение за важна грама. После по високоговорителите на вътрешната уредба се чу: „Капитанът в радиорубката. Шифрирана радиограма само за вашите очи“.

— Направете път — изръмжаваше той от време на време, докато се придвижваше назад към радиорубката. Говореше с нисък дрезгав глас с басови интонации, който на мига вдъхваше уважение. Моряците и офицерите веднага се притискаха към стените на тесния проход, за да улеснят придвижването му.

Радиорубката беше затворено пространство, направено погостоприемно за техниката, отколкото за хората, които я обслужваха. Въпреки това двама млади радисти някак си се бяха натъпкали вътре. Единият беше със слушалки на врата, а другият, седнал назад колкото позволяваше помещението, превеждаше бързата радиограма.

— Бяхме по следите на една „Охайо“ — каза Патронов, когато застана на прага. — Кажете ми, че това е по-важно.

„Акула“ преследваше подводница клас „Охайо“ — един от стълбовете на американското ядрено съдържане, когато я повикаха по късовълновото радио да изплава на повърхността за прием на данни.

— Шифровано е — отговори радистът, без да гледа капитана в очите, и му подаде тънката хартия през рамо, надявайки се, че той ще я вземе и така неговата вина за прекратяването на преследването на вражеската подводница ще бъде измита.

Капитанът грабна листа от ръката на моряка, разтвори го, за да види подателя, и изруга:

— Кенин! Мамка му, още от академията ми досажда.

— Капитане? — От тона на младия моряк беше очевидно, че не е очаквал подобно неуважение към командващия флота.

— Хайде, Павел, успокой се. Когато дойде време да ти закачат капитанските пагони, ще ме ругаеш десет пъти повече, отколкото аз първия си командир.

— Да, капитане... въъ... не, капитане... искам да кажа... — Младият радист благоразумно млъкна и впери поглед в радиостанцията.

Вторият радист се завъртя със стола си и попита:

— Ще прихванем ли отново американците?

Патронов го стрелна с такъв поглед, че го завъртя обратно със стола и той също впери поглед в оборудването.

— Първия път търсенето ми отне седмица, а сега сигурно толкова ще ми отнеме дешифрирането на проклетото съобщение.

Трябваше му почти час да дешифрира дългото цяла страница послание. Тъй като това беше частно съобщение между двамата, трябваше да използва друга кодова книга, която Кенин беше раздал само на своите най-верни последователи. Патронов знаеше, че подобна книга притежава и капитан Сергей Карпов. Карпов в момента патрулираше с подводен ракетоносец тип „Тайфун“ с двацет интерконтинентални балистични ракети с ядрени бойни глави. Патронов го познаваше добре и знаеше, че ако Кенин нареди тайно изстрелване, той ще натисне червения бутон колкото може по-бързо и по-силно.

В интерес на истината, Патронов също би го направил.

Сега, когато Китай израстваше като световен лидер, а Америка вече не искаше да изпълнява ролята си на суперсила, се отваряше празнина, от която човек като адмирал Кенин можеше да се възползва. След това драконът и белоглавият орел щяха под някаква форма да си уредят сметките, но в крайна сметка мечката щеше да се окаже победител.

Патронов прочете за втори път дешифрираното съобщение и натисна бутона на интеркома, който го свързваше с мостика.

— Тревога. Първият помощник в капитанската каюта. Кормчия, курс 235. Курсът ще бъде доуточнен по-късно, когато стигнем до решение. Скорост: най-пълен напред. Американецът вече не е мишена. Повтарям, американецът вече не е мишена.

Седем секунди по-късно първият помощник почука на вратата на капитанската каюта.

— Влез.

Павел Ренко прекрачи прага и застана мирно, изпънат като кол, докато капитанът не му посочи стол да седне. Младият мъж беше напълно различен като физика от капитана. Беше красив като лице от рекламен плакат, милиметри по-нисък от максималната височина на приеманите в подводните войски и имаше физиката на фехтовач — слаб, с широки рамене и тясна талия.

Патронов го гледа известно време мълчаливо, а грозната му физиономия не издаваше нищо. Въздъхна, сякаш беше взел някакво тежко решение.

— Капитан Ренко, възложено ми е да ти кажа, че никога повече няма да плаваш като първи помощник-капитан.

Сините очи на Ренко се ококориха от изненада и шок, а устата му зина.

— Адмирал Кенин ми прати радиограма, че след този патрул ти ще командваш своя подводница. — Патронов стана и му протегна ръка над малкото бюро, което заемаше четвърт от пространството в капитанската кабина. — Поздравления, колега!

За частица от секундата лицето на Ренко се промени от пепелявосиво от страх в сияещо от триумф. Той отвърна на ръкостискането на капитана, усмивката му ставаше все по-широка и по-широка, докато накрая повече не можеше да се сдържа и изригна:

— Направо не мога да повярвам. Дори не знаех, че съм предложен за повишение!

— Не си — отговори ледено Патронов, докато сядаше обратно на мястото си. Хладният му тон смъкна температурата в помещението с двайсетина градуса и усмивката на Ренко избледня.

Той се отпусна неуверено на стола си.

— Капитане?

— Нека ти разкажа една история — започна Патронов с обезоръжаваща любезност, сякаш хладината отпреди секунди беше някакъв мираж. — Преди осемнайсет месеца, преди ти да дойдеш в този екипаж, ни бяха възложили да играем ролята на водолазна платформа по време на спасителна операция. Действието се развиваше близо до източното крайбрежие на Съединените щати, но извън техните териториални води. Бяхме на боен пост в продължение на седмица и водолазите извадиха разни части от потънал кораб. — Той изпревари въпроса на своя подчинен, като добави: — Адмирал Кенин така и не ми каза, затова нямам представа какво са демонтирали от останките. Всичко, което знам, е, че те бяха на стотина години и Кенин смяташе, че заради тях си заслужава рискът да бъдем открити от бреговата охрана или военния им флот. Току-що получих съобщение от адмирала, че една група проявява интерес към останките и може би скоро ще се спусне при тях.

— Коя е тази група?

— Американски наемници — отговори Патронов с явно отвращение. — Първия път, когато бяхме там, беше решено да не разрушаваме останките, за да не привлечем ненужно внимание. Сега Кенин иска да ги разрушим с няколко торпеда. За да направя това, се

нуждая от помощта ти като първи помощник, както го изисква правилникът, за да изстрелям бойни мунициии.

— И ако се съглася, ще бъда повишен?

— Едната ръка мие другата.

Ренко поглади широката си брадичка.

— Предполагам, че нито това действие, нито гмуркането преди това на водолази не са били разрешени от Върховното командване на военния флот?

— Сигурен съм, че неколцината най-близки до адмирал Кенин знаят. Но за да отговоря на въпроса ти — не, тази операция ще бъде напълно извън правилника.

— А наемниците?

— Според Кенин не могат да ни открият, да не говорим да се бият с нас. Ще се промъкнем ниско и бавно, ще забием две УСЗТ 80^[1] в останките и ще се измъкнем, преди да са разбрали, че сме били там. Ако случайно има водолази на дъното — лош късмет за тях. Е, Павел, какво ще кажеш? Искаш ли на трийсет и една да си капитан? Между другото, това ще ти даде две години преднина да подобриш моя рекорд по продължителна служба.

Ренко стана и протегна ръка на командира си.

— С вас съм, капитане.

— Много добре. Вдигни по тревога торпедния отсек, да заредят две от тръбите с противолодъчни торпеда. Дотам ще плаваме почти три дни, но искам да знам, че са там готови за стрелба.

— Слушам.

Патронов написа няколко цифри на лист хартия.

— Това е джипиес разположението на останките. Уточни ги отново и начертай новия ни курс. Продължете с пълен напред.

— Слушам — повтори Ренко, завъртя се на пети и излезе от каютата.

Патронов беше сигурен, че помощникът му е развълнуван от перспективите, но от друга страна, яка сделка с дявола обещава много. Лошото е, че човек научава цената много по-късно.

---

[1] Универсално самонасочващо се електрическо торпедо. — Б.пр. ↑

14.

— Ти си самото олицетворение на скуката — каза Макс, излизайки от асансьора в задната част на командния център.

Кабрило остави чашата с кафе в специалната вдлъбнатина, вградена в подлакътника на креслото на Кърк, централния команден пулт в средата на наблъсканото с електроника пространство с нисък таван. На главния видеоекран се виждаше мрачна картина, излъчвана от влачената с въже безпилотна подводница, която записваше с камерите си близо до дъното на Атлантика на сто метра под тях. Трудно можеха да се различат подробностите, докато камерите оглеждаха неизвестния потънал кораб.

— Позна — отговори той. — Проверихме двайсет и осем останки подред и двайсет и осем пъти ядец!

— И така, какво търсим? — попита Макс, докато прекосяваше помещението с поднос, пълен с храна. Остави го до лакътя на Кабрило. — Между другото рибени такоси. И салса фреска^[1]. Обаче внимавай, готвачът скри една люта чушка!

— Благодаря, направо умирам от глад! — Кабрило отхапа и погълна половин тако, като същевременно успя да опази ризата си чиста, когато то се разпадна. — Това, което виждаме, разбира се, ако дългият ми опит не ме лъже, е бостънски рибарски кораб, потънал през 60-те години.

— Значи не е нашата цел?

— Няма нищо общо. Знаеш ли колко останки на потънали кораби има пред източното крайбрежие?

— Около три хиляди и петстотин — отговори Макс. — И повечето са струпани между Ричмънд, Вирджиния и Кейп Код. Помалко от четвъртината са разпознати. Това ни изправя пред нуждата да ровим из много копи слама за една-единствена игла.

— И дори по-лошо.

През дните, откакто Кабрило се бе върнал на кораба след злополучната среща с Уесли Тенисън, „Орегон“ оглеждаше морското

дъно със странично сканиращ сонар, търсейки тайнствения миноносец, който според професора бил модифициран от Никола Тесла. Мърф и Стоун бяха изработили параметрите на търсенето и ги бяха наложили върху координатна мрежа, на която бяха нанесени корабните останки в района. Все пак имаше и добри новини. Тъй като в тези води се ловеше интензивно риба, всички подводни препятствия като скали, зъбери и потънали кораби бяха ясно отбелязани, макар и рядко идентифицирани с име.

Това означаваше, че разполагат с четирийсет възможни кандидати за проучване чрез своята безпилотна подводница, кръстена „Малкия дебелак“ на подобна машина от филма „Бездната“. Спокойно можеха да не обръщат внимание на кораби с дървени корпуси и скални формации, като първо проучваха всеки обект с магнитометър, за да установят наличието на метал. Щом откриеха останки с метален корпус, започваше трудоемкият процес по спускане на подводния робот с големината на куфар през лунния басейн в кила на кораба и визуален оглед на обекта. Идентификацията се затрудняваше допълнително, защото повечето от останките бяха окичени с парчета от риболовни мрежи, откъснати от траулерите, обикалящи моретата. Мрежите не само ги закриваха, но и представляваха опасност за безпилотната подводница, която можеше да се оплете в тях.

Хуан натисна един от бутоните върху вградения в подлакътник на креслото пулт за управление.

— Кабрило до лунния басейн. Ерик, този е трепач. Прибери „Малкия дебелак“ от водата и ще проверим цел номер дваисет и три.

— Слушам, Председателю.

— Кормчия, щом безпилотният апарат се върне на борда, курс 185, скорост дваисет взела. — Това беше твърде далеч от максималната скорост на кораба, но тук водите бяха твърде оживени и нямаше да е от полза да покажат истинските възможности на „Орегон“. Всъщност дваисет взела също изглеждаха непостижими за стар товарен кораб като него, но и това беше част от сложната му маскировка. — Следващата възможна цел е на дваисет мили от тук.

Хуан си потърка очите.

— Не мога да повярвам, че Дърк Пит си е изкарвал хляба така. Ужасно е скучно.

— Хората са различни — отговори Макс. — А и двамата знаем, че в биографията му няма много скука.

— Между другото, как така емирът не е прегракнал да се оплаква, че не сме там да го защитаваме?

— Извадихме късмет. Играе си на рафтинг със саудитски принц и мексикански телекомуникационен милиардер. Ако можеш да наречеш рафтинг свързването на три луксозни яhti. Линда ми каза, че се опитвали да се надцакват с пищни вечери. Всеки имал специален главен готвач и с хеликоптер им карали продукти от Хамилтън. Линда влязла в гугъл, за да провери едно от вината, и открила, че е продадено преди четири години на търг за десет хилядарки.

— Кашонът?

— Бутилката. Тримата и компанията им от девици на възраст за омъжване излочили осем!

— Възраст за омъжване? — изненада се Кабрило.

— Прилагателното е мое. Линда се изрази много по-недвусмислено. Дори ми се стори, че използва „уличници“. — Хенли се изкиска. — Що се отнася до външния вид, няма много жени, които могат да я накарат да ревнува. Сега при тях има шест и тя никак не е доволна. Каза, че имаме още два дни, преди да прекратят малкото си парти, после емирът потегля за Бермудите. Ако не намерим останките до утре следобед, трябва да прекратим търсенето и да се заемем с охраната на нашия уважаван приятел в продължение на две седмици. И то на един от най-безопасните острови в света! След това ще се върнем тук, за да продължим търсенето.

— Какво смяташ, че ще намерим?

— Нямам представа, но щом Пьотър Кенин се интересува, не може да не си заслужава.

От вградените в стените високоговорители се чу гласът на Ерик Стоун:

— „Малкият дебелак“ е прибран на борда и вратите на лунния басейн са затворени.

— Кормчия — обади се Хуан.

— Заемам се, Председателю.

Хуан превключи картината на главния екран към видеокамерите на мостика и я увеличи толкова, че се получи почти панорамен изглед към океана. Под оловното небе водата беше развълнувана, а в

далечината се виждаха тъмните пердета на леец се дъжд. На хоризонта се очертаваха силуетите на два кораба — единият плаваше на юг, а другият на север. Когато „Орегон“ ускори, плаването му се стабилизира и постоянното люлеене, на което беше подложен, докато дрейфуваше над останките на потъналия стар траулер, избледня.

Хуан излапа втория тако и неочаквано ахна. Лицето му се зачерви и задиша усилено през устата.

— Призрачното чили? — осведоми се Макс благо.

— Да — успя да вдиша Кабрило, а от очите му се стичаха сълзи.

— Неприятно ми е, че трябва да ти го кажа — лековато отбеляза Макс, поставяйки ръка върху рамото на Председателя, докато той се опитваше с въздух да успокои измъчения си език, — но е отмъщение за това, че снощи добави сол и пипер към рулото „Стефани“. Главният готвач каза, че е сложил достатъчно подправки, но ако ти искаш по-пикантна храна, той с готовност ще изпълни желанието ти. Така че наслаждавай се.

После се измъкна от командния център, оставяйки Председателя буквално неспособен да отговори.

Час по-късно се озоваха на мястото, където картите посочваха препятствие на морското дъно. Спуснаха странично сканиращия сонар и антенна решетка на буксир близо до морското дъно и направиха акустични снимки на околността. Много често препятствията, независимо дали естествени или изкуствени, бяха точно на местата, които картите посочваха, обаче картографирането на морското дъно не беше първостепенна, второстепенна или дори третостепенна задача на „Орегон“. Затова тяхната екипировка не можеше да се сравнява с тази на Националната агенция за морско и подводно дело — НАМПД, или НОАА — Националната океанска и атмосферна администрация, и им отнемаше време, докато намерят целта. В този случай правиха тегели един час ту на север, ту на юг над ивицата дъно, точно както грижливият собственик на морава всяка неделя я коси. Сканирането насам-натам опъваше нервите на Кабрило и подлагаше търпението му на изпитание.

Най-сетне след втория час безплодно търсене на екрана се появи обект, който започна да отразява сонарните вълни обратно към антената.

Хуан усети прилив на адреналин, както става с всеки ловец, щом види плячката си. Очакването се превърна в горчиво разочарование, когато сонарът разкри обект, дълъг поне сто и петдесет метра и с толкова странни форми, че можеше да бъде само скала, стърчаща от иначе равния континентален шелф.

Още един провал, каза си той. Натисна бутона на интеркома.

— Ерик, ще перифразирам Наполеон: всичко зависи от това да уловиш мига. Тръгвай, но остави сонара на буксир, защото следващият обект е само на пет мили.

Въжето на тегления на буксир сонар беше много по-здраво от пъпната връв на безпилотната подводница, така че можеха да го оставят във водата, докато плаваха към следващата отметка в координатната решетка. Обаче трябваше да поддържат скоростта под петнайсет възела, за да не го излагат на прекалено големи сътресения.

— Слушам.

— Курс 219, скорост петнайсет възела.

От асансьора излезе с ленива стъпка Марк Мърфи, облечен в тениска, имитираща петна от кръв. Надписът на гърдите му гласеше: „Добре съм“. Макар че ходеше, младият технически гений беше заровил нос в айпада си.

— Време беше — посрещна го Хуан. — Трябваше да ме смениш още преди десет минути.

— И двамата знаем, че нямаше да излезеш от контролния център, докато не установиш местонахождението на последния обект. Аз слушах комуникациите и дойдох, когато го засече.

Хуан се намръщи, защото се почувства прекалено лесно разгадан.

— Добре. Трябва да те предупредя, че антената е още във водата.

— Добро утро. Нали току-що ти казах, че слушах комуникациите.

— Много си докачлив — подхвърли Кабрило.

— Извинявай, шефе. Един приятел от Бъркли ме помоли да рецензирам статията му, но всичките му заключения са погрешни и колкото и да се опитвам, не мога да го накарам да разбере.

— Може би не обича да го поучават.

— Че кой обича — ухили се Марк.

Хуан прекара остатъка от деня в административна работа, вечеря с Еди Сенг и Франклин Линкълн и изгледа един филм в каютата си, преди да си легне. По време на дежурството на Марк бяха проверили още пет обекта и както преди това, не можаха да открият кораба на Тесла.

Разполагаха с още един ден, преди да се насочат към Бермудите. В голямата схема на случващото се празнината от две седмици, през които щяха да пазят емира, не бяха от голямо значение, но Хуан чувстваше, че времето го притиска. Кенин беше започнал да замита следите си. Първо в Казахстан, после с професор Тенисън. Ако това беше планирано, щеше да унищожи и експерименталния кораб на Тесла. Разбира се, ако знае за него, но Хуан беше уверен, че руският адмирал знае.

Не беше чудно, че сънят му е неспокоен.

Звънът на телефона на нощното шкафче го събуди.

— Ало — измърмори той. Изкашля се, за да прочисти гърло, и опита отново: — Кабрило.

— Председателю, Ерик се обажда.

— Да, Стоуни, какво има?

— Мисля, че го намерихме.

Хуан погледна и видя, че е пет часът. Слаба слънчева светлина проникваше покрай пердетата, закриващи илюминаторите на каютата му.

— Тази сутрин в колко часа започнахте? — попита той, стъпвайки на пода.

— Работихме цяла нощ. Решихме, че търсим толкова дълбоко, че ще са ни нужни халогените на безпилотника, а и трафикът на кораби беше слаб.

— Къде сме?

— Трийсет и втори обект.

Хуан знаеше, че това ги поставя на около двайсет мили източно от Оушън Сити, Мериленд. Почти в идеалния център на координатната решетка за претърсването, която Ерик и Марк бяха начертали.

— Добра работа — отбеляза той.

Стоун знаеше какво има предвид Хуан.

— Честно казано, не беше ядрена физика, но въпреки това благодаря.

— Огледахте ли го? — попита той, притиснал слушалката с буза, докато същевременно навличаше чорапа на чуканчето си.

— Сега „Малкият дебелак“ е долу. Прилича на малък военен кораб от 30-те години с някои странни модификации. Сякаш върху цялата палуба е построена клетка, която покрива надстройката и мостика включително.

— Какво е състоянието на останките?

— Корабът лежи почти изправен на дъното. Има строшени места, но като цяло е в много по-добро състояние, отколкото човек можеше да очаква. Проблемът е, че върху останките има няколко откъснати рибарски мрежи и не искам да доближавам „Малкия дебелак“ твърде много, за да не скъсам „пъпната връв“.

— Добре, уведоми хората край лунния басейн, че слизам, и събуди Майк Троно. — Троно често ставаше обект на шегите на останалите, защото беше единственият ветеран от военновъздушните сили в екипаж, където преобладаваха представители на военния флот. Беше служил като параспасител в авиацията — един от онези, чиято задача е да минават зад противниковите линии, за да измъкне свалени пилоти. Беше служил първо в Косово, после в Ирак. Освен това беше единственият друг водолаз, освен Председателя, който имаше сертификат за гмуркане с използването на тримикс: кислород, хелий и азот. С негова помощ можеха да се спуснат до дълбочината, където лежеше миноносецът.

— Отивате да поплувате?

— Не можем да рискуваме „Малкия дебелак“, но себе си мога. Събуди и Еди. Искам да дойде с нас, когато се спуснем с „Номад“.

Кабрило затвори телефона, облече вчерашния кат дрехи и се отби за малко в банята.

Най-голямото единично пространство, освен главния трюм в „Орегон“ беше трюмът с лунния басейн, откъдето спускаха подводниците във водата. Когато не ги използваша, те стояха на стойките си близо до отвора. Беше осветен с ярки бели светлини, които хвърляха отраженията си върху черната вода, която се плискаше в отвора с размерите на плувен басейн в долната част на кила. Подготвителен екип работеше върху „Номад 1000“, по-голямата от двете миниподводници. Тя беше единствената, оборудвана с въздушен шлюз. „Номад“ приличаше на бял ромб с три малки илюминатора

отпред, съчетаващи се с индустриалната плетеница от баластни цистерни, двигатели, комплект акумулатори и чифт зловещи на вид механични ръце, завършващи с щипки, които можеха да вдигнат най-нежния корал или да разкъсат стоманен лист. Беше конструирана за шест човека и пределна дълбочина на гмуркане триста метра. Помалката подводница, „Дискавъри“, беше като спортна кола в сравнение с по-големия си братовчед, който приличаше на товарен камион. Хуан обаче искаше да разполагат с въздушния шлюз, в случай че нещо се обърка. Той и Майк можеха да се затворят в шлюза и да декомпресират, ако се наложи подводницата да изплува бързо. Естественният песимизъм на Кабрило го правеше отличен организатор, който винаги планира непредвидените случайности. Макс обичаше да го закача заради неговите планове с а), б), в). Много от тях бяха налудничави, но така или иначе бяха спасили много повече операции, отколкото Хенли бе склонен да признае.

В един от ъглите на подобното на пещера помещение инженерите подготвиха най-високотехнологичните водолазни екипи в складовете на „Орегон“. Колкото по-враждебна е околната среда, от толкова повече оборудване се нуждае човек, за да оцелее. Ако оставиш някого на тропически остров, ще може да се справи само с бедрена препаска. Мястото, накъдето се бе отправил Кабрило, беше не помалко враждебно към човешкия живот от открития космос. Поради увеличеното налягане на дълбочина повече от сто и двамайсест метра азотът, който съставлява голяма част от въздуха за дишане, щеше да насища кръвта и да предизвика азотна упойка, или дълбинния възторг, както беше още известна. Това беше обезсилващо чувство на еуфория, която прави и най-простите задачи невъзможни. За да се попречи на това, по-голямата част от азота във въздуха, който Кабрило и Троно щяха да дишат, беше отстранен и заменен с неразтворимия газ хелий. Тази смесица се наричаше тримикс, защото съдържаха и малко азот, за да се предотврати друг проблем, известен като Нервен синдром на високото налягане.

Освен всичко друго щяха да носят и малки патрони с аргон, за да надуют сухите си водолазни костюми. Аргонът отвежда топлината много по-бавно от хелия или обикновения въздух, а температурата на дъното беше около четири градуса, така че заплахата от хипотермия бе

винаги налице. С една дума, всеки от тях щеше да се натовари с по шейсет и седем килограма екипировка.

— Добро утро, Хуан — поздрави го Майк Троно. Той беше на трийсет и четири, строен, с права кестенява коса. — Така и не успях да те попитам хареса ли ти Върмонт?

Троно беше родом от Щата на Зелената планина.

— Красиво е, но пътищата са ужасни.

— Да, дупки, пукнатини и бабуни от студа. Никак не ми липсват.

— Готов ли си?

— Шегуваш ли се? Умирам за гмуркане сред останки. Прекарах последната си отпуска в проучване на „Андреа Дория“^[2].

— Вярно. Кърт Остин ли беше водач на групата?

— Да. За него беше второ гмуркане до нея.

Прекъсна ги глас с шлифован английски акцент:

— На борда на този кораб има прекалено много ВИП личности.

— Здравей, Морис — поздрави Хуан главния стюард на „Орегон“.

Макар едва да минаваше пет сутринта и новината за откритието да се бе разпространила само преди петнайсет минути, пенсионерът от Кралския флот беше облечен както винаги свръх елегантно: съвършено изгладени черни панталони, снежнобяла риза и толкова добре лъснати обувки, че биха засрамили и почетна рота от морски пехотинци.

През дясната му ръка, с която държеше сребърен поднос за сервиране с капак, беше прехвърлена бяла кърпа. Остави каната с черно кафе, която носеше в другата, и вдигна капака. Апетитната миризма на бъркани яйца и селска наденица прогони соления аромат на морето, който изпълваше трюма за подводници.

След като се нахраниха, двамата мъже се съблякоха, сложиха си водолазно термобельо и чорапи. След това дойде ред на сухите водолазни костюми „Ърсют Кордура FZ“. Те бяха конструирани като едно цяло, като оставяха само лицето открито. То щеше да бъде защитено от водолазни шлемове с интегрирано комуникационно оборудване. Компютъризиран гласов модулатор щеше да се грижи за намаляване на последствията от вдишването на хелий, но и двамата щяха да говорят така, сякаш озвучават рисувано филмче за Мики Маус.

Докато те се обличаха, Еди бе провел тестовете преди гмуркане и миниподводницата „Номад“ беше спусната на вода. Към твърдата

обвивка на подводницата бяха монтирани допълнителни резервоари за тримикс, така че двамата водолази нямаше да използват своите запаси, докато стигнат дъното.

— Готов ли си? — попита Кабрило своя партньор.

— Да тръгваме.

Хуан отпрати към Майк универсалния водолазен знак „всичко е наред“, като опря показалеца си в палеца, после си сложи шлема. Майк направи същото. Дватама вдишаха няколко пъти предпазливо, след което направиха нужните според тях корекции.

— Добро утро на екипа веселяци — поздрави ги Макс Хенли от мястото си в командния център.

— Много смешно — имитира го Хуан раздразнено, но това остана незабелязано заради комичния му тон.

— За сведение: ще има лек вятър, а вълните няма да са повече от шейсет сантиметра. Но не бива да забравяте, че от юг ще си имате работа с течение пет възела. Ако не внимавате, може да имате неприятности.

— Разбрано — казаха едновременно Хуан и Майк.

— Шофьоре, готов ли си? — обърна се Хуан към Еди Сенг.

— Само кажи кога.

— Влизаме.

Дватама с Майк си показаха със знаци, че всичко е наред, и съвсем без церемонии се потопиха във водата. Бързо надуха костюмите си и регулираха плаваемостта, така че се зареяха малко под повърхността като огромни медузи. Намериха ръкохватките отстрани по „Номад“ и се включиха във външните резервоари с тримикс, за да икономисват бутилките на гърбовете си.

— Да тръгваме.

— Дръжте се здраво. Освобождавам „Номад“. — И след малко. — „Номад“ свободен.

Около подводницата водата се разпени, когато Еди продуха баластните цистерни и започна да ги пълни с вода. Скоро миниподводницата започна гмуркането си към дъното и тайната, която може би беше скрита в стария миноносец.

Кабрило усещаше как налягането върху водолазния му костюм нараства и знаеше, че ще стигне до шест атмосфери на квадратен сантиметър, когато се озоват на дъното до останките. Не спираше да

добавя аргон, за да не позволи на костюма да го притиска. Сега ниската температура не беше проблем, но постепенно щеше да започне да прониква през защитните слоеве и да изсмуква топлината първо от кожата му, а после и от цялото му тяло.

Със спускането сиво-синята вода започна да отстъпва на тъмносиня като нощното небе и накрая до откровено черна, докато слизаха все повече и повече. Спускането им не създаваше усещане за движение, като се изключи постоянно засилващото се течение, което носеше тропическите води покрай източното крайбрежие на Щатите и от там към Северна Европа.

Хуан непрекъснато наблюдаваше екипировката си, проверяваше клапаните и водолазния си компютър за часа, дълбочината и други подробности. Освен това се свързваше с Макс и Еди на редовни интервали и чрез визуална връзка се уверяваше, че партньорът му е добре. Навсякъде неточността може да ти струва живота, но при водолазите тя е смъртоносна.

— Стигате дъното след петнайсет метра — обяви Еди.

— Ще включа светлините.

Колкото и силни да бяха, ксеноновите лампи, монтирани в предната част на подводницата, пробиха мрака само на пет-шест метра от нея. Но това беше достатъчно да се види, че океанът е пълен с подобни на снежинки частици органична материя, които непрекъснато се спускаха от повърхността на водата, още по-многобройни заради течението. Кабрило беше виждал този феномен много пъти, но сега му се стори като истинска снежна виелица.

— Видимостта се прецака — оплака се Майк.

— Повтори — обади се Макс по радиото.

— Няма видимост — бавно произнесе Хуан.

— Разбрах — нулева видимост.

— На петнайсетина метра сме от кораба — каза Еди.

— Виждам го на лидара. Плавателният съд е дълъг двайсет и четири метра. Виждам поне шейсет метра риболовни мрежи, увити около корпуса.

От корпуса се вдигна облак тиня, когато Еди, без да иска, даде малко повече газ.

— Опа! Извинете ме.

Подводницата изпълзя от кълбящия се облак пясък, който Гълфстрийм, изглежда, отнасяше. Кабрило видя за пръв път останките със собствените си очи. Старият военен кораб изглеждаше не по-малко призрачен и отчаян от всеки потънал съд, който беше виждал. А с тези гниещи мрежи, поклащани от течението, приличаше на стар замък, покрит с паяжини. Почувства да го полазват тръпки, които нямаха нищо общо с околната температура.

Самият кораб беше тесен, с подобен на копие нос и добри пропорции на надстройката и единствения подвижен димоход малко по-назад от мидела. Нямаше име, но под натрупаните като скреж морски организми по корпуса близо до клюза за главната котва се виждаше изписан номер 821. Корабът стоеше на равно дъно. Не се виждаха строшени стоманени плочи по бордовете, обаче по надстройката имаше следи от разрушение. Някои от палубите също бяха рухнали под седемдесетгодишното въздействие на солената вода.

— Момчета, включете камерите на шлемовете, за да можем и ние да виждаме — поиска Макс.

Хуан включи камерата и челника си. Майк направи същото. Когато наближиха още, започнаха да различават допълнителни подробности. Хуан видя странната клетка, която Ерик бе споменал. Металната конструкция сякаш се спускаше малко под товарната линия и обгръщаше целия кораб. На практика това беше клетка с отвори, широки около шейсет сантиметра. Щеше да се окаже трудна работа да се мине през нея, за да се проучи корабът.

Имаше наистина нещо странно в тази клетка, чието предназначение дори не можеше да предположи. Точно в този момент му хрумна. Останалата част от кораба беше ръждива и обрасла с морски организми, клетката блестеше и нито един морски организъм не се бе опитал да я направи свой дом. Нямаше миди като колониите, които покриваха палубата, по нея не висяха морски звезди, липсваха дори коралови полипи. Сякаш морските обитатели се плашеха от тази метална клетка.

— Майк — каза Хуан, — вземи проба от тази клетка. Приоритет номер едно.

— Разбрано. Искаш проба от клетката — повтори Троно заповедта, за да няма някакво объркване.

Еди спусна „Номад“ на морското дъно на около три метра от потъналия кораб. Кабрило и Троно превключиха на собствените си бутилки с тримикс, изчакаха минута, за да се уверят, че имат постоянен приток на въздух за дишане, после се отгласнаха от миниподводницата.

Еди бе разположил „Номад“ така, че ги предпазваше донякъде от силното течение, затова и лесно доплуваха до миноносеца. Докато Майк се зае да взима пробата с малък трион с диамантени зъбци, Кабрило успя да се промъкне през един от квадратните отвори. За целта първо трябваше да свали бутилките от гърба си и да ги провере през отвора, преди да се промъкне и той. Щом отново закачи бутилките на гърба си, изплува до отворената задна палуба, откъдето едно време корабът бе пускал мини. Сега, когато беше извън закрилата на „Номад“, през цялото време се държеше с една ръка за кораба. Клетката щеше да го спаси от отнасяне, но при удара в нея можеше да повреди оборудването или да си счупи нещо.

Стигна до врата, която водеше в кораба. Преди да предприеме каквото и да било, почука с железния край на водолазния фенер, за да провери здравината на метала. Към края на вратата се отчупиха няколко парченца, но като цяло металът изглеждаше здрав.

— Влизам — обяви той на останалите.

— Разбрано — каза Макс. Стандартната процедура изискваше Майк да застане на вратата, в случай че нещо се обърка. Обаче партньорът на Председателя беше само на секунди разстояние.

Проходът беше стандартен коридор с врати, водещи наляво и надясно. Всяко от помещенията беше черно, докато Хуан не плъзнеше лъча на фенерчето из него. Изглежда корабът беше напълно оголен, сякаш бе подготвен да бъде предаден за нарязване. Никъде нямаше мебели, а от зеещите тръби беше ясно, че мивките и тоалетните също са били демонтирани.

Стигна до стълби, където неочаквано движение го накара да отстъпи назад. Покрай него профуча сребриста риба от неизвестен вид, махайки опашка с все сили.

— Какво стана? — попита Хенли тревожно. Колкото и да беше лошо за Хуан, трепкащото видео сигурно не беше показало какво го уплаши.

— Нищо, просто една риба. — Обикновено Хуан щеше да пусне някаква шега, но с фалцета, причинен от хелия, това беше направо невъзможно.

Реши, че каквото и оборудване да е монтирал Тесла, сигурно ще е на долната палуба. Заплува надолу по стълбището с много стръмни стъпала и стигна до помещение, в което преди са били съхранявани мини. За негова изненада, вместо да е празно, по-голямата част от него заемаше странна машина. Хуан щракна няколко снимки с фотоапарата си с висока резолюция.

— Какво виждам? — попита Макс, разочарован от лошото качество на видеокартината въпреки високата цена на оборудването.

— Някаква машина — обясни Хуан. — Никога не съм виждал подобно нещо.

Това бяха квадратни приспособления, от които излизаха жици, преплитайки се в замайващи извивки. Части от машината бяха нападнати от морски организми, а други, подобно на клетката, бяха останали незасегнати от тази напаст. Дебели кабели излизаха от горната част на машината и изчезваха в тавана, където сигурно бяха закачени към клетката. Зад машината стоеше динамо, чиито медни намотки се бяха превърнали в позеленели руини. Не видя доказателства за казаното от професор Тенисън, нито пък беше очаквал да види.

Макар да не бе инженер, Кабрило беше достатъчно на „ти“ с технологиите, за да разбере, че е изправен пред нещо напълно ново. Нямахше съмнение, че това е работа на Тесла, но предназначението ѝ продължаваше да е неясно. Оптическа маскировка? Телепортация? Смъртоносни лъчи? Носеха се различни слухове, но това нещо беше уплашило хората толкова, че се бяха погрижили да му осигурят воден гроб. Също така видя доказателства, че някой се беше гмуркал до кораба преди тях, защото части от машината липсваха.

В този момент осъзна, че съзнанието му се е отвякло от техническата страна на гмуркането, защото в интеркома прозвуча пронизителният сигнал за тревога. Идваше от „Орегон“.

— Макс? — Минаха секунди, без да получи отговор. — Макс!

---

[1] Зеленчукова смес, която може да се използва и като гарнитура и сос за други ястия. — Б.пр. ↑

[2] Италиански пътнически лайнер, потънал пред бреговете на Масачузетс след сблъсък с друг кораб. — Б.пр. ↑

15.

Пронизителната сирена за тревога беше последвана от червените проблясвания на сигналната лампа, показващи, че автоматизираните системи на „Орегон“ минават в режим на бойна готовност. От интеркома се понесе зноен женски глас: „Екипажът да заеме бойните си постове. Екипажът да заеме бойните си постове“.

— Докладвайте — излая Хенли от командирското кресло.

Марк Мърфи седеше на обичайното си място в предната част на помещението, където основната му задача беше да наблюдава големия и разнообразен оръжеен арсенал на кораба. Тази сутрин беше седнал там, за да следи гмуркането.

— Секунда — изръмжа той, яростно блъскайки по клавиатурата с бързината на концертиращ артист. — Мамка му!

— Какво има?

— Пасивният сонар е засякъл звука от отваряне на две торпедни тръби на подводница.

— Разстояние и курс?

— Седем километра и половина откъм десния борд. — Чия е?

— Секунда. — Военноморският флот на Съединените щати поддържа база данни с шумове от почти всеки вид подводница на света, така че отделните лодки да могат да бъдат идентифицирани по време на бойна тревога. Марк беше работил с един от специалистите от базата данни по обновяване на списъка, но нямаше нужните умения по интернет безопасност. — Руска, клас „Акула“. Номер на корпуса 154. Сигурно се промъква, защото не се чува шум от двигатели или винтове.

Макс погледна към екрана на радара. В радиус от двайсет мили нямаше други кораби около „Орегон“. Това означаваше, че ако намеренията на подводницата са враждебни, мишената щяха да бъдат те. Късите косми на врата му настръхнаха.

— Председателю, имаме руска подводница на дрейф на около четири мили и половина откъм десния борд. Току-що отвориха две

торпедни тръби.

— Изчезвайте от там.

— Стреляха! — изрева Марк. — Торпедо във водата.

Щеше да отнеме няколко секунди, за да пресметне точно курса на торпедото, но всички от екипажа, които слушаха, инстинктивно знаеха, че е насочено срещу „Орегон“. Единственият въпрос беше в него ли се целят, или в корабните останки, над които дрейфуваше корабът.

Макс не беше толкова добър стратег колкото Хуан. Беше човек на действието, който предпочиташе да оставя планирането на другите. Затова се възползва от последния съвет на Кабрило:

— Кормчия, най-пълен напред с максимална мощност!

Инерцията на осемте хиляди тона, които бяха на дрейф и сами по себе си бяха голяма маса, все пак не можа да се опъне на магнито-хидродинамичните двигатели. Криогенните помпи заработиха с инфразвукова скорост и започнаха да помпат течен азот върху магнитите, които извличаха свободните електрони от морската вода и ги принуждаваха да минават пред задвижващите тръби. Зад кърмата на „Орегон“ изригна бяла пяна и десет секунди след командата на Макс големият кораб вече плуваше.

Това, че се движеше, обаче означаваше, че ще излязат от обхвата на радиостанциите на водолазите и Еди в подводницата.

— Макс, точно преди да издадеш заповедта за тръгване, чух да изстрелват второ торпедо — каза му Марк. Сега, когато корабът се движеше, пасивните сензори бяха глухи за всички останали шумове, освен неговите собствени — воя на двигателите и увеличаващото се съскане на водата, триеща се в корпуса.

— Хуан, чу ли?

— Второ торпедо. — Кабрило не се поколеба, преди да даде заповед. Подводните радиостанции не бяха обезопасени и беше ясно, че руснаците знаят, че има хора сред останките. Онова, което руският капитан беше извършил, си беше хладнокръвно предумишлено убийство. — Потопете копелето.

Оставаха само около седем минути до взривовете. „Орегон“ щеше да се измъкне в безопасност извън обсега на сонара, но потъналият кораб беше мишена.

— Готово. Марк, хайде да покажем на копелето, че е избрал неподходяща цел. Удари го чрез активния сонар с максимална сила и продължавай да удряш, докато не ти кажа да спреш.

Мърф се ухили злодейски и включи активния сонар с неговите остри пингове. Връщащите се данни показваха, че „Акулата“ още не беше започнала да се изтегля.

— Все още е там, а торпедата са в дълбокото.

— Чакат, за да видят дали ударите им са попаднали в целта. Това е голяма грешка, другарю. Трябваше да си вдигнеш чукалата веднага след изстрелите. Разбира се, не си могъл да знаеш, че можем да те чуем и проследим.

Ерик Стоун влетя в командната централа и се настани до Мърф на креслото зад щурвала. След Председателя младият господин Стоун беше най-добрият кормчия и ако се наложеше, можеше да прекара „Орегон“ и през ухото на игла.

— Ерик, искам го в обсега на нашите торпеда — „Акулата“ успя да стреля от толкова голямо разстояние, защото обстрелваше неподвижна цел. За да улучиш движещ се неприятел, трябва да скъсиш разстоянието. — Оръжейник, пригответе нашите бечета.

— Слушам. Изглежда сонарът ги е разбудил, защото руснаците се размърдаха. След двайсет мили континенталният шелф рязко пропада и ако стигнат там, ще потънат като камък и едва ли ще можем да ги намерим.

„Орегон“ започна да описва широка дъга в морето, докато преследваше бягащата руска подводница и благодарение на голямата скорост руснаците нямаха почти никакви шансове да се измъкнат.

— Първа и втора торпедни тръби залети! — обяви Марк миг покъсно. — Външните капаци са още затворени. Искам само да ти напомня, че за да ги отворим, трябва да намалиш скоростта до двайсет възела, защото иначе може да повредим торпедата.

— Разбрано — потвърди Макс.

Бяха съкратили разстоянието до пет хиляди метра и Хенли внимаваше да го поддържа. От изстрелването на руските торпеда бяха минали пет минути. Те щяха да ударят потъналия кораб само след две. Макс трябваше бързо да приключи с нападението, ако искаше да се върне на място, за да координира, в случай че се наложи, спасителната операция.

— Контакт! — изрева Марк. — Стреля по нас! Торпедото идва право към нас!

— Щурман, пълен десен, намали до двайсет възела. Оръжейник, отвори капаците, щом може, и стреляй. Ерик, щом торпедата са във водата, върни ни на трийсет възела.

С тази скорост нямаше да бъдат много по-бавни от собственото си оръжие. Двамата мъже не разбраха стратегията на Макс, но въпреки това изпълниха неговите заповеди.

Корабът се разтърси, когато двигателните струи бяха насочени в противоположната посока, чашите по масите заподскачаха, а членовете на екипажа трябваше да се хванат за нещо устойчиво, за да не паднат от рязката загуба на скорост.

— Двайсет възела — обяви Ерик.

— Огън! — Марк натисна бутона, за да изстреля торпедото, и премести лостчето, за да затвори капаците.

Ерик го беше наблюдавал внимателно и отново даде газ. Корабът пак се разтърси силно, сякаш цялата тази мощ ще го разкъса.

— Съжалявам, приятелю — измърмори Хенли под мустак и потупа подлакътника на капитанското кресло. След това каза с висок глас: — Подгответе нашето торпедо за саморазрушаване, щом наближи руското оръжие.

— Аха — възкликна Марк с разбиране.

Тъй като още обсипваха морето с пинговете на сонар, той можеше да следи пътуването на торпедата в реално време, за разлика от руснаците, които не използваха активен сонар, а разчитаха на слуха си, за да намерят своята плячка.

В единия ъгъл на огромния видеоекран Марк прожектира компютърно усилено сонарно „изображение“ на морето пред тях. Между тях и „Акулата“ двете торпеда се носеха едно срещу друго с обща скорост повече от деветдесет възела.

— Щурман, бъди готов да намалиш отново скоростта за втория изстрел. Взривът ще го лиши от възможността да ни чува. Когато избухнат, се изтегли на пет градуса вляво, така че ако стреля слепешката, да не ни улучи.

Двете торпеда се носеха едно срещу друго неумолимо и бързо и щяха да се срещнат на по-малко от миля от носа им. Още няколко секунди. Ръката на Мърф се спря над бутона за саморазрушаване, а

очите му не се отделяха от екрана. Ако този опит пропаднеше, нямаше да имат много време за маневриране.

Капитанът на руската подводница едва ли беше очаквал, че мишената му ще се съпротивлява и дори ще го нападне. Обаче в това имаше банална истина, която той може би не осъзнаваше. Никога не се бързай с човек, когото не познаваш.

— Сега! — едновременно изреваха Макс, Ерик и Марк.

Стоун започна да променя курса на кораба, а в същото време пред тях изригна огромен гейзер от разпенена вода, запратен от взривната вълна шест метра във въздуха.

Иконките на двете торпеда изчезнаха от екрана, оставяйки след себе си изкривени акустични сигнали.

— Щурман, намали до двайсет възела. Оръжейник, стреляй, щом можеш.

Секунди по-късно „Орегон“ изстреля второто си торпедо. Разстоянието беше толкова малко, че руската подводница нямаше никакъв шанс. Тя се носеше близо до дъното, изстисквайки всичко от двигателите си, като се надяваше да стигне края на континенталния шелф и да се гмурне в бездната зад него. Какофонията от сонарни пингове, които „Орегон“ запращаше във водата, щеше да замъгли екраните на „Акулата“, ако и на нея се опитваха да използват активен сонар.

Всички едновременно видяха ставащото. На сонарния екран гледаха как тяхното торпедо се носи в килватера на руската подводница, когато тя спря толкова рязко, сякаш закова на място.

Хенли реагира първи:

— Оръжейник, саморазрушаване!

Марк откъсна очи от екрана и натисна бутона. Торпедото беше толкова дълбоко, че повърхността изобщо не се развълнува, когато то избухна на по-малко от 450 метра от мишената.

— Какво се случи?

— Блъсна се във възвишение или скала — обясни Макс. — Изключи двигателите, за да можем да слушаме пасивно.

— Защо взриви торпедото?

— Защото, ако тази подводница някога бъде намерена, разследването ще заключи, че става дума за нещастен случай. Което е

самата истина. Няма нужда да се знае, че са били преследвани, когато са се гмурнали на дъното.

Щом корабът намали достатъчно скоростта си, за да може чувствителните микрофони да си свършат работата, руската подводница беше безмълвна като гроб.

— Щурман, върни ни при останките. Колкото може по-бързо — каза Макс и стана от капитанското кресло. Погледна очукания „Таймекс“ на китката си. — Преди осем минути торпедата им са улучили. Председателя и другите живеят втори живот.

Не си позволи да помисли за не по-малко вероятния сценарий, че може всички вече да са мъртви.

16.

Паниката често погубва водолазите. Това беше първият урок, на който възрастният инструктор го научи, когато като юноша си извади сертификата за водолаз. Беше също и последният. Паниката убива водолазите.

Хуан, Майк и Еди разполагаха с около осем минути да се махнат. Достатъчно време. Нямаше защо да се паникьосват.

Кабрило прибра апарата във водолазната си чанта, закачена на колана, хвърли последен поглед на забележителния уред на Тесла и се отправи към стълбата.

— Майк, връщаш ли се към „Номад“? — попита Хуан спътника си, раздразнен, че хелият кара гласа му да звучи като на малко момиче.

— Да. Взех проба от клетката.

— Добре. Еди, ние двамата ще трябва да се напъхаме във въздушния шлюз. Щом се настаним, аварийно изплуване.

— Слушам. Щом ти и Майк се качите на борда, аварийно изплуване.

Това ще ми струва скъпо, помисли си Хуан. При аварийно изплуване цилиндричният корпус на подводницата се откачваше от останалите части — всички двигатели, акумулатори и спомагателното оборудване. Отсекът за екипажа щеше да изплува като тапа и да ги извади от обсега на взривовете, но пък части за милион долара щяха да бъдат унищожени.

Кабрило не прецени добре разстоянието, докато се движеше нагоре по стълбата, и удари бутилките с тримикс в стената. Не беше много силен удар, но за старата руина беше смъртоносен. Металните опори, отслабени от десетилетията, прекарани потопени в солената вода, поддадоха и стените около стълбата рухнаха в бавен танц на разрушението. Водата се изпълни с непроницаем облак от частици ръжда, които превърнаха светлината от челника на Кабрило в червеникав сумрак.

Той успя да се отдръпне от най-големите разрушения, избягвайки опасността да бъде срязан на две от лавината стоманени листове.

Неговата непредпазливост, изглежда, бе предизвикала верижна реакция, защото чу още боботене. Сякаш древните останки се опитваха да намерят някакво ново равновесие.

Той остана свит на топка, докато шумът не утихна. Парче стомана беше паднало направо върху гърба му. Бутилките с тримикс го бяха предпазили, но сега, когато се опита да го отмести, се оказа, че не помръдва. Или беше прекалено тежко, или се беше заклецило някъде.

— Председателю? Там ли си? Хуан?

— Майк, чувам те, но май съм го закъсал.

— Какво стана?

— Без да искам, бутнах една стена и тя падна, повличайки останалите. Намирам се на стълбище и може би съм в капан.

— Ще дойда.

— Не, продължавай към „Номад“. Сам ще се измъкна.

— Разполагаме с пет минути.

Кабрило прехвърли опасностите през ума си.

— Добре, давам ти три. Ако не можеш за три да стигнеш до мен, трябва незабавно да се махнеш оттук.

Еди Сенг беше наблюдавал водолазите и знаеше какво трябва да направи. Включи двигателите на „Номад“ и го завъртя така, че да гледа към останките. Приблужи се още и включи манипулатора откъм мястото на помощник-щурмана. Видя, че Майк сваля бутилките от гърба си, за да може да се провере през решетката, и го спря.

— Майк, чакай, имам по-добра идея.

Торно беше видял как прожекторите на подводницата се завъртат към него. Вдигна очи и я видя извисяваща се над него, а манипулаторите ѝ бяха протегнати като крайниците на скелет. Той бързо се гмурна настрана, за да освободи пътя.

Със сръчна ръка върху дросела Еди държеше „Номад“ на място въпреки течението. С другата управляваше манипулатора, който хвана една от металните пръчки на клетката и напълно я откъсна. След това вдигна манипулатора, за да може Майк да мине. Майк преплува над задната палуба и стигна до вратата, през която Кабрило беше минал само преди минути. От вътрешността на кораба се носеха парченца

ръжда като пушек от горяща сграда. Видимостта се подобряваше, когато течението ги отнасяше отново като дим от вятъра.

Майк заопипва коридора като слепец, знаейки, че не може да направи нищо, докато видимостта не се подобри.

— Стълбата е зад четвъртата врата вдясно — каза Хуан, сякаш бе прочел мислите му. Майк преброи вратите и щом пъкна фенерчето в правилната, видя откритата стълбищна шахта, където някога е имало стълба. Стъпалата бяха изпопадали, а перилата се бяха откъртили заедно с металните стени. Той осъзна, че нитовете, които десетки години бяха крепили всичко, сега бяха поддали и всичко беше рухнало.

Ръждата беше започнала да се утаява и той успя да види крака на Кабрило да стърчи изпод хаоса от стоманени отломки. Кракът се размърда, защото Председателя продължаваше да опитва сам да се освободи, но при всяко движение нагоре отломките се преплитаха още повече.

— Стой там — каза Майк.

— Никъде няма да ходя — отговори Кабрило.

Троно заплува надолу, като много внимаваше да не скъса ръкавиците си, и започна да вдига някои от плочите. Секциите не бяха големи, но това доста приличаше на старата игра на клечки. Внимаваше да не предизвиква допълнителни срутвания. Хвърли се върху купчината трескаво, искаше да работи по-бързо, но знаеше, че трябва много да внимава. И през цялото време знаеше, че Хуан всяка секунда може да му нареди да се маха.

Отмести достатъчно от старите стени, за да може Хуан да опита отново да се освободи сам.

— Твой ред е.

Хуан събра силите си, насочи ги и започна да бута с все сили. Майк беше разчистил само толкова, че секцията, която се бе заклешила, я нямаше и сега той можеше да се измъкне. Напъна отново и най-сетне успя да излезе изпод купчината метални листове.

Майк протегна ръка, за да му помогне да запази равновесие.

— Задължен съм ти. — Искаше да прозвучи тържествено, но хелият омаловажи официалността. — А сега хайде да се махаме от тук.

Двамата мъже заплуваха обратно към главната палуба и надолу по коридора. Изскочиха от надстройката и видяха, че Еди Сенг е

използвал манипулаторите, за да изкърти още парчета от клетката, и на практика беше паркирал подводницата върху палубата.

Майк стигна първи до вратата на въздушния шлюз и завъртя ръкохватката. Мястото беше малко — не по-голямо от телефонна будка, а той и Кабрило щяха да прекарат доста време вътре. Бяха се спуснали на такава дълбочина, че се нуждаеха от поне два часа декомпресия. Когато излязат на повърхността, това тясно местенце щеше да влезе в ролята на барокамера, но щяха да имат нужда от тока на „Орегон“, защото акумулаторите на „Номад“ щяха да останат на дъното.

Отдалечаването от останките беше само първата част от тяхното изпитание. Ако не се свържеха навреме с „Орегон“, двамата водолази щяха да останат без тримикс, защото в „Номад“ нямаше вътрешни запаси от газ. И за да се влошат нещата още повече, Еди не можеше да излезе от подводницата през въздушния шлюз, преди Хуан и Майк да бъдат декомпресирани.

Троно се гмурна с главата напред през люка и изчезна вътре. Хуан изчака за миг, за да даде възможност на своя партньор да се намести, после и той влезе в шлюза. Краката му бяха опрени в бутилките на Майк, а главата му беше още извън подводницата, когато почувства вибрации във водата. Веднага разбра какво е това и в последната секунда се сви.

Успя да затвори люка, но още не го бе заключил херметически, когато торпедото се заби в стария миноносец близо до носа. Около половин тон експлозивни избухнаха и взривната вълна помете миниподводницата, пращайки я върху останките от металната клетка. Стоманата се разкъса с остро скърцане. Целият кораб беше пометен и в същия миг рухна на дъното.

Във въздушния шлюз Майк и Хуан бяха силно притиснати, но никой от тях не беше ранен; бяха обаче силно дезориентирани, защото подводницата се преобърна няколко пъти. Още преди да застане на едно място, Хуан вече се опитваше да заключи херметически люка. Главата му кънтеше от сътресението, предизвикано от взрива, той чувстваше ръцете си като оловни, но успя да завърти ръчката, затваряйки херметично тясното помещение.

— Еди, аварийно изплаване!

Сенг вече беше видял сигналната лампичка на пулта за управление, която му казваше, че люкът на шлюза е заключен херметически. Натисна бутона още докато гласът на Председателя се носеше от високоговорителя.

С остро щракване „Номад“ се откачи от долната си рамка и се понесе стремглаво към повърхността. Но това скоро свърши, защото се оплете в откъртената антена на миноносеца и изгнилите рибарски мрежи.

Хуан знаеше, че трябва да усеща бързото движение на кабината към повърхността така, както би се чувствал във високоскоростен асансьор. Обаче нищо подобно не ставаше. Бяха се отървали от тежката рама, но не се издигаха.

Между торпедата имаше времева дистанция от най-много трийсет секунди и той реагира инстинктивно.

— Затвори люка след мен! — нареди той на Майк Троно и отвори люка на въздушния шлюз. Гмурна се от миниподводницата и плъзна лъча на фенерчето по нея, опитвайки се да види какво я беше пленило и попречило на издигането ѝ. Видя антената, паднала върху корпуса, но тя не беше достатъчно голяма, за да попречи на изплаването им. Пречеха преплетените рибарски мрежи.

Титановият му водолазен нож беше наточен като бръснач, а плаваемостта на кабината на подводницата опъваше мрежата. Нападна я като нинджа, който размахва самурайския си меч, и започна да я разсича със страст. С всяка срязана нишка подводницата леко се издигаше, докато все повече и повече от държащите я в плен влакна падаха. Кабрило се държеше за нея. Водата се изпълни с малки парченца мрежа и разпръснати морски организми.

И тогава съвсем неочаквано, както знаеше, че ще стане, подводницата изскочи от мрежата.

Кабрило не си губи времето да гледа след нея. Изплува до далечната страна на корабните останки, спусна се на дъното и изпълзя колкото можа по-далеч от кораба. Трябваше да забие пръсти в тинята, за да не го отвлече течението.

Далеч преди целта си второто торпедо се заби в морското дъно. Останките на миноносеца предпазваха Хуан, а и той се бе притиснал в морското дъно, затова взривната вълна мина в голямата си част над

него, но въпреки това му изкара въздуха и за малко не откъсна водолазния му шлем.

Помисли си, че най-лошото е минало, но втора взривна вълна го откъсна от дъното и го завъртя из водата. Течението веднага го сграбчи и скоро Хуан се понесе над дъното с постоянна скорост от около четири възела.

Ако искаше да има поне някакъв шанс за спасение, трябваше да остане при руините на миноносеца. Това беше единственото логично място, където Макс щеше да го търси. Ако бъде отнесен покрай него, нямаше как да се пребори с течението, за да се върне. Не разполагаше с достатъчно въздух, за да изплува, правейки нужните почивки за декомпресия. Изплуването без тях щеше да доведе до фатална доза мехурчета в кръвта. Ставите му щяха да се свият, защото азотът в тъканите щеше да се разтвори и да излезе и Хуан щеше да умре в невъобразима агония.

Успя да се изпъне в правилна поза за плуване. Знаеше, че не може пряко да се пребори с течението, затова дори не направи опит. Подобно на човек, попаднал между две сблъскали се вълни, той заплува под ъгъл през течението, вместо да се бори челно с него, и така намали леко жестоката сила на водата, която се носеше покрай него. Беше сигурен, че течението вече го е отнесло на север от корпуса и че разполага с малък шанс да намери рибарските мрежи, които се вееха от кораба като булчински воали.

Мускулите на краката му започнаха да парят, защото риташе с все сили. Не си разреши да обмисли възможността мрежите да са откачени от стария корпус от второто торпедо. Плуваше с всички сили, борейки се срещу течение, което не можеше да победи, и затова харчеше своя запас от тримикс с феноменална бързина. Бореше се срещу болките на схващащите се мускули, които се пълнеха с млечна киселина, и стенеше високо в шлема. Тежкото му дишане изпълваше съзнанието му едновременно с тези звуци на отчаянието.

Така щеше да умре — пълзейки със забити нокти в дъното, усещайки, че мрежите са извън полезрението му, и щеше да се надява докрай, че само още няколко секунди и ще ги стигне.

В този момент наистина ги видя да се полюшват като мустаците на огромна медуза. Също така видя, че се доближава до самия край на струпаните мрежи. Трябваше да изплува само четири-пет метра —

мрежата беше дълга само три — преди да бъде отнесен край нея. Ако я пропуснеш, очакваше го сигурна смърт.

Кабрило удвои усилията си. Краката му риташа трескаво, но внимаваше да не губи от ефикасността на движенията си. Размахваше ръце, дланите свити на свършени лопатки, които го изтегляха напред срещу Гълфстрийм. Леко промени ъгъла си, налагайки си да се бори още по-яростно право срещу течението, но знаеше, че се приближава твърде ниско и ще пропусне.

Протегна ръка. Сантиметри. Само от това имаше нужда. Изстена, когато пръстите на ръцете му докоснаха крайчеца на старите мрежи. Те се опитаха да намерят опора, но мрежите бяха покрити с тиня, хлъзгава като грес.

Най-сетне успя да се хване за последното око на мрежата, но изгнилата материя се раздра. Успя отново да се хване за крайчеца на въже и се помоли то да издържи, защото повече не можеше да плува. Мрежата или щеше да понесе допълнителната тежест на тялото му, или това щеше да е неговият край.

Хуан престана да риташа и старата рибарска мрежа, изглежда, се примири с теглото му. Стисна я по-здраво и се изкатери нагоре, за да може да се хване с две ръце. После си наложи да диша плитко, а адреналинът започна постепенно да излиза от кръвоносната му система. Висеше там, дишайки тежко, и знаеше, че все още не е извън опасност, но не можеше да събере сили, за да се премести. Мрежата се рееше и леко се извиваше във водата, така че щом почувства сътресение, разбра, че нещо не е наред. Грабна по-мощния ръчен фенер и плъзна лъча по въжетата. Светлината разкри, че мрежата се къса. Теглото му се бе оказало прекалено голямо бремене за изгнилата стара материя.

Започна да се катери нагоре по нея и срещу течението. С наведена глава остави ръцете и раменете си да вършат всичко.

Мрежата отново поддаде, когато една голяма част се откъсна. Сега се надбягваше с времето. Спомни си, че в ЦРУ се бяха катерили по мрежи като част от курс по преодоляване на препятствия, но това тук беше нещо съвсем различно. Натискът на течението и обемистото оборудване намаляваха ефекта от гравитацията, срещу която се беше борил някога. И отново, за разлика от тогава, не можеше да използва краката си, защото плавниците щяха да се заплетат, а не биваше да си

позволи да губи дори секундите, които щяха да му трябват, за да ги свали.

Точно в момента, когато стигна до една все още здрава част, мрежата се скъса напълно. Течението грабна изпод тялото му откъснатото парче. То се закачи на катарамата на колана му и за миг го дръпна със силата на питбул. В мига, в който ръцете му щяха да се изплъзнат от парчето, което стискаше, откъснатата част се откачи от него и изчезна зад гърба му.

Без да си разреши време за възстановяване, Хуан продължи да се катери, бързайки да намери защита в останките на миноносеца. Придвижи се може би шейсет метра нагоре. Щом усети, че сега мрежата е сигурна, той свали плавниците си, закачи ги за водолазния колан и остави краката си да поемат част от натоварването на ръцете. Позволи си само три минути почивка, преди да продължи, но сега краката му вършеха тежката работа и напредваше бързо.

Миноносецът вече не приличаше на кораб. Светлината от челника на Хуан и лъча на ръчното му фенерче разкриваха, че е разбит на парчета от първото руско торпедо и голяма част от отломките бяха заровени под тинята и пясъка, които беше вдигнало второто. Стоманените плочи на корпуса лежаха разпръснати по морското дъно. Разпозна част от димохода на кораба единствено по отличителната му форма на кюнец за печка. Не съзря никаква следа от клетката, с която Тесла беше обгърнал кораба, или странната машина, която беше видял в трюма.

Беше цяло чудо, че мрежата бе останала закачена на малкото, което бе останало от надстройката след експлозията. Намери място на завет зад един парен котел и седна на дъното, за да може най-сетне да си почине както трябва.

Тъй като подводницата играеше ролята на предавател за тяхната комуникация, Хуан знаеше, че е безсмислено да опитва да установи връзка със своята радиостанция, разстоянието беше просто твърде голямо. Обаче основният проблем беше, че кабината оглуша и ослепя, след като се откачи от шейната, в която бяха задвижването и останалото оборудване.

Намали силата на светлината от челника, за да удължи живота на батерията. Беше в капан на дъното на морето и не можеше да промени своето опасно положение като космонавт, който е бил отделен от

своята космическа капсула. Хуан не можеше да направи нищо, освен да разчита на своя екипаж да го спаси. Вярата му в него беше безгранична, обаче спасяването изисква време. Първо трябваше да извадят подводницата и едва тогава Макс щеше да открие, че той е още на дъното. След това щяха да организират оборудването за спасителната операция и да изпратят долу или „Малкия дебелак“, или „Дискавъри 1000“ — втората миниподводница, която имаше „Орегон“. Всичко това щеше да отнеме време.

Огромният океан го притискаше отгоре — самотен човек, седнал на морското дъно край ръждясалите останки от мечтата на един мъртвец. Самотна точица светлина сред стигийски^[1] мрак, необятен като космоса. Хуан, който започна да усеща студа да се просмуква през водолазния костюм, най-накрая погледна какъв е запасът му от тримикс. Кимна мрачно и загаси фенерчето, а мракът го обгърна. Оставаха му десет минути живот.

---

[1] Стигия — измислена империя на злото от фентъзи поредицата „Конан“. — Б.пр. ↑

17.

Макс Хенли не спираше да дава заповеди, докато Ерик Стоун отново коригира курса на плаване.

— Марк, искам да слезете с Мак Ди в трюма за лодки, за да сте готови веднага да спуснете надуваемата моторница на вода. Това означава външният люк да е отворен и двигателят топъл. — Той натисна бутон на интеркома, за да се свърже с техниците в трюма за подводници. — Макс се обажда. Пригответе се за операция по търсене и спасяване. За целта „Малкият дебелак“ трябва да е напълно готов.

„Орегон“ цепеше вълните със скоростта на състезателен скутер, тласкан колкото от своите двигатели, толкова и от решимостта на Макс Хенли да спаси своите хора.

Марк Мърфи точно се готвеше да завърти креслото си, за да стане, когато забеляза нещо на пулта за управление.

— Макс, хващаме сигналите от автоматичния маяк на „Номад“. Изплавал е!

— Над останките? Не, отнесени са почти на две мили в северна посока.

— Да променя ли курса? — попита Ерик Стоун.

— Не — отговори Макс след известно време в размисъл. — Карай към мястото, където са останките. Марк, размърдай се! Съобщи ми, когото с Лоулес сте готови за тръгване. Ние ще намалим, а вие ще се спуснете на вода и ще са насочите към миниподводницата.

— Веднага — кимна Марк и изхвърча от командния център, докато Макс пускаше съобщение Мак Ди Лоулес да се яви веднага в трюма за лодки.

Мърф докладва, че са готови за тръгване на миля от тяхното местоназначение. Макс заповяда на Стоун да намали скоростта и когато реши, че е безопасно да спуснат НМТК — надуваемата подводница с твърд корпус, на вода, им нареди да тръгват.

Заради двата мощни извънбордови двигателя, които я задвижваха, лодката приличаше по-скоро на водна ракета с открит

кокпит. Тесният черен корпус и надуваемите понтони на бордовете ѝ на практика позволяваха да оцелява при всякакво време и можеше да бъде конфигурирана за всякакви мисии.

НМТК пореше вълните и отскачаше от по-високите, а зад кърмата избухваше бял разпенен килватер. Тя не беше конструирана за удобство — двамата мъже стояха зад контролния пулт с присвити колене, за да балансират, а телата им посрещаха ударите от неравното плаване.

Когато Марк не се занимаваше с фитнес, ставаше блед и непохватен. За разлика от него Мак Ди Лоулес приличаше на модел за бельо с изваяната си физика и лице на филмова звезда. Той беше най-новото попълнение на Корпорацията, след като го бяха спасили от ръцете на талибаните в Северен Пакистан. През изминалите месеци многократно беше доказвал своята ценност. Заради непринудения нюорлиански чар и мелодичен южен акцент с лекота се беше вписал в екипа.

Карайки НМТК да лети с повече от петдесет възела, те се носеха по океанската повърхност като запратен плосък камък във водите на езеро. Зад тях „Орегон“ се смали до точица, докато те бързаха към своето местоназначение. Мак Ди управляваше лодката, а Марк използваше таблета си, за да следи сателитните данни за местоположението на „Номад“.

Отне им само две минути да стигнат до дрейфуващата кабина, която им заприлича на железопътна цистерна, запиляна далеч, далеч от дома. Само люкът не беше отгоре по средата, а в задната част. Мак Ди се приближи странично към миниподводницата, а Марк скочи на нея с въже в ръката, за да я привърже към лодката. Лоулес не го изчака да свърши, свали маратонките си, грабна маска за плуване и се гмурна във водата. Марк го видя как с едно загребване стигна до подводницата и поклати глава, защото не разбираше за какво му беше да го прави, след като можеха да влязат през въздушния шлюз.

Лоулес пое достатъчно пръски по време на регатата им дотук, за да знае, че водата е леденостудена, но въпреки това неволно ахна, когато тя го обгърна и проникна през дрехите му. Той си пое дълбоко дъх, гмурна се и заплува към предницата на подводницата. Притисна маската си към един от илюминаторите. Вътрешността на плавателния съд беше тъмна, а това не беше добър знак. Почука по стъклото с

пръстена от Луизианския държавен университет и в същия миг една фигура се хвърли на седалката на щурмана и на запаленото осветление се видя Еди Сенг. Близко до сляпото си око имаше синина, която бе започнала да се подува като кокоше яйце. Той грабна бързо лист хартия от бележника до пулта за управление и го вдигна така, че Мак Ди да може да го прочете.

Лоулес рязко издиша, когато прочете написаното от Еди Сенг, и зарита с все сили да изплува бързо на повърхността.

В мига, когато лицето му се показва над водата, се развика:

— Марк, Марк, спри!

Хвана се за кабината, набра се нагоре и с разкряч стъпи на нея. Видя Марк клекнал над люка на въздушния шлюз да се готви да завърти ръчката.

— Не го отваряй.

— Защо?

— Защото е под налягане и ако го направиш, люкът ще ти се заби в лицето, а Майк Троно ще се превърне в месна бомба.

Мърф отдръпна ръце от ръчката и си пое въздух, едва осъзнавайки, че е затаил дъх.

— А Хуан?

— Нямам представа. Еди ми показва бележка, на която пишеше, че Майк е във въздушния шлюз и че налягането вътре е около 14 бара.

— Я чакай — каза Марк, прескочи обратно в лодката и грабна преносимия телефон, който беше взел от „Орегон“. Разви кабела и подаде края на Лоулес.

— До електрическия контакт има контакт за връзка. Не можеш да го пропуснеш — усмихна се Майк и бутна Мак Ди обратно във водата.

Мак Ди му се намръщи, след което се гмурна с краката нагоре и потъна, стискайки кабела в ръка. Изплува след трийсет секунди и вдигна водолазната маска на челото си.

— Може да опиташ.

— Еди, чуваш ли ме? Мърф се обажда.

— Никога не съм се радвал толкова да чуж гласа ти — отговори Еди Сенг. — Разбрахте ли съобщението?

— Да. Какво прави Майк във въздушния шлюз и къде е Председателя?

— О, това е дълга история. А що се отнася до Председателя, той е още на дъното при останките.

— Бил е навън, когато е избухнало торпедото?

— Не при първото, но излезе да ни освободи малко преди второто да се взриви.

— Жив ли е?

— Не знам. Слушай, нямаме време за приказки. Майк диша от своите бутилки. Трябва да върнем кабината обратно на „Орегон“, за да можем да го включим на тримикс и да почнем да го декомпресираме.

— Добре. Мак Ди и аз сме тук с НМТК. Сигурно „Орегон“ е вече над останките. Ще ви вземем на буксир и ще ви вдигнем с палубния кран.

— Чудесно. Майк и аз си говорим с помощта на морзовата азбука. Той диша плитко и предполага, че има въздух за още около половин час.

— Кажи му, че всичко ще бъде наред. Хайде, ще говорим по-късно. — Марк погледна Мак Ди и новият член на екипа веднага разбра какво трябва да направи. Дръпна водолазната маска на място и се гмурна, за да извади кабела.

Минута по-късно взеха „Номад“ на буксир. НМТК беше конструирана за високи скорости, а не за голям въртящ момент, но въпреки това успяха да вдигнат петнайсет възела, теглейки безформения корпус. Марк се беше обадил предварително по радиото, така че, когато се озоваха откъм подветрената страна на кораба, най-мощният от палубните кранове се завъртя и спусна куките за повдигане до водата.

Миниподводницата беше извадена от Атлантика с такава лекота, с каквато се вдига бебе от люлката. Вода се стичаше от отворите на мекия корпус и пръскаше мъжете в НМТК.

Лоулес даде газ, за да се приберат в трюма за лодки, докато миниподводницата беше прехвърлена през релинга и спусната в трюма за подводници. Щом се качиха на борда, Мърф грабна една хавлия и се избърса, колкото може, след това се втурна към трюма, съобразявайки, че Макс ще ръководи спасяването на Председателя, като през същото време се чудеше как да съобщи ужасната новина.

Долу край отвора в кила Хенли закрепваше допълнителни резервоари с тримикс към „Малкия дебелак“ с найлонови ленти.

— Добре — каза той най-накрая. — Изпробвай ги.

Един техник завинти трите витла на „Малкия дебелак“ и ги завъртя на техните карданови съединения, за да се увери, че не опират в резервоарите.

— Всичко е наред — кимна Хенли. — Помогни ми.

Двамата мъже вдигнаха робота, който тежеше само деветдесет килограма, и го спуснаха сами за пъпната връв в лунния басейн. Той изчезна в мига, когато пуснаха дебелия армиран кабел, очертавайки арка във водата, която веднага го повлече на север благодарение на Гълфстрийм. Малкият безпилотен робот през цялото време щеше да се бори с него. Обаче, след като беше вързан със стоманено въже и получаваше хранването си от кораба-майка, това нямаше да е трудно.

Единственият проблем беше дали са дошли навреме.

Кабрило направо не можеше да повярва колко е студено. Студът беше пропълзял по него толкова коварно, че преди да се усети, се бе настанил в костите му. Беше останал напълно неподвижен, без да създава никаква телесна топлина. Това беше причината. За да пести запаса си от тримикс, трябваше да седи колкото може по-неподвижно, но това привлече един не по-малко жесток убиец от задушаването.

Ръцете му трепереха толкова силно, че трябваше да направи три опита, докато включи водолазния си фенер. Светлината му някак си направи самотата малко по-поносима. Нали в края на краищата човеците бяха социални животни? А да умреш сам е един от най-големите страхове на нашия вид. Погледна към циферблатите на водолазните бутилки. Десетте минути, които си беше отпуснал, бяха изтекли. Вдишваше тримикс, който беше толкова аморфен, че не можеше да бъде уловен от индикаторите на бутилките.

Усещаше го. Всяко вдишване беше по-рядко, по-несъществуващо. Независимо колко дълбоко вдишваше, не можеше да напълни дробовете си с въздух. Паниката отново се опита да впие зъби в краищата на съзнанието му, но той полагаше усилия да вдишва равномерно. Макс искаше от него да издържи още няколко минути.

Фенерчето се изплъзна от ледените му пръсти. Беше му толкова студено, че вече не трепереше. Продължаваше да се опитва да вдишва въздух, какъвто просто нямаше, и каквито и психически номера да

прилагаше, те не можеха да отрекат този факт. Беше хвърлил заровете, но сборът от числата се оказа недостатъчен. Хуан никога не си го беше представял така. Винаги беше предполагал, че ще умре в някоя престрелка. Ако се погледне статистически, още преди години трябваше да е застрелян. Обаче всички белези от куршуми по тялото му бяха на безопасни места. Смешно нещо. Да оцелееш във всички тези престрелки и да умреш при гмуркане!

Досмеша го от тази ирония на съдбата, но нямаше достатъчно въздух, така че се задоволи с многозначителна усмивка и бавно започна да изпада в безсъзнание.

— Хайде, побързай, мамка му! — излая Макс. — Вече трябваше да ги видим!

Стоеше наведен над рамото на техника и двамата гледаха видеозаписа от камерите на „Малкия дебелак“. Досега не бяха видели нищо друго, освен голата пустош на равното морско дъно. Намираха се точно на мястото, но корабните останки сякаш бяха изчезнали.

— Сигурен ли си, че си на мястото?

— Да, Макс, и не разбирам какво става.

Изображенията бяха зърнисти, лошо осветени и неспокойни, но без съмнение нямаше и следа от стария миноносец. Двамата мъже гледаха толкова напрегнато, че очите им се насълзиха, защото се опитваха да видят подробности, каквито просто нямаше.

— Ето, ето! — изрева Макс. — Завърти безпилотника двайсет градуса дясно на борд. Техникът заработи с джойстика, докато на сто трийсет и седем метра под тях „Малкият дебелак“ чевръсто се завърташе.

— Аха! — извика Макс. Около безпилотната подводница се виждаше район, покрит с отломки, който се простираше далеч извън светлините на прожекторите. Бяха се озовали няколко метра встрани, а при тази работа това беше разликата между успеха и провала.

— Хуан трябва да е някъде тук.

— Няма ли да доплува, като види светлината?

— Ако може. Не знам в какво състояние е.

Малката безпилотна подводница се движеше над отломките и този път техникът беше този, който видя слаба светлина да се показва

иззад стар котел. Той прекара работа зад котела и на светлината от прожекторите видяха Председателя рухнал до него, а ръцете му бяха отпуснати с дланите нагоре до фенерчето на дъното. Главата му беше увиснала на едното му рамо в неестествената поза на смъртта. От регулатора му не излизаха мехурчета.

— Не — прошепна Макс и го повтори още по-тихо. Третият път почти не издаде звук. — Не.

Не можеше да приеме тази гледка. Не можеше да повярва, че Хуан е мъртъв. Че е предал своя най-добър приятел.

Затова извика отново:

— Не!

Протегна се и се вкопчи в джойстика на техника, за да запрати „Малкия дебелак“ с колкото сила можеха да развият малките му мотори към Председателя.

Вместо да падне от удара, трупът на Хуан се стегна. Главата му се вдигна от рамото и той протегна ръка, за да хване безпилотника.

Техникът ахна.

— Заспал ли беше?

— Като се съди по това колко малко мехурчета излизат от регулатора му, вероятно е изгубил съзнание. — Макс не можа да се съдържи и на лицето му грейна широка усмивка.

Хуан сънуваше покойната си жена, загинала при автомобилна катастрофа, докато той изпълняваше мисия на ЦРУ. В душата си знаеше, че самотата я беше тласнала към пиенето. Алкохолът в кръвта ѝ беше два пъти повече от допустимото съдържание. Нямахше значение, че беше излязла с приятели. И те не я бяха спрели да шофира. Негова беше вината за нейната смърт. Точка. Когато беше много уморен, спомените за нея го преследваха насън.

Събуди се от удар и втренчи поглед в ярката светлина, която го заслепяваше. Миг по-късно се сети за опасното положение, в което се намира, обаче на гладувания му за кислород мозък трябваше още няколко секунди, за да разбере какво се е случило. Това беше „Малкият дебелак“. Той го осветяваше. Протегна се към малката безпилотна подводница и напипа допълнителните резервоари, които

Макс беше закрепил към него като дисаги на муле. Хенли дори ги бе разположил така, че маркучите за въздух бяха леснодостъпни.

Хуан не беше вдишвал въздух вече в продължение на минута и зрението му се беше свило до точка, заобиколена от сиво, но бе запазил достатъчно разсъдък, за да откачи маркуча от маската и да включи в регулатора този от помощния резервоар. Минаха петнайсет секунди, но нищо не се случи. Той още не получаваше въздух. Тогава по някаква причина „Малкият дебелак“ отново се блъсна в него.

Макс се опитваше да му каже нещо. Какво? Не знаеше и искаше просто да заспи отново. Главата му клюмна и безпилотната подводница за трети път се блъсна в гърдите му. Тя се завъртя така, че обемистият резервоар с тримикс се озова пред него.

Клапанът. Хуан се протегна и го отвори. С живително съскане шлемът му се изпълни с въздух за дишане и той го пое толкова дълбоко в гърдите си, че имаше чувството, че ще се пръснат. След като изгладнелият му за кислород мозък заработи отново, объркването му започна да изчезва. Вдиша десет-двайсет пъти дълбоко, замаян от усещането и от чувството на дълбока благодарност. Показа с пръсти пред камерите, монтирани под прожекторите, водолазния знак „всичко е наред“. В отговор „Малкият дебелак“ се завъртя на триста и шейсет градуса като доволно кутре, което си гони опашката. Отпусна се на дъното до него, сякаш очакваше да го погали. Едва тогава Хуан видя пакета, който Макс бе закрепил на горната част на робота. Отвори го и безмълвно отправи благодарствена молитва. Макс мислеше за всичко. Ръцете му бяха толкова безчувствени, че едва успя да пхне пръст в пръстена за задействане на магнезиевата факла, но накрая успя.

Светлината беше ослепително бяла и щеше да увреди ретината му, но той беше извърнал глава. Не му пукаше за светлината, а за това, че горенето на факлата загрява водата там, в завета на котела. Само след няколко секунди усети разликата. В пакета имаше и комплекти химически отоплители. Счупи печатите им, за да ги активира, и ги пхна между бедрата и под мишниците си. Другите напъха между водолазния костюм и компенсатора на плаваемостта точно над сърцето си.

Отпусна си десет минути за съвземане. Когато вече беше готов за тръгване, „Дискавъри 1000“ с акрилния си купол и Ерик Стоун на щурвала вече му правеше компания. „Малкият дебелак“ и „Дискавъри“

останаха при него през цялото затъпяващо изплуване и се рееха наблизко, докато трябваше да прави дългите спирания за декомпенсация. Въпреки студа и изтощението той не бързаше и внимаваше за безопасността. Знаеше, че вероятно ще му се наложи да остане с Майк за декомпресия в тясната барокамера на „Орегон“.

Почти целият екипаж беше дошъл в лунния басейн, когато той най-накрая се показа от водата и бе посрещнат с продължителни ръкопляскания, с викове и подсвирквания. Макс изглеждаше особено доволен от себе си и дори главният лекар се усмихваше, макар че се притесняваше за здравословното му състояние.

Помогнаха му да излезе от водата и техниците го освободиха от оборудването за рекордно време.

— Как се чувстваш? — попита го Джулия Хъксли, пробивайки си път до него. — Някакви симптоми?

— Студено ми е — отговори Хуан с тракащи зъби. — Гладен съм и ужасно ми се пикае. — После се обърна към Хенли, който се суетеше зад Джулия. — Никога не съм се съмнявал в теб.

— Защо да го правиш? — отговори Макс високомерно. — Та аз никога не съм те прецаквал.

— Благодаря.

— Длъжник си ми.

— Хайде, стига толкова мъжка дружба — прекъсна ги Хъкс. — Хуан, отиваш при Майк за декомпресия, за да мога да следя и двама ви за признаци на кесонна болест.

— Той и Еди добре ли са?

— Еди може би има сътресение на мозъка. Майк е добре. Това е само предпазна мярка.

— Запазил ли е пробата, или всичко е било напразно?

— Не знам — отговори Хъкс, а в това време Макс зад нея извади пробата с жеста на истински фокусник.

— Ето. Марк вече му хвърли едно око и каза, че няма представа какво е.

Хуан взе дългата три сантиметра пръчка, докато го влачеха към барометричната камера в дъното на трюма за подводници. Имаше грапава текстура, но не приличаше на нищо, което беше държал някога. Ако се наложеше да опише с една-единствена дума текстурата, щеше да използва „чуждоземна“. Върна пробата на Макс.

— Намери отговорите.

— Марк и Ерик ще се занимават цяла нощ с нея. Обещавам ти. А сега влизай в саркофага при Майк. Аз ще кажа в кухнята да ви свалят нещо за хапване. Ще бъде интересно да се види как Морис ще сервира с бели ръкавици през въздушен шлюз.

Хуан влезе през тежката врата в първата секция на барометричната камера и седна на тънко тапицираната пейка. Въздушното налягане щеше да бъде повишено до петдесет процента от онова, на което бяха изложени с Майк на дъното. След това можеше да влезе във втората секция, където Троно вече го чакаше. Съоръженията бяха примитивни и голи, приличаха на нещо, излязло от учебен филм на флота от 60-те, обаче в името на безопасността Хуан беше готов да се подложи на скуката.

Преглътна, за да прочисти ушите си, докато налягането в секцията нарастваше, прехвърли през ума си всичко, случило се през последните няколко часа, и го отбеляза като най-щастливото избавление в живота си.

18.

В седем и половина на следващата сутрин доктор Хъксли освободи и двамата водолази. Кабрило се упъти право към каютата си, забелязвайки, че времето се разваля, защото люлеенето се беше усилило доста, докато крачеше по коридорите. Беше прекарал трийсет минути в малката душ-кабина в барометричната камера, за да се стопли. Затова сега душът му беше кратък и се обръсна, използвайки същия бръснач, който дядо му бе използвал цели четирийсет години като бръснар. След като подсуши бръснача и лицето си, сложи си малко автършейф, облече джинси и черно поло и се отправи към каюткомпанията за закуска. Първо се отби в кабинета си, за да провери на таблета тяхното местоположение, и със задоволство отбеляза, че се движат добре за предстоящата среща с яхтата на емира „Шакир“.

Седна на маса в средата на помещението и още не се бе настанил както трябва, когато Морис вече му наливаше кафето в чаша от майсенски порцелан.

— Добро утро, капитане. — Като бивш моряк от кралския флот, главният стюард не се съобразяваше с фирмената структура на Корпорацията и никога не наричаше Хуан председател. „Орегон“ беше кораб, Кабрило командваше, значи беше капитан. — Нали няма лоши последствия от твоето приключение?

— Не, като се изключат болките в кръста от спането на скапаната койка. Благодаря. — Отпи от силното кафе с благодарност. — Сега съм още по-добре. Каквото и да ми донесеш за закуска, искам двойна порция наденица.

— Проверявал ли си наскоро нивото на холестерола си?

— Още миналата седмица Хъкс ми разреши двойна порция свинско на закуска.

— Слушам, капитане.

Ерик и Мърф влетяха в спокойната трапезария като разгневени носорози, видяха Председателя и се втурнаха към него. И двамата бяха

със същите дрехи, които носеха вчера, и имаха нервния, напрегнат вид на хора, прекалили с кофеина.

— Добро утро, господа — добродушно ги поздрави Хуан. — Какво ви кара да препускате като подплашено хергеле?

— „Ред Бул“ и нашите проучвания — отговори Марк.

Кабрило зарязва преструвката на незаинтересуваност и попита:

— Какъв е този материал?

Ерик отговори пръв:

— Нещо, което беше открито едва преди няколко години.

— Това е мета материал — добави Мърф, сякаш това обясняваше всичко.

— Което значи...?

— Материал, създаден на почти наноравнище. Неговата конструкция е причина за необикновените му качества. Например да изкривява светлинните или звуковите вълни.

— Представи си картоните за яйца, които гаражните рок групи използват за шумоизолация на местата, където репетират. Умножи го по сто и след това го смали до наноразмери. Материалът поддържа точните ъгли за отразяване на каквото си поискаш.

— Ще заглуши ли звук? — попита Кабрило, смятайки, че е разбрал.

— Да, но на честоти, които ние не можем да чуем.

Хуан осъзна, че не е разбрал.

— Какъв е смисълът?

— Тяхната форма им дава характеристики, които иначе не биха имали. Подобно на отразителните плочки на невидимите самолети. Тяхната форма, а не сплавта, от която са направени, води до стелт характеристика.

— Плочките също имат стелт характеристика — вметна Марк, защото всяко отклонение от пълната истина го вбесяваше.

— Ако нямаш нищо против, опитвам се да обясня.

— Добре де.

— И какво прави този мета материал?

— Нямам представа — призна Ерик.

— И аз — обади се Мърф като ехо. — Конструкцията на цялата клетка определя и нейната цел. Метаматериалът я осъществява.

— Би ли могла да обвие кораб със светлина? Да го направи невидим?

— Възможно е. Може и да работи на електромагнитната дължина на вълната.

— Дори на акустичната — добави Стоуни. — Някакво обяснение защо долу по нея нищо не растеше?

— О, пълно е с кадмий, който е много отровен. Като живака. Можеш да работиш с него, няма никакви проблеми, но не бива да попада в кръвоносната ти система.

Дойде Морис и сервира храната на Хуан, вдигайки сребърния капак с малко театрален жест. Беше омлет, точно какъвто Кабрило искаше — претъпкан с наденица.

— Добре, разказахте ми каквото знаете. Защо сега не направите някои предположения?

— Когато се срещна с професор Тенисън, той спомена ли нещо за французите?

— Всъщност да — отговори Хуан, припомняйки си странния обрат в разговора със специалиста по Тесла. — Каза, че Морис Джесъп, човекът, който популяризирил филаделфийския експеримент, през 1959 г. бил убит от френски агенти, а убийството било замаскирано като самоубийство.

— Той вярваше ли в това?

— Не мога да кажа. Не, чакай малко. Каза, че това било конспиративна теория — значи не е вярвал.

— Може би не е — каза Мърф с увлечение. Като единственият на кораба, който си падаше по конспиративните теории, задълба с удоволствие в темата. — Чуйте това. През пролетта на 1963 година в Аляска един от рейнджърите намира останките на трима души, умрели по някое време през зимата. Трупите били оглозгани от мършояди, така че установяването на самоличността им било невъзможно. Ето сензацията: в джобовете на единия намерил френски франкове.

— Е?

— Не съм казал още най-важното. Всички били по бели престилки, а под тях по шорти и тениски. Освен това лежали върху ивица бял пясък по средата на тайгата. Когато рейнджърът се върнал с екип, за да приберат трупите, дивите животни ги били отнесли. Единственото, което успял да направи, е да вземе проба от пясъка.

Изпратил я на геолог от Аляския университет в Анкърдж, който установил, че пясъкът е чист силиций, но с голяма концентрация на сухоземни корали. Рейнджърът изгубил интерес към случилото се, но геологът, Хенри Райдър, продължил да рови.

Ерик се включи в разказа:

— Отнема му три години разпитване и сравняване на проби, но накрая открива, че намереният в Аляска пясък отговаря на този в атол, наречен Роа, разположен почти в средата на Тихия океан.

— Това важно ли е? — попита Кабрило. Мърф отговори почти тръпнещ:

— Роа е мястото, откъдето французите наблюдават тестовите на техните атомни бомби. През 60-те там е имало значително население от инженери и учени. Този Райдър се свързал с френското правителство и попитал дали са изгубели учени на Роа. Изправил се пред стена. Било по времето на Студената война и всичко било строго секретно. Но той не се отказал. С помощта на една жена от факултета по френска филология в университета той се обадил по телефона в най-добрите френски технически университети и най-накрая успял да установи имената на тримата. — Мърф извади омачкан лист хартия от джоба си. — Доктор Пол Брусар, професор Жак Молиер и доктор Виктор Куенел изчезват през 1963 година. И тримата са свързани с френската програма за ядрено въоръжаване.

Обажда се на техните вдовици. Две от тях отказват да разговарят с него, но едната признава, че правителството я е задължило да пази тайна. Тя потвърждава единствено, че преди три години съпругът ѝ бил на остров Роа и че оттогава не е чувала нищо за него.

— Откъде си научил всичко това? — попита Хуан, опитвайки се да намери смисъл в казаното.

Двамата гении се спогледаха смутено.

— Ами от сайтове за конспиративни теории — призна Мърф.

— Значи всичко това може да се окаже купчина лъжи?

— Да, но ние се обадохме в Аляска. Хенри Райдър е починал отдавна. Както и съпругата му. Дъщеря му още живее в Анкърдж и си спомня, че баща ѝ държал виала с пясък на бюрото си, която не ѝ давали да пипа, защото била малко момиче.

Стоун отново се намеси.

— Имал приятелка, която идвала от време на време и името ѝ звучало като Катрин Денъов.

— Добре — каза Хуан накрая. — Това придава на историята известна правдоподобност. Обаче къде ни води всичко?

— Ами че Филадельфийският експеримент е бил нещо реално, но не така, както се е писало за него. И че французите наистина са убили Морис Джесъп, за да му запушат устата, продължавайки изследванията в една от най-тайните си организации. Обаче нещо се е объркало и тримата в бели престилки, и пясъкът, върху който са стояли, били пренесени от неизвестна сила в Аляска. По същия начин, както корабът на Джордж Уестингхаус години по-рано попада в Аралско море.

— Нали знаете, че не си падам по научната фантастика — предупреди ги Хуан.

— Председателю, преди няколко години клетъчните телефони бяха научна фантастика. Самолети, ракети, ядрени подводници, триизмерни принтери — списъкът е безкраен.

— Аз залагам на Сейнт Джулиън Пърлмутър.

— Защо?

— Помолих го да проучи „Лейди Маргарет“. — Пърлмутър беше близък приятел на Дърк Пит и Кабрило също започна да разчита на него. Мъжът притежаваше най-голямата частна сбирка от книги за морето, вестници и разкази в света, както и нюх на ловджийско куче за разкриване на тайни. — Някак си не мога да повярвам в машини за телепортиране. Мисля, че някой е отвлякъл яхтата на Уестингхаус и така е попаднала в Русия. Накарах Пърлмутър да се опита да докаже теорията ми.

— Обаче ние вече проучвахме тази възможност и нищо не открихме.

— Вие, момчета — усмихна се Хуан, — смятате, че всичко, което трябва да се знае, вече го има в интернет. В библиотеките има десет пъти повече информация, отколкото в мрежата. Може би дори хиляда пъти. Вярно, че вие двамата надхвърляте търсенето в гугъл, но не може да се сравнявате с Пърлмутър, когато търси отговор на някакъв езотеричен въпрос.

От интеркома се чу гласът на Хали Касим. Той беше офицерът по комуникациите на „Орегон“.

— Председателю Кабрило, моля елате в командния център.
Хуан остави салфетката до опразнената чиния и се изправи.

— Моля да ме извините. По-късно ще продължим.

Когато Кабрило влезе, Хали седеше пред пулта за управление в десния край на командния център. На врата на родения в Ливан Касим висяха слушалки, а щръкнал кичур на темето му подсказваше, че току-що ги е свалил.

— Какво става?

— Имаш обаждане от номера, който дадохме на Детето, но не е той.

— А кой?

— Пьотър Кенин. Поиска да говори лично с теб.

Кабрило почувства как го залива вълна от гняв, но бързо я потисна. Сега не беше време за прояви на чувства. Седна на своето обичайно кресло и взе слушалката на вградения в подлакътника телефон. Вдигна я до устата си и кимна отсечено на Хали.

— Кабрило.

— А, и не се наричаш председател? — подхвърли Кени на руски.
— Зная, че говориш руски, така че не се преструвай.

— Какво искаш? — попита Хуан на същия език.

— Искам да знам защо не мога да се свържа с К-154.

— Защото потъна десет минути след като се опита да ме убие. — Кабрило изчака част от секундата, за да може Кенин да схване казаното. — Удариха се в морското дъно толкова силно, че подводницата се отвори като консерва сардини. Военният флот на САЩ беше уведомен от неизвестно лице за произшествието и след двайсет и четири часа на мястото ще има спасителни кораби, за да я извадят.

— Какво си направил? — изрева яростно адмиралът.

— Кенин, ти започна това, така че не ми се прави на невинен, когато ти се опълчваме.

— Бъркате се в неща, които не ви засягат.

— Засегнаха ме в мига, когато умря Юрий Бородин. Нямам представа какви игри играеш в руския военен елит и откровено казано, не ми пука. Единственото, което знам, е, че ще те спра.

— Това са самозаблуди, господин председател. Ти сам признаваш, че не знаеш какво правя, така че как ще ме спреш? Разбира

се, не по същия начин, по който ми попречи да затворя устата на Тенисън. В момента си и винаги ще бъдеш една крачка след мен.

Очевидно Кенин не знаеше, че Тенисън е още жив и е на безопасно място.

— Смяташ, че след като си пипнал Детето, аз нямам други източници?

— А, да, тайнственото Дете. Какво излезе — повече го е грижа за собствения му живот, отколкото за интересите на неговите клиенти.

— Премълчал е достатъчно, за да направи твоят командир на подводницата фатална грешка — затапи го Хуан. — Но той не е важен. Важният си ти. Спри онова, което си планирал, и всичко ще свърши дотук. Съгласен ли си?

— Съжалявам, но не съм. Виж, твърде си закъснял. Всъщност твоята намеса ме накара да изтегля един планиран тест по-рано и да променя мишената си. Искам да приемеш случилото се много лично. Ако не се беше намесил, емирът щеше още да е жив, както и прекрасната Линда Рос.

Хуан изстина.

— Какво си направил?

— Убедих клиента ми, че играчката, която им построих, работи. Провери си имейлите. — Връзката прекъсна.

Кабрило скочи от креслото си и секунда по-късно вече беше надвесен през рамото на Хали.

— Е?

— Прекара обаждането през всяка релейна станция по света, но го засякох на военно летище извън Москва.

Хуан повика по интеркома Стоун и Мърф да се явят незабавно в командния център. През това време Хали провери имейл адреса, но още нямаше нищо.

Какво е направил Кенин? Въпросът се блъскаше из главата на Кабрило, докато неговата загриженост за Линда и емира превърна вкусната му закуска в гранитно паве.

Като се вземат предвид ресурсите, които Кенин беше вложил в тази операция, това би трябвало да е последният му голям удар. Ако се беше измъкнал целият в бяло, можеше да се бори за пост в кабинета или най-малкото за място в Генералния щаб. Другата възможност пред него е била да продължи да мами в рамките на системата. Очевидно

беше избрал втората и сега трябваше да изчезне, защото каквото и да беше откраднал от него, руският военен флот щеше да иска да си го върне.

Стоун и Мърф дотичаха запъхтени.

— Кенин току-що се обади и каза, че е тествал онова, върху което е работил, преди да го предаде на своя клиент. Това означава, че ще се опита да изчезне. Намира се във военновъздушната база „Раменское“. Това е изходната му точка. Влезте в компютърната им система и разберете и къде се готви да отиде. Аз ще се обадя на Лангстън, за да го питам не можем ли да използваме шпионските птички на Чичо Сам, за да проследим самолета му.

— Хуан — прекъсна го Хали, — дойде.

— По същия маршрут?

— Да. Не знае, че сме го проследили до мястото, иначе не би си правил труда.

— Добра работа. Това е първата следа от Кенин, след като ударихме затвора, където бяха заключили Юрий. Отвори го. — Хуан кимна на Стоун и Мърф. — Вие двамата изчакайте, защото не знам какво ще видим.

Появи се изображението на плавателен съд, изправен срещу бурно море. Всъщност той се бореше със същото време като „Орегон“. Видеозаписът не беше добър, защото очевидно бяха снимали от голямо разстояние от хеликоптер. Белият кораб беше супер яхта и на Хуан му трябваше по-малко от минута, за да познае „Шакир“ — гордостта и радостта на емира. В момента яхтата беше на триста мили южно от тях по курс към Бермудите. Ако се съди по големината на килватера ѝ, плаваше с около петнайсет възела.

В този момент откъм левия ѝ борд от океана се появи странно синьо сияние, сякаш мехурче газ бе изскочило от блато на дъното, и обгърна „Шакира“. Въпреки това деветдесетметровата супер яхта продължаваше да се вижда.

Без предупреждение, без драматичен рев яхтата просто се обърна, сякаш беше гумено пате за вана в ръцете на отмъстително дете. Водата плискаше по оголения ѝ кил, докато тя продължаваше напред заради набраната инерция, а двата желязно-бронзови винта продължаваха да се въртят.

Миг по-късно синият блясък изчезна. Мъжете, които гледаха, затаиха дъх в очакване огромната яхта да изчезне под повърхността. Обаче тя някак си се издигна над водата, оголвайки боядисаната в червено долна част на корпуса, застивайки в крехко и сигурно кратко равновесие. Видеоклипчето свърши и се върна в началото.

— Щурман! — провикна се Кабрило. — Най-пълен напред. Хали, повикай Гомес да слезе в хангара да загрее двигателя на хеликоптера. Искам да излетим колкото може по-бързо. Кажи на Линк да ни чака там. Ерик, слез в трюма за подводници и ми донеси пълен водолазен екип, включително костюм. Марк, върви в работилницата. Трябва ми оборудване за рязане. От складовете вземи надуваема спасителна лодка.

Яхта с размерите на „Шакир“ трябва да има най-малко десет души екипаж и поне два пъти повече персонал. Надуваемата лодка можеше да качи десет човека, но Хуан не искаше да претоварва хеликоптера и така да го бави. Оцелелите щяха да почиват на смени в лодката, а останалите щяха да се държат за нея.

Оцелели. Хуан не знаеше дали изобщо ще има такива. Времето не беше хубаво, така че едва ли е имало много хора на палубата, когато яхтата се обърна. А хората вътре ще бъдат толкова объркани, че трудно ще успеят да се спасят сами. Спасяването дори на десет човека беше свръх оптимистично. А ако потъне, преди да са стигнали, всички щяха да загинат.

В такъв случай щяха да имат нужда от надуваемата лодка, защото техният MD-520N имаше обсег на полета колкото да стигне до обърнатата яхта, но не и да се върне.

— Бързо! — изкомандва Хуан и хората му се пръснаха.

След това щяха да анализират видеото кадър по кадър, за да разберат как плавателен съд с размерите на „Шакир“ може да бъде обърнат просто така. Това определено беше нова технология, нещо, произлязло от работата на Тесла, но какво точно беше и как действаше — това можеше да почака. Хуан се отби в каютата си, за да смени протезата си с друга, по-подходяща за плуване. Взе и непромокаемо яке. Задният люк на „Орегон“ беше отворен и блестящият черен хеликоптер „Макдонъл Дъглас“ стоеше на подемника като някаква хищна птица.

Над главите им небето бе почерняло, защото бурята продължаваше да набира сила. Времето май нямаше да бъде на тяхна страна. Кабрило смяташе, че в мигове като този природата показва някакво извратено чувство за хумор.

— Гомес, как върви подготовката?

Джордж Адамс подаде глава от кокпита.

— Председателю, завари ме по бели гащи. Точно се бях хванал да демонтирам радиостанцията, когато Хали ми звънна. Трябват ми десет минути да монтирам старата на място.

— Разполагаш с пет.

Линк и Марк се появиха заедно. Мърф буташе количка, на която бе натоварен кислород и други инструменти, докато бившият „тюлен“ носеше без никакво усилие на рамо трийсет и шест килограмовата надуваема лодка в твърдата пластмасова капсула. Хали сигурно му беше казал за какво става дума, защото под дъждобрана носеше работен гащеризон, а на краката обувки с железни бомбета.

— Председателю, какво става? — попита Линк с кънтящия си бас.

— Кенин обърна по някакъв начин „Шакир“. Може да се наложи да си отворим път през корпуса.

— Нещо като приключението на „Посейдон“?

— Точно така.

Сега се появи Ерик, който носеше водолазния костюм на Хуан. Този път нямаше да се затруднява с тежкия сух костюм, защото нямаше да се налага да се гмурка надълбоко, за да проникне във вътрешността на яхтата. Хъкс дойде забързана с кутия медицински материали за първа помощ. Тя ги остави във външния куфар на хеликоптера, докато Кабрило си слагаше неопрена. Облегна се на хеликоптера, за да обуе водолазните обувки и помогна на Ерик да подреди останалото оборудване на хеликоптерната задна седалка. Линк вече беше сложил капсулата с лодката зад седалката на пилота.

— Гомес?

— Още минутка. През това време може да намалят скоростта на кораба.

— Добре.

На стената на хангара имаше интерком. Кабрило се свърза с командния център и почти на секундата шумът от водата, минаваща

през водните двигатели, се промени, защото от най-пълен напред корабът премина на пълен назад.

Макс ще ме убие за тази маневра, помисли си той, без да знае, че Хенли беше постъпил точно така, докато преследваха руската подводница. Колкото и Кабрило да смяташе „Орегон“ за неуморим, той също имаше някакви граници и тези внезапни тръгвания и спирания предизвикваха хаос сред винтовете на двигателите и двигателите, които контролираха финото насочване.

— Качвайте се — обяви Гомес Адамс. След това хвърли чантата с инструменти на една от неговите хангарни маймуни — прякор на хората, които обслужваха хеликоптера, и се настани на пилотската седалка. След като натисна бутона на запалването, от турбините се понесе писък, който се усилваше, докато той преминаваше през различните етапи на процедурата за излитане.

Когато Хуан и Линк се качиха на борда, пилотът включи своя шлем в радиосистемата на хеликоптера и провери комуникациите.

— Макс, още ли си в командния център?

— Тук съм. Говорим си за грубото ти събуждане.

Кабрило също сложи шлема и се включи в разговора.

— Видя ли видеото?

— Хали току-що ми го показа. Хуан, върви да я измъкнеш!

Щяха да реагират по същия начин дори Линда да не беше на „Шакир“, но нейното присъствие на борда правеше спасителната операция особено важна.

— Не се тревожи. Вижда ли се нещо на радара?

— Нищо, което трябва да ни тревожи.

— Дръж си очите отворени. За да осъществи това, Кенин е използвал или кораб, или друга подводница. Пингвай активно, докато ни следваш, и наблюдавай за надводни контакти. Разбра ли за Детето? — попита Хуан.

— Хали ми каза, че малкият плъх ни е продал.

— Така е, но не е казал, че можем да проследим подводницата на Кенин и че разполагаме с възможности да я потопим. Не мисля, че Кенин знае за нашия хеликоптер или че в своя клас „Орегон“ е най-бързият кораб света.

— Можем само да се радваме.

— Веднъж вече той ни подцени. Да се молим да го направи отново.

— Разбрано, ще внимаваме.

— Ние също.

Хората от екипа никога не си пожелаваха късмет преди мисия, затова Макс повтори по-раншната си молба.

— Измъкни я.

— Разбрано.

Хуан сплете пръсти от безсилие, докато чакаха температурата на турбината да се покачи до нужното равнище. Едва тогава Адамс включи съединителя и винтът започна да се върти. В началото мързеливо, но скоро перките се сляха сякаш в една. Вместо втори по-малък винт хеликоптерът отвеждаше отработилите газове през специални отвори за жироскопска стабилност.

— Макс — свърза се по радиостанцията Адамс, — готови сме за излитане. Какво е положението с вятъра?

— Всичко е наред. Излитането разрешено.

— Тръгваме. — Той даде още газ и леко наклони джойстика, с който управляваше, така че ъгълът на перките се измени и те започнаха да захапват въздуха.

Хеликоптерът се откъсна от подечника и мина ниско над кърмовия релинг, докато „Орегон“ минаваше под него. Полетяха с наклонен надолу нос, за да ускорят, после започнаха постоянно да набират височина. От време на време дъждовни капки покриваха предното стъкло, докато се изкачваха на крейсерска височина триста метра и бързо поеха курс на юг.

— Направи изчисленията, нали?

— Да. Щом стигнем на място, в резервоара ще са останали само бензинови пари. За да се получи, трябва да поддържаме скорост 130 възела. — Гомес погледна през рамо към Кабрило. — Не искам да съм лош пророк, но какво ще правим, ако яхтата вече не е там?

— Ще скочим и ще изчакаме идването на „Орегон“ в спасителната лодка зад седалката ти. А когато се спасим, ще удържа от печалбата ти в Корпорацията цената на хеликоптера.

— Разбирам първите ти две идеи, но третата не ми се струва честна.

— Не виждаш ли, че те занася — обади се Линк. — Иначе ще трябва да удържи от своя дял цената на „Номад“. Еди ми каза, че аварийното изплаване било идея на Председателя.

Хуан се усмихна, благодарен за закачката, защото така нямаше нужда да мисли за опасното положение, в което беше изпаднала Линда.

— Какво ще кажете за това: ако скочим, ще си поделим разходите?

— Така звучи справедливо.

Линк прекара по-голямата част от полета в наблюдение на океана с мощен бинокъл, който дори неговите силни ръце трудно удържаха. Оглеждаше отделните кораби, които пореха повърхността на Атлантика, докато се увери, че не представляват заплаха. Тогава нещо привлече неговия поглед, и то за по-дълго от всеки друг обект. Накрая той подаде през рамо бинокъла и попита, след като посочи с ръка едно място на около трийсет градуса встрани от техния курс:

— Хуан, какво мислиш за онази точка?

Кабрило настрои лещите и се загледа в онова, което Линк му беше посочил. Завъртя колелцето на фокуса, за да изясни изображението. Видя корабен килватер, който се разширяваше и постепенно отново се изглаждаше и изчезваше в развълнуваното море. Проследи следата, но не успя да види кораба, който я беше оставил. Объркан, огледа всичко отново. Килватерът беше там, на повърхността на океана, но началото му започваше от нищото и въпреки това продължаваше да се отдалечава от тях.

Невъзможността на онова, което виждаше, притъпи когнитивните му разсъждения и той продължи да гледа, без да разбира и без да е способен да приеме гледката за действителна.

На деветдесет метра пред килватера се разплискваха от време на време водни пръски и бяла пяна се виждаше на повърхността, все едно корабен нос пореше водата. Обаче между тези две точки не се виждаше нищо друго, освен вода.

Хуан примигна и се загледа още по-внимателно. Не, не открита вода, а някакво изкривяване на това как изглежда откритата вода, факсимиле на природата, а не самата тя. И тогава го озари прозрението.

— Научна фантастика. Онези двамата няма да ми позволят да чуя края.

— Да се приближа ли? — попита Адамс.

— Не, стой по курса. Може би не знаят, че сме ги забелязали. — Хуан върна бинокъла на Линк и се зае с радиостанцията си.

— Макс, чуваш ли?

— Стоя на прослушване.

— Превключи на защитена честота бета. — Хуан нареди и на Адамс да превключи на втория защитен канал на хеликоптера. — Чуваш ли ме?

Имаше известно забавяне в разговора им, защото компютрите се нуждаеха от време, за да шифрират обикновения открит канал за връзка.

— Чувам те.

— Не знам как Кенин накара яхтата да се обърне, но знам как се е доближил достатъчно, за да активира оръжието. Ние виждаме килватера на кораб, но от самия него няма и следа.

— Повтори.

— Изглежда имат някаква оптическа маскировка. Корабът, който са използвали, за да обърнат „Шакир“, е... ами невидим.

— Сигурен ли си, че това не е закъснял синдром на кесонната болест?

— Линк също го вижда.

— Хуан, бързо погледни — прекъсна ги Линкълн. — Изглежда смятат, че са напуснала опасния район.

Този път корабът си беше на мястото, и то какъв кораб. Напомняше на американския невидим кораб „Сий Шадоу“ с неговите пирамидални форми, чийто дизайн леко повтаряше невидимия изстребител F-117 „Найтхоук“. Корабът беше боядисан в матово сиво, което свършено подходеше на околната вода, а фасетните му наклонени страни се срещаха в заострен връх на около девет метра над водата. За разлика от американския невидим кораб това не беше катамаран, а единичен корпус с плоска напречна греда и дълга надстройка, надвиснала над носа. При дизайна му функционалността беше победила естетиката и от това се бе родил най-грозният кораб, попадал някога пред очите на Хуан.

Предположи, че плава с около петнайсет възела и тъй като вероятно бягаше от местопрестъплението, това беше максималната му скорост.

— Какво искаш да направя по въпроса? — попита Хенли.

В морето спасяването на човешкия живот има предимство пред всичко останало. В това нямаше съмнение. Не можеше да нареди „Орегон“ да се отклони от курса и да пресрещне това странно ново оръжие. Освен това никоя от ракетите им нямаше такъв обseg, че да може да го удари. Но това не означаваше, че са импотентни.

— Дай ми пет минути да установя векторите и относителните скорости. Искам да се подготвиш за спускане на Еди и Мърф с НМТК — надуваемата моторница с твърд корпус, за да ги последват.

— Това чудо току-що преобърна деветдесетметрова супер яхта. Какво ще направи с една хилава надуваема моторница?

— Искам само да ги проследят. Щом приключим със спасителната операция, ще ги намерим и ще се оправим с тях.

— Ами бурята?

— На света няма буря, с която НМТК да не може да се справи.

В гласа му имаше загриженост, когато Макс се опита да го накара да бъде по-предпазлив:

— Може да ни отнеме дни, докато намерим оцелели от „Шакир“.

— Махаме се от там веднага щом се появи бреговата охрана. Нали им се обади?

— Те са три часа по-назад от нас.

— Ето ти отговора. Спасяваме в продължение на три часа, после предаваме на професионалистите. Макс, това е добър план.

— По-скоро опасен — отвърна му той.

— Не са ли всички такива? Качи в НМТК бидони с гориво. Ще ти се обадя, когато наближите килватера на невидимия кораб.

— Добре — отстъпи Макс, — но няма да изпратя момчетата без костюми за оцеляване и джипиес маяци.

— Не съм си и помислял, че би го направил — Хуан накара Макс да му съобщи относителното местоположение на „Орегон“ и скорост, за да направи изчисленията. Те щяха да са при „Шакир“, когато „Орегон“ се доближи максимално до невидимия кораб, затова му изпрати часа, в който искаше НМТК да бъде спусната на вода, и му съобщи приблизителния курс на мишената.

— Хуан — обади се Гомес. — Приближаваме последното известно местоположение на „Шакир“. Още едни очи ще са от полза в издирването му.

— Добре — кимна Хуан и по радиото каза на Макс: — Наближаваме. Ще ти се обадя, когато намерим яхтата.

— Разбрано. Добър улов.

— И на теб.

19.

Имаха късмет, защото знаеха с точност от няколко мили къде се е намирала яхтата „Шакир“, когато е била нападната. Всички членове на Корпорацията бяха с имплантирани проследяващи чипове в бедрото. Чиповете не бяха мощни, затова сигналът беше прекъсващ. Обаче те бяха засекли яхтата, когато двайсет минути преди нападението Линда се беше качила на палубата, което смаляваше значително района за претърсване.

Лошото беше, че облаците се бяха спуснали ниско, което ги принуди са слязат на височина сто и двайсет метра, намалявайки зрителното им поле до хоризонта. В продължение на десет минути, докато турбината на хеликоптера поглъщаше бензин като алкохолик питието си, те следваха линиите на координатната мрежа, която Гомес бе начертал на картата на коленете си. Нищо не откриха.

— Не искам да увеличавам притесненията — съобщи Гомес по хеликоптерната радиовръзка, — обаче имаме бензин за още пет минути.

Линк дори не свали бинокъла от очите си, когато подхвърли:

— Ау, какъв песимист си станал. — Миг по-късно излезе, че е бил прав. — Ето там отпред! — извика той и посочи с ръка.

Хуан се наведе между двете предни седалки и взе бинокъла от бившия тюлен.

Подобно на умряла риба нагоре с корема, някога красивата яхта се полюшваше самотна и изгубена сред вълните и забележително малко отломки, които се плискаха около корпуса ѝ. Когато наближиха още, Хуан забеляза двама души, седнали близо до мястото, откъдето единият от валовете на винтовете излизаше от корпуса, да стават и да започват трескаво да махат. За миг го обзе надежда, че някой от тях може да е Линда Рос, но скоро стана ясно, че са мъже, облечени в еднакви черни костюми.

— Охранители — отбеляза Хуан. — Сигурно са били на палубата, когато се е преобърнала. Паднали са във водата, после са

доплували обратно, за да чакат спасение.

Гомес ги откара до яхтата, прелетя от носа до кила, прецени лекото полюшване и приземи хеликоптера, стъпвайки с плазовете върху кила на „Шакир“. После угаси двигателя и изключи електрониката. Двамата пазачи се втурнаха към машината, навеждайки се под въртящия се по инерция винт.

Хуан отвори вратата.

— Само вие двамата ли сте?

— Имаше и трети с нас на палубата — отговори по-възрастният от двамата, — но след като яхтата се обърна, той не изплува.

— Някакви следи от други оцелели? Чухте ли нещо от вътрешността на кораба?

Стана ясно, че на никого от двамата не беше хрумвало да се вслушат. Линк вече беше на четири крака и блъскаше по корпуса с огромен гаечен ключ, извил глава като куче, което се ослушва за отговор. Хуан започна да събира водолазната си екипировка.

— Само да си извадя нещата и вие двамата може да седнете в хеликоптера, за да се стоплите — Двамата мъже бяха подгизнали и се усмихнаха благодарно за възможността да се скрият от вятъра и дъжда. — Корабът ни ще бъде тук след час и нещо и тогава ще ви уредим сухи дрехи и топла храна.

— Кой сте вие?

— Аз съм Хуан Кабрило от Корпорацията.

— А, значи вие сте организацията, която емирът нае за допълнителна безопасност.

— Да, схващам иронията — отговори им Хуан.

Пет минути по-късно, стиснал плавниците в ръка, се спусна до края на борда, където водата се плискаше в корпуса. Наведе се предпазливо заради товара на гърба си, за да нахлузи плавниците върху водолазните си обувки. След това намести маската. Обърна се и се спусна назад по корпуса, докато водата не пое тежестта му и той заплува. Изплува малко встрани, за да не го блъснат вълните в стоманения борд. Регулира плаваемостта си, като изпусна малко въздух от жилетката.

Миг по-късно се гмурна покрай корпуса. Три метра по-надолу водата беше много по-спокойна. Мина покрай товарната линия, където

червената противокорозионна боя отстъпваше на снежнобялата премяна, с която „Шакир“ беше известна.

Кабрило не се беше възстановил напълно от стреса и изпитанията по време на вчерашното гмуркане, а днес се гмуркаше без партньор — два големи пропуска — но ако имаше и най-малката възможност да спаси Линда, щеше да мине и през дверите на ада. Надникна през два илюминатора и беше окуражен, когато видя по подовете или онова, което преди е било таван, само малко вода. Почука по стъклото на каютата, която му заприлича на офицерска, но нямаше отговор.

Когато стигна до преобърнатата главна палуба, се озова на дълбочина дванайсет метра. Запали водолазния фенер, макар че като се има предвид бурята на повърхността, видимостта тук не беше особено лоша.

При обръщането палубата от тиково дърво се беше оголила. Вече ги нямаше столовете, масите, купчините пухкави кърпи в краищата на топлия басейн, кристалните чаши. По-надолу от нея се намираще втората палуба, а след нея идваше третата, където беше разположен мостикът. Още по-надолу бяха радарните кули на яхтата, радио мачтата и огромният дымоход.

Хуан откри плъзгаща се стъклена врата, която бе издържала могъщите сили, развилнели се при обръщането на кораба, и я дръпна да се отвори. Тъй като беше обърната обратно, не се плъзна леко и той трябваше доста да се потруди, за да се промъкне през тесния отвор. Коридорът се простираше напред и към кърмата. Хуан пое напосоки към носа, проверявайки каютите, край които минаваше. Всяка каюта представляваше наводнена бъркотия от спално бельо, плаващи мебели и дрехи, които се въртяха и полюшваха из водата.

Продължи и попадна на първия труп. Беше млада жена в униформа на камериерка. Носеше се из каюта, която сигурно бе разтребвала. Количката ѝ лежеше обърната в единия ъгъл на помещението и на светлината на неговото фенерче чистите чаршафи се виеха като подводни създания. Тя се рееше с гръб към него, затова той се приближи и нежно я обърна.

Издиша смаяно и претовари регулатора си. Бедната жена, изглежда, се беше ударила в някоя от стените, защото лицето ѝ беше смазано до неузнаваемост. Хуан си спомни рязкото обръщане на

големия плавателен съд и предположи, че е загинала, когато някоя от стените се е блъснала в нея с повече от трийсетина километра в час. Нямаше да изглежда по-различно, ако някой я беше ударил с бейзболна бухалка.

Продължи нататък, знаейки, че задачата му ще става все по-зловеща.

На тази палуба Кабрило откри още два трупа. Единият беше облечен като охранител в обикновен черен костюм и вратовръзка, другият беше с бяла куртка на готвач и сиви памучни панталони. Хуан беше сигурен от начина, по който вратовете им свободно се полюшваха във водата, че и двамата са умрели, когато са се ударили в стените.

Стигна до главното стълбище, величествено извиващо се в атриум, който някога е имал плексигласов оберлихт. Хуан го освети с фенерчето и видя, че някои от парчетата бяха останали в купола от ковано желязо. Под него океанът беше черен като туш.

Обзе го чувство на ужас, когато заплува нагоре по стълбището. Тази палуба изглеждаше напълно наводнена, но при мисия като неговата не можеше да прескача. С мъка провери всяко ъгълче и цепнатина, за да не би там някой да е намерил въздушен джоб и да е оцелял. Неведнъж беше пребивавал на борда на „Шакир“. Беше трудно да приеме цялото това разрушение, защото познаваше яхтата като олицетворение на изобилието.

Тъжно беше, че ще има още трупове. Хуан разпозна един от мъжете като племенник на емира, мил юноша с амбицията да стане учен. Спомни си, че си беше избрал физика на елементарните частици.

Всяко зловещо откритие караше гнева му срещу Кенин да се разгаря още повече. Тези хора бяха случайни мишени, избрани единствено за да тежи смъртта им на неговата съвест, както Кенин се надяваше. Хуан не можеше по рационален път да се освободи от вината. Смъртта на тези хора беше почти толкова по негова вина, колкото и по вина на свирепия руски адмирал.

На следващата палуба, която беше по-близо до повърхността и товарната линия, се намираще зоната за екипажа. Тук нямаше елегантни копринени тапети, дебели мокети и килими, приглушена светлина. Това беше светът на белите стоманени стени, открити кабелни канали и балатум по подовете. Емирът притежаваше парите,

за да им осигури по-добра обстановка през свободното време, но оставяйки техния отсек така, доста грубо им напомняше, че са просто служители, а господарят е той. Понякога тази дребнавост на богатите доста дразнеше Кабрило.

Очакваше, че ще намери много повече трупове, но не видя нито един. Когато корабът се бе обърнал, тук долу със сигурност е имало служители, но въпреки това Кабрило не намери никого. Накрая попадна на люк, който водеше към машинното отделение. Беше снабден с електрическа ключалка и четец за карти, но при спирането на тока се беше отключил. Той отвори стоманената врата и заплува по нещо, което беше по-скоро стълба, защото беше прекалено стръмна, за да бъде наречена стълбище.

Машинното отделение беше толкова чисто, колкото това на „Орегон“. Огромните блокове на дизелите, които висяха от тавана, бяха боядисани в бяло, а подът бе покрит със зелени безехови плочки. Тук Хуан намери двама души, облечени с работните комбинезони на техници. Мина през съседното помещение, където се намираха машините за преработка на отпадните води и корабните отпадъци и се произвеждаше прясна вода с помощта на дестилатор и обратна осмоза.

Беше смаян, че не е намерил още жертви, и стигна до тъжното заключение, че всички трябва да са били на втората палуба. Физическите закони, които играеха роля при преобръщането на кораба, вероятно бяха убили или толкова сериозно ранили всички, че се бяха удавили, когато водата е нахлула. Точно се готвеше да се върне и да провери на горния етаж, когато забеляза на тавана люк, който някога е бил на пода. Това трябваше да е входът към най-широката част на дъното, където се събира трюмната вода. Доплува до него и опита ръкохватката. Завъртя се с такава лекота, сякаш тази сутрин я бяха смазали.

Люкът се отвори, завъртайки се надолу на пантите си, а Хуан пъкна глава и ръка в това ново пространство и се удиви, когато осъзна, че е влязъл в помещение, където няма вода. Невъзможно бе да се е изкачил до повърхността. Погледна към своя дълбокомер и наистина — намираше се на три метра дълбочина. Въздухът в помещението беше достатъчно компресиран, за да попречи на водата да нахлуе. Той плъзна лъча светлина по това малко помещение, което приличаше на

преддверие. Вдясно се виждаше друг затворен люк. Височината на помещението беше само около метър и двайсет. Той свали бутилките.

Осъзна, че ако цялото трюмно пространство е пълно с въздух, то осигурява плаваемостта на „Шакир“. Постепенно щеше да се обезвъздуши, но засега пречеше на луксозната яхта да поеме към дъното на океана.

Затвори първия люк и отвори другия, след това провря пред себе си фенерчето. Посрещна го призрачната гледка на много мъртви. Трийсетина души проснати край стените. Някои се държаха един за друг, други бяха образували малки групи, сякаш си бяха говорили, преди да рухнат мъртви. Нямаше представа как се бяха озовали тук, нито какво ги беше убило. На вкус въздухът беше отличен, малко влажен и замърсен със сол, но въпреки това годен за дишане.

Когато лъчът на фенерчето му се плъзна по единия от трупове, неговите очи се отвориха и той изпищя. След миг и останалите се събудиха. Всички бяха заспали в непрогледния мрак на корабното дъно.

Светнаха още две фенерчета и добавиха своята светлина към оживените лица на хората, които започнаха да стават и се втурнаха към него. Неколцина останаха да лежат на пода и Хуан реши, че вероятно са ранени.

Към него заваляха въпроси на дузина различни езици, но накрая познат глас заглуши всички останали:

— Крайно време беше да се появиш — скара му се Линда Рос. — Тук въздухът взе да става леко неприятен и освен това ми беше скучно. Заради теб изгубих и последния си цент на белот. — Със своите метър и петдесет и седем, нежно тяло, големи очи и чипо носле Линда приличаше на елф. На лицето ѝ имаше лунички, които я караха да изглежда още по-млада, за което немалко допринасяше нейният момичешки глас.

— Какво стана?

— И аз исках това да те попитам.

Разговорът им беше прекъснат, когато емирът, чието име се състоеше от единайсет думи, съкратени от Хуан на Дула от Абдулах, се втурна да му благодари отново и отново за избавлението.

— Стари приятелю, още не сме се измъкнали. „Орегон“ е все още на половин час път и се притеснявам, че ако си пробием път от

тук за излизане, въздухът ще излезе и „Шакир“ ще потъне като камък.

После се обърна към Линда:

— Какво се случи, когато се обърнахте? Как всички се озовахте тук?

— Тя е виновна. Тя го направи — усмихна ѝ се сияйно емирът.
— Спаси ни. Когато корабът се обърна, тя ни свали колкото можеше по-бързо тук долу. Знаеше, че водата ще нахлуде, и бързо ни доведе. Приятелю, само да я беше видял. Все едно лъвица защитава своите малки. Едва се бях изправил и нашата Линда вече организираше хората така, че здравите да помогнат на болните.

Хуан погледна Линда възхитено. На лицето ѝ играеше лека усмивка. Естествено, харесваха ѝ похвалите на емира, но беше прекалено плаха, за да засияе.

— Вече ѝ казах — продължи емирът, — че ще ѝ платя десет пъти повече от това, което ѝ давате, за да бъде мой личен телохранител. Докато моите хора се мотаеха замаяни наоколо, тя вече спасяваше нашия живот. И пак ще го кажа: истинска лъвица. През целия си живот не бях виждал толкова смел човек, толкова силен, толкова...

Дула най-накрая замълча, защото беше изчерпал думите си във възхвала на Линда.

— Изпусна частта, когато превръщам водата във вино — засмя се Линда.

— Сигурен съм, че би могла — включи се емирът.

Хуан я погледна отново.

— Линда, убедена ли си, че тук има достатъчно място за нас и твоето его?

— Достатъчно е — отвърна тя дръзко.

— Добра работа — похвали я той, после се обърна към хората.

— Искам да говоря с някой от инженерите.

— Хайнц-Ерик Фогел. Аз съм главният инженер.

Беше тевтонец от перчема на главата до токовете на работните си обувки.

— Аз съм Хуан Кабрило, началникът на Линда. — След това се зае да обяснява теорията си защо яхтата още не е потънала и инженерът лесно се съгласи, защото и той беше стигнал до същите изводи. Стигнаха до единодушие, че най-добрият начин да се изведат хората е да се пробият металните плочи над малкото помещение, през

което Хуан беше влязъл в долната част на трюма. Така можеха по-добре да попречат на въздуха да излезе, като използват люка му като въздушен шлюз, отваряйки го само докато група хора влязат, и след това затваряйки го отново, докато хората на Кабрило им помагат да излязат.

В дъното трябваше да се пробие втора дупка и през нея да се вкарва въздух под налягане, който да замести излетелия при отварянето на люка.

Намериха точното местоположение на приличното на преддверие помещение, което беше свързано с вала на корабния винт — единствената точка за ориентир, с която Кабрило разполагаше за корабния корпус.

Когато уточниха всички подробности, Хуан се обърна към Линда:

— Ако искаш, имам достатъчно въздух и за двама ни.

Тя и за миг не се поколеба.

— Сега това са моите хора. Аз нося отговорност за тях и няма да ги оставя, докато не са в безопасност.

Той се наведе и я целуна по челото.

— Уверен съм, че ще го направиш. Затвори люка след мен. Подготовката за операцията ще отнеме около час. Можем да започнем сега с рязането и щом „Орегон“ пристигне, Макс ще спусне маркуча за въздух. Когато почукам три пъти по люка, това значи, че ще го отворя. Първите пет човека трябва да преминат. Първо ранените, но трябва да става бързо, затова накарай другите да им помогнат.

— Разбрано.

— След това ще затворим люка, ще излезем от преддверието, ще оставим налягането отново да се увеличи и ще повторим операцията.

— Звучи добре.

— Това е, красавице. Ще се видим по-късно.

На Хуан му трябваша само десет минути да се върне обратно и няколко минути декомпресия, за да излезе на повърхността и да се качи на корпуса на „Шакир“. Линк веднага дотича, за да му помогне да свали екипировката.

— Е?

— Линда е спасила почти всички от спътниците си — обяви Хуан с горда усмивка.

— Ура! — изрева Линк. — Знаех си, че моето момиче ще се справи. Какво е направила?

— След като „Шакир“ се е обърнал и още преди да се напълни с вода, тя е свалила всички в трюма. И сега са там в джоб от сгъстен въздух. Заедно с корабния инженер обсъдихме как да ги спасим и как да предпазим яхтата от потъване. Какво става с „Орегон“?

— Преди двацет минути са спуснали Мак Ди и Еди на вода. Ако погледнеш над кърмата, ще видиш, че е на десет минути път от нас.

— Отлично — Хуан отиде до хеликоптера, за да се свърже с Хенли. Обясни от какво щяха да имат нужда и Макс обеща, че ще приготви всичко, за да им е подръка, когато пристигнат.

Докато Линк подготвяше факлата за плазмено рязане, Хуан свали неопрена, подсуши се с парцал, който според думите на Гомес бил чист, и си сложи работните дрехи, които беше грабнал от своята каюта заедно с гумените ботуши. След това се отпусна на колене.

Веднага щам „Орегон“ зае позицията откъм наветрената страна на „Шакир“, така че масивният му корпус да запази работещия екип от пристъпите на бурята, от хангара за лодки на вода се спусна един „Зодиак“, който влачеше зад себе си дебел гумен маркуч. Макс беше на пулта за управление, придружаван от неколцина от своите момчета от инженерния състав.

Нямаше време за празни приказки, защото бурята се усилваше. Скоро вълните щяха да започнат да заливат корпуса и да пречат на всеки опит за спасяване на оцелелите. Според измерванията, които му беше дал Фогел, те очертаха отвор деветдесет на деветдесет сантиметра и Линк се зае да го среже с факлата. Стопен метал започна да се стича от среза, докато факлата топеше дебелия три сантиметра и половина стоманен лист. Хенли беше донесъл втора плазмена факла и режеше рамо до рамо с Линк. Малко по-нататък по протежение на корпуса инженери от „Орегон“ се заеха да пробиват дупка в корпуса, където щеше да влезе маркучът за въздух. Носеха и туби с индустриално лепило, за да запечатат отвора за струйника на маркуча, щом бъде монтиран на дъното. Гомес Адамс подгръвяше турбината за късия прескок обратно върху подечника.

С една дума, хората на Кабрило работеха като добре смазан механизъм, какъвто той знаеше, че са.

Хуан беше казал на Линда, че ще са готови след час. Не спази този срок само с две минути, и то, защото не беше преценил добре времето, което се оказа нужно на Макс, за да монтира помпа с хидравличен удар^[1] в преддверието. Щяха да се нуждаят от нейната сила за затваряне на люка въпреки налягането на излизащия въздух. За техен късмет то не беше на твърде високо място, че да рискуват декомпресия на затворените в трюма.

Кабрило подаде знака, който бяха уговорили, Линда почука в отговор, че е готова, и Хуан отвори люка. Сред въздуха, излизащ със съскане под налягане, петима души се изтърколиха в преддверието, посипвайки се по пода в хаос от преплетени крайници. Една жена изпищя, когато счупеният ѝ крак се удари в стената. Макс пусна помпата и тя затвори вратата, както се очакваше.

— Какво мислиш? — попита го Кабрило. — Яхтата май не е потънала повече.

— Откъде да знам? Не остави барометър долу. Гънър е на компресора. Той трябва да може да ни каже какво е противоналягането. То ще ни даде представа кога можем да пуснем следващата група. Обаче, честно казано, мисля, че всичко стана като на магия.

— И аз мисля така — усмихна се Хуан. Търпеливо и благоразумно пълнейки трюма с въздух под налягане, за четирийсет минути те извадиха последната група, включително Фогел, Линда и емира, който беше настоял въпреки предложенията на останалите да излезе с последните от тръбуха на яхтата. Макс затвори люка, докато последните оцелели се изправяха на крака. Дула отново стисна ръката му.

— Кажи, приятелю, нали вече се измъкнахме, както казваш ти?

— Почти, драги, почти.

---

[1] Или хидротаранна помпа (ram pump), работеща с хидравличен удар. — Б.пр. ↑

20.

В един идеален свят от приказките веднага след спасяването на оцелелите от яхтата „Орегон“ вече щеше да е на път в преследване на невидимия кораб. Обаче те живееха в действителността. А тя гласеше, че Атлантическият океан се смята за „нашето езеро“ както от военния флот на САЩ, така и от бреговата охрана.

Не повече от минута след като емирът бе изпъзлял от трюма, хеликоптер „НН-60 Джейхоук“ в традиционното оранжево и бяло на бреговата охрана избоботи на петнайсет метра над корпуса, изпълвайки вече буреносния въздух с пръски, вдигнати от въздушната струя на винта.

Хуан знаеше, че ще дойдат, затова вече бе затворил помещението с военния радар на „Орегон“ и следеше идващата птица с много по-слабото гражданско оборудване. Ако хеликоптерът не разполагаше с оборудването да открие разликата, то катерът, който го следваше, със сигурност го притежаваше. Това би породило въпроси, на които Председателя не искаше да отговаря. Другият въпрос, който също искаше да избегне, е как кораб, видян да се мотае пред Филадельфия, е стигнал толкова бързо до тук. Последното изобретение на Макс щеше да се погрижи за това. Наскоро беше заменил металните плочи на надвисналата над кърмата задна палуба, където по традиция се изписва името на кораба, с високотехнологична променлива електромагнитна решетка. Компютър контролираше кой от малките магнити да бъде намагнетизиран. След това подвижна дюза ги пръскаше с железни стружки и очертаваше името, което Хенли беше набрал на клавиатурата. С едно натискане на бутона знамето на държавата, в която беше регистриран корабът, и името му, в случая Панама и „Уондърстар“, изчезваха на мига. Той набра ново име, за което разполагаха с цялата нужна документация, и включи дюзата. Магнитите привлякоха стружките и изписаха „Ксанаду“ от Кипър, а излишният метал падна в Атлантика. Системата беше толкова

резултатна, че дори от няколко метра имитираше надпис с лющещ се боя, което отговаряше изцяло на общия вид на очукан кораб.

Преди на екипажа му бяха нужни трийсет минути да смени името, а сега за това бяха достатъчни едва десет секунди.

Кабрило извади от задния си джоб шифрована радиостанция, когато хеликоптерът на бреговата охрана се отдалечи, за да огледа и прецени положението.

— Макс, слушам те.

— Хеликоптерът е от катера „Джеймс Патке“ от Норфолк. Ще бъде тук след половин час. „Орегон“ вече е „Ксанаду“. Ерик е горе на мостика, за да създаде атмосфера там и в каютата на капитана, ако поискат да се качат на борда.

— Искам личната карта на капитан Рамон Естебан — каза Хуан. Това беше самоличността, която вървеше с маскировката им на кипърски търговски съд.

— Стоуни ще я остави на бюрото в каютата ти.

— Трябва да се погрижим всичко да изглежда тип-топ. Спусни една спасителна лодка, сякаш сме планирали да вземем оцелелите с нас. След това блокирай лебедката, така че вместо нас, да ги прибере бреговата охрана.

— Вече е направено — изстреля Макс и с лек укор добави: — Нали знаеш, че не ми е за първи път.

— Знам, но за първи път си имаме работа с бреговата охрана на САЩ, а не с някоя подобна служба от Третия свят, в която повече се интересуват от подкупи, отколкото от спасяването на хора.

— Разбрано. Ще бъдем на висота.

Хеликоптерът на бреговата охрана отново се приближи, този път страничната врата беше отворена и на пода седеше водолаз с увиснали надолу крака. Когато се намираха на около деветстотин метра от мидела на кораба и бяха на десет метра височина, водолазът се пусна и полетя като стрела към развълнуваното море. Хеликоптерът веднага се отдалечи, за да не затруднява своя човек в плуването. Макс и екипът му се възползваха да извадят помпата с хидравличен удар и я хвърлиха във водата. Това беше последното доказателство, че спасителната операция е била много по-сложна, отколкото бяха готови да признаят.

Водолазът стигна до борда на „Шакир“, Хуан се спусна да му подаде ръка, за да излезе от водата.

— Мичман Уорън Дейвис — представи се мъжът, след като свали плавниците и ги закачи на карабинера, закрепен на водолазния му колан.

— Капитан Рамон Естебан.

— Капитане, какво е положението?

— Става дума за луксозна яхта — обясни Хуан с мелодичен испански акцент. — Мисля, че ги е ударила седмата вълна и се е обърнала. Бяхме по курс за Насау, когато забелязахме кила. Двама мъже бяха запратени във водата — тях намерихме на корпуса. Казаха ни, че чули чукане отвътре. Готвехме се да ги прехвърлим на нашите спасителни лодки, но имаме проблем с лебедката.

Хуан посочи към „Орегон“. На левия борд висеше наполовина спуснатата спасителна лодка. Носът ѝ сочеше небето, а кърмата водата. Неколцина моряци се суетяха около лебедката, преструвайки се, че я поправят.

— Това не е проблем, стига яхтата да не потъне. Нашият катер е на двайсетина минути от тук. Има ли ранени?

— Сега го установяваме. Имаш ли медицински познания?

— Цял тон. Хайде да видим оцелелите.

През следващия половин час Кабрило разиграваше ролята на загрижен капитан, като през цялото време знаеше, че плячката му с всяка минута се отдалечава все повече и повече. По радиостанцията Макс редовно му съобщаваше новостите, но да стои без работа в района направо го побъркваше. Най-накрая иззад завесата от дъжд се показва „Джеймс Патке“. Той беше издължен модерен кораб с острите очертания на ловец. Неговото дванайсетмилиметрово палубно оръдие беше скрито зад ъгловата кула стелт, твърде различна от някогашните оръдейни кули. Лесно можеше да мине за боен кораб, ако не беше белият корпус с ярката оранжева ивица. Веднага след като зави и легна на дрейф, откъм десния борд бяха спуснати две НМТК, които се стрелнаха по водата, оставяйки зад себе си широк разпенен килватер.

Двете лодки бързо стигнаха до бавно потъващия корпус на „Шакир“ — въздухът от трюма излизаше през дупката, която бяха пробили. След като нямаше къде да бъдат завързани, един моряк трябваше да държи техните въжета. Хората вътре бяха медицински персонал, натоварени с кутии екипировка, двойка моряци и офицер, който дойде при Кабрило и подаде ръка:

— Капитан трети ранг Бил Тагард.

— Капитан Рамон Естебан.

— Мичман Дейвис вече ни съобщи какво сте направили. Отлична работа, капитане.

— Като малък много обичах „Приключението на Посейдон“^[1]. Обаче никога не съм предполагал, че ще ми се случи на живо — отговори той с примирено свиване на рамене.

— Казали сте, че причината е седмата вълна?

— Да, ние самите я усетихме. Истинско чудовище, което изскочи от нищото. Бяхме с носа към нея, предполагам, че е блъснала яхтата странично.

— Странно, защото се свързахме с местното корабоплаване, но никой не съобщи за голяма вълна.

Кабрило леко потропа с върха на обувката си по корпуса.

— Мисля, че това е достатъчно доказателство.

— Да, разбира се.

Хората от бреговата охрана започнаха да товарят на лодките носилки с най-тежко ранените, за да ги качат колкото може по-бързо на катера. Останалата част от оцелелите, подгизнали и измръзнали, останаха да чакат своя ред на загиващата яхта. С всяка изминала минута корпусът видимо потъваше с още някой сантиметър. В съзнанието на Кабрило изскочи изображението на оцелелите от „Медуза“, струпани на своя сал, докато корабът потъва. Ако Тагард не ускори операцията, тук можеше да се разиграе същата сцена.

Бяха нужни още два курса, за да бъдат извозени и останалите оцелели. Както се бяха разбрали предварително, емирът похвали героизма на Кабрило и защото му беше спасил живота, обеща, че ще го направи богат човек. Кабрило от своя страна изигра ролята на корав морски вълк, заявявайки, че е негов дълг и не може да вземе пари за това, че е сторил каквото трябва. Цялото представление беше за бреговата охрана и Тагард май захапа. Не поиска да се качи на „Орегон“, нито пък зададе много въпроси. Той имаше информацията, от която се нуждаеше, и макар да не можеше да обещае, че името „Ксанаду“ и капитан Рамон Естебан няма да станат известни на медиите, се съгласи тяхната роля в спасителната операция да бъде омаловажена. Предстояха битки за бюджета и подобна операция щеше да направи службата популярна във Вашингтон.

Двамата си стиснаха ръцете, след което хората от бреговата охрана се върнаха на своя катер, а Кабрило и екипът му на „Орегон“. Проблемът с лебедката беше „решен“ и спасителната лодка върната на място. Разиграха сценка, влачейки малката надуваема лодка нагоре по спуснатите възжени стълби и оставяйки я на разхвърляната палуба. Веднага щом се качиха, Макс подкара право в бурята, продължавайки по заявения курс към Насау на Бахамите. Той продължи по този курс със скорост само дванайсет възела, докато антирадарното оборудване показва, че са излезли от обсега на радара на катера.

Едва тогава можеха да тръгнат след невидимия кораб, следван от Мак Ди и Еди в тяхната НМТК. Кабрило беше още под душа, когато усети, че двигателите заработиха на високи обороти и корабът започна да цепи водата. Бяха изостанали няколко часа от мишената и Макс, изглежда, искаше да ги навакса колкото може по-бързо. Десет минути по-късно Кабрило влезе в командния център по джинси и норвежко поло.

— Как сте момчета? — попита той, докато се настаняваше на капитанското кресло.

— Още ги догонваме — отговори Макс.

— С колко гориво разполагат?

— Ако успеем да поддържаме четирийсет възела, ще ги настигнем, докато разполагат с резерв за още час.

— Това е малко по-рисковано, отколкото ми е приятно — отбеляза Хуан. — Ако се забавим, ще трябва да прекъснат преследването, за да не останат без гориво.

— Нищо не можем да направим — въздъхна Хенли. — От бреговата охрана не бързаха много да стигнат до яхтата. Разбира се, можеше да бъде и по-лошо, ако бяха настояли да се качат на борда и да прегледат документите ни.

Хуан не отговори. Онова, което го тревожеше, беше, че при това бурно море хората му трябваше да се движат, за да не ги помете някоя вълна. Ако горивото им намалееше под определено количество, трябваше да намалят скоростта, за да го икономисват и да не останат без двигатели. А това означаваше, че ще оставят невидимия кораб да избяга.

През следващите часове Кабрило остана безмълвен на мястото си и пиеше кафе, докато на големия плосък екран се виждаше как

иконките на „Орегон“ и НМТК постепенно се сближават. Тъй като нямаха информация за възможностите на кораба да прихваща сигнали, двата съда пазеха пълно радиомълчание. Хуан изпитваше облекчение от факта, че поддържаха без проблеми курс югоизток. След началото на преследването НМТК не се беше отклонила с повече от няколко градуса, нито бе променяла скоростта. Поддържаха петнайсет възела.

Вече се беше мръкнало, когато се доближиха на дващест мили до лодката и съответно на дващест и една до невидимия кораб. Хуан реши, че са достатъчно близо, за да нареди на Мак Ди и Еди да прекъснат преследването и да се върнат на „Орегон“. Знаеше къде ще бъде неговата мишена през следващия час и искаше да направи нещо по въпроса.

— Хали, свържи ме с Еди.

Хали Касим, който седеше пред пулта за управление на комуникациите, очакваше от часове тази заповед и за секунди установи връзката.

— Време е да се връщате у дома — каза Хуан по радиото. — Обратен курс. Осемнайсет.

Еди натисна комутатора, за да даде знак, че е разбрал. Знаеше, че трябва да обърне и след осемнайсет мили по същия курс да намери „Орегон“.

Тъй като вече не следваше бавния невидим кораб, Еди без съмнение щеше да даде газ на двата извънбордови двигателя и „Орегон“ и НМТК щяха да се движат със скорост общо осемдесет възела. Председателя се свърза с хангара за лодки, за да съобщи, че НМТК се прибира и след по-малко от петнайсет минути ще е пред входа.

Всъщност това стана след десет минути, но тъй като „Орегон“ трябваше почти да спре, за да може лодката да бъде прибрана в трюма, минаха седемнайсет минути преди Хуан да може отново да даде команда пълнен напред. Този път пусна „Орегон“ да опише широка дъга около тяхната мишена и когато накрая я приближиха, сякаш идваха от изток и не бяха следвали невидимия кораб.

Най-накрая и Линда Рос се появи в командния център, без преживяното да се е отразило на външния й вид.

— Как си? — попита я Хуан истински загрижен.

— Лекарката казва, че съм добре. Коя съм аз да споря с нея? Какво става?

— Наближава ендшпилът. В момента ги обхождаме по фланга.

— Радарът уловил ли е нещо?

— Не се виждат — призна Хуан, — но не са пременяли курса и скоростта, след като избягаха от местопрестъплението.

Сякаш Мърф само това беше чакал, защото се провикна от пулта за управление на оръжията:

— Кораб на четирийсет и седем градуса. Разстояние двайсет мили. — Кабрило вече бе разгадал тактическите позиции, преди Мърф да успее да добави: — В една линия е с невидимия кораб.

— Значи имат среща — измърмори Хуан.

Положението се беше изменило за миг. Сега той трябваше да вкара „Орегон“ между новия съд и невидимия кораб, за да не бъде засечен от радара му. „Орегон“ имаше много по-малък радарен профил, отколкото би трябвало, благодарение на абсорбиращите материали, използвани в корпуса и надстройките, но съвсем не беше невидим.

— Кормчия, курс трийсет и три градуса. Пълен напред. — Подобно на ловец, Кабрило знаеше как да насочи „Орегон“ така, че да се появи там, където мишената щеше да бъде, а не където е била. Както винаги той изчисли наум всички ъгли и скоростта. После Ерик щеше да ги провери с навигационния компютър на кораба, за да се удиви отново, че Председателя никога не прави грешки.

— Оръжейник, пригответи главното корабно оръдие. Щом разбере, че идваме, кой знае какво може да измисли.

— Не ракети? — попита Мърф.

— Щом този кораб може да създаде толкова силно магнитно поле, че да обърне яхтата на Дула, ракетите нищо няма да му направят. Зареди добрите стари волфрамови снаряди. На тях магнитното поле не може да им повлияе.

Мърф кимна, съгласен със заключенията на Председателя, докато вътрешно се кореше, че не се беше сетил за магнитното поле. След това се зае да подготви 120-милиметровото оръдие, скрито в носа на „Орегон“ зад автоматични врати. Гладкоцевното оръдие се командваше от същата сложна програма за водене на огън, използвана

в танковете „Абрамс“, позволяваща точна стрелба, независимо от клатенето и люлеенето на кораба.

— Хуан, любопитен съм — обади се Макс, който дъвчеше мундщука на лулата си, — как ще го улучим, след като не се вижда на радара?

— Лесна работа. Ще вдигнем безпилотник.

Минути по-късно безпилотният самолет, малко по-голям от машините, използвани от моделистите, но за разлика от тях оборудван с мощни камери, вече беше във въздуха и се носеше пред „Орегон“ със сто и шейсет километра в час. Когато се издигна на триста метра височина, неговите камери уловиха килватера на невидимия кораб — поразителна линия от зелена фосфоресцираща вода, която разсичаше океана като теглена с пръчка черта в пясъка. Крайната ѝ точка беше самият кораб. Неизящният плавателен съд се бореше с бурните вълни, но напредваше с постоянна скорост. Другият кораб беше твърде далече, за да се вижда, но с него щяха да се занимаят, след като се оправят с основната си мишена.

— Имам цел, но още е малко извън обсега ни.

— Скоро ще ни видят — предупреди ги Хенли.

Хуан се съгласи, но не знаеше какво ще се случи тогава.

— Двайсет секунди — обяви Марк.

Хайде, каза си наум Кабрило.

— Десет.

Изображението, което предаваха камерите на безпилотника, се промени. Ъгловатата надстройка на кораба вече се виждаше и от центъра му избухна синьо сияние, което се разпространи във всички посоки. Изображението на кораба стана неясно, преди да изчезне напълно.

Секунда по-късно изображението, предавано от безпилотника, се превърна в смущения от статично електричество, след като беше свален от разрастващия се купол електромагнитни импулси.

— В обсег! — извика Марк.

— Огън! — изрева Хуан, когато стената от невидима енергия се блъсна в „Орегон“.

Не знаеше дали Мърф беше успял да стреля, защото корабът се изпълни с оглушителен шум и започна да се обръща на левия си борд. Червените цифри на дигиталния наклонномер се сменяха с такава

бързина, за да следват наклона, че не се виждаха. Скоро водата започна да нахлува по палубите и вълните заудряха надстройката. Съчетанието между неговата скорост и магнитния импулс, изглежда, щеше да го забие в дълбините.

Изведнъж шумът престана също толкова внезапно, както започна. Сякаш някой беше завъртял ключа. Корабът започна да се изправя, но бавно, защото трябваше да изхвърли тонове морска вода.

Кабрило стана от пода, където инерцията най-безцеремонно го беше запратила. Подаването на ток беше спряло, затова командният център бе осветен от аварийните лампи. Всички монитори и компютри бяха спрели да работят и той осъзна, че не чува двигателите на „Орегон“.

— Добре ли сте всички?

В отговор се чуха няколко измърморени отговора. Никой не беше ранен, но всички бяха шокирани.

— Макс, искам доклад за повредите. Хали, намери лекарката, сигурен съм, че има наранявания. Марк, веднага щом можеш, изстреляй друг безпилотник. Не трябва да изпускаме този кораб от очи. А за протокола, смятам, че ти ни спаси живота.

— Председателю?!

— Нали успя да произведеш изстрел?

— Беше на косъм.

— В тази игра на косъм също е изход. Добър изстрел.

На техниците им трябваша двайсет минути, за да рестартират енерго захранването и сървърите. Обаче им се наложи да използват акумулатори, защото магнито-хидродинамичните двигатели още не работеха. Доктор Хъксли гипсира една счупена ръка и диагностицира две мозъчни сътресения на хора от екипажа. Марк Мърфи не успяваше да изстреля безпилотен самолет. Магнитният импулс се оказа тежко изпитание за защитената електроника и унищожил незащитените прибори. Малки уреди като таблетки, електрически самобръсначки, кухненски работи — всички бяха изпържени. Останалите безпилотни самолети се бяха превърнали в детски играчки. Кабрило се принуди да изведе група с НМТК и дори нейният двигател трябваше да бъде запален по старомодния начин с шнур.

Плаването бе трудно, защото бурята се беше усилила. Непокритата кожа на лицата им бе изложена на ледените иглички на

дъжда, но важното беше, че здравата лодка се справяше добре с вълнението. Когато стигнаха до мястото, където невидимият кораб беше улучен, намериха отломки и петно от дизелово гориво, което, бързо се разнасяше. Кабрило закара лодката до една от най-големите отломки, част от някаква сплав, която изглеждаше като парче от заострения нос на кораба. Той и Еди Сенг качиха лекия къс на НМТК и го пуснаха на палубата, за да го проучат по-късно на „Орегон“.

— Какво мислиш?

— Смятам, че когато снарядът е ударил кораба, той се е пръснал като граната. Причината трябва да е в енергията, каквато и да е, която го е направила нестабилен.

— Мислиш, че след като защитното поле е било пробито, то е пръснало кораба?

— Това е предположението ми. Ще го обсъдя с Мърф и Стоун, за да чуя и тях, но мисля, че съм прав.

— А корабът, с който е имал среща?

Хуан огледа нощното море.

— Духнал е на мига, когато хората на него са разбрали какво се е случило с другарите им — После добави мрачно: — Ако не можем да подкараме „Орегон“ в рамките на следващия час или два, ще ги изгубим завинаги.

Върнаха се отново на кораба.

Когато най-накрая цивилният радар заработи отново, както Кабрило предрече, морето около тях беше пусто. Военният радар заработи по-късно и неговият обхват показва няколко кораба, но никой от тях не плаваше в посоката, която би следвал корабът, който търсеха. Те идваха насам, не бягаха. Пет часа след електромагнитния импулс главният двигател най-сетне беше пуснат. Като главен инженер, Макс настоя бавно и под внимателно наблюдение да развият пълната си мощност.

Колкото и да беше доволен Кабрило, че успяха да унищожат невидимия кораб, другият, с когото той имаше среща, изглежда щеше да се измъкне, защото следата му започна да изстива. Това го огорчаваше. След повредите, които бяха понесли, според Хенли трябваше да прекарат известно време в някое пристанище, за да се направи обстойна проверка на всички системи. Хуан неохотно се съгласи и ден по-късно пристанаха на търговския кей на пристанище

Хамилтън. Каквито части за ремонта не можеха да се намерят на Бермудите, лесно можеха да бъдат доставени по куриер от Щатите. Макс щеше да се погрижи за всичко.

А грижата на Кабрило беше да намери двама мъже, които определено не искаха да бъдат открити.

---

[1] Роман от Пол Галико, по който е заснет едноименен филм. — Б.пр. ↑

21.

Наричаха ги фавели. Бордеите в Рио де Жанейро бяха световноизвестни. Никой не знаеше точно защо, но някои се бяха превърнали в туристически дестинации за богатите от различни страни, които идваха да зяпат бедността на другите. Някои от бордеите, катерещи се по хълмовете, заобикалящи втория по население град в Бразилия, бяха донякъде облагородени с течаща вода и електричество, но повечето не разполагаха с подобни блага и не бяха нещо повече от струпани на гроздове бараки с кални улици между тях. Тези фавели бяха убежище на криминални банди — обикновено търговци на наркотици и професионални похитители, които отмъкваха хора от града и ги държаха тук, докато получат откуп.

Бордеите се спускаха от хълмовете така, сякаш някоя гигантска ръка беше пръснала боклука си. Те бяха дом на трийсет хиляди души, натъпкани в пространство, равно на това между градски пресечки. По калните улици между къщите се мотаеха кучета и голи деца. Имаше само няколко по-трайни постройки от сгурбетонни блокчета — сгради, издигнати от една или друга агенция, предоставяща помощ, с идеята да подслонят стотина души в малките апартаменти. Вместо това хиляди ги наричаха свой дом, живеейки по стълбищата и коридорите или в колиби от ламарина и шперплат по покривите на постройките.

Отпадните води течаха в канавки край улиците. Много рядко някоя от колите, спрени на пътя, потегляше отново — почти всички бяха откраднати и разглобени до ламарината — като леш на бръмбар, изяден от мравки. Вонята и мръсотията бяха ужасяващи. Фавелите бяха място на сива безнадеждност, която дори хубавото време в Рио не можеше да прогони. Също така бяха място на потискащ страх от наркобандата, която управляваше бордея с железен юмрук. Полицията не влизаше във фавелите, а правителството нито веднъж не се реши да се намеси във вътрешните работи на района. Наричаха лидера на мястото Амо — в превод шеф. На неговата територия не се случваше нищо, за което той да не знае.

Непознатият приличаше на някой от хилядите селяни, които прииждаха на тълпи в града, за да търсят работа. Носеше оръфани жълтокафеникави панталони и проста памучна риза. Обувките му бяха с подметки от автомобилна гума. На главата си носеше шапка, изплетена от палмови листа. Никой не му обръщаше внимание, докато бавно се изкачваше по хълма, криволичейки между купчините боклук и децата, които си играеха и живееха на пътя.

Най-накрая двама млади мъже със сресани назад мазни коси и хищнически погледи се надигнаха от десетлитровите туби от палмово масло, които използваша за столове. Единият подръпна ризата си, така че се видя овързаната с тиксо ръкохватка на дървен револвер. Другарят му държеше бейзболна бухалка.

Те се доближиха до непознатия и му подвикнаха:

— Ей, каква работа имаш тук?

Виждаха, че мъжът е на шейсетина години, а погледът в черните му очи е мътен. Той измърмори нещо в отговор, което те не разбраха.

— Старче, мисля, че трябва да се върнеш обратно — предложи му побойникът с пистолета. — Тук ще имаш само неприятности.

Беше очевидно, че старецът няма нищо ценно, така че не си струваше да го ограбват. Ако го оставеха да продължи, уличните просяци щяха да се увеличат с един. По-добре да го върнат още сега, а не после да се разправят с трупа му, когато пукне от глад или дизентерия.

— Не искам неприятности — каза мъжът на испански.

— Та той дори не е бразилец — оплака се младият престъпник. — Ние не можем себе си да изхраним, а някакъв боливиец очаква да живее от нашите помощи!

Младежът с пистолета плюна гневно.

— Е, човече, днес не ти е ден.

Той сграбчи стареца за едната ръка, а партньорът му го хвана за другата и бързо го вмъкнаха в тесния проход между два корабни контейнера, които служеха за домове на дузини бедняци. Една котка се печеше на слънце, кацнала върху купчината гуми при входа на прохода, но усетът ѝ за неприятности я накара да побегне. Земята тук беше напоена с масло и твърда като камък.

Засилиха мъжа към единия от контейнерите, но той се завъртя и се блъсна в него с гръб, а не с лицето, каквото беше тяхното

намерение. Ако някой от уличните побойници се беше усетил колко е пъргав старецът, нещата може би щяха да се развият по съвсем друг начин. Проходът беше прекалено тесен, за да замахне както трябва с бухалката, затова гаменът използва дебелия ѝ край като таран, насочвайки удара към корема на стареца. Младежът не беше от едрите, а постоянният глад не му бе позволил да развие големи мускули, но ударът щеше да е достатъчен да изкара въздуха на стария човек и да го повали на земята.

Дървената бухалка се стовари върху контейнера, който заехтя. Мъжът я беше избегнал и се впусна в атака. Измъкна пистолета изпод колана на водача, преди той да бе осъзнал, че старецът е направил някакво движение, и го използва като месингов бокс. Ударът му строши лицевата кост на младежа, разкъса кожата и кръвта бликна от раната.

Той нададе вой от болка и възмущение, а старецът насочи вниманието си към момчето с бухалката. То още беше замаяно от неочаквания удар в твърдия контейнер, затова не можа да направи нищо в своя защита, когато пистолетът се стовари върху носа му, разбивайки го с такава сила, че и най-добрият пластичен хирург в света не би могъл да го възстанови. Момчето зави като сирена, после воят затихна. До него водачът на двойката пехотинци на Амо беше припаднал.

Накрая непознатият отдели време да установи, че пистолетът дори не е бил зареден. Когато го зърна за първи път, инстинктът му подсказа да не се опитва да стреля. Не си беше помислил, че е празен, а че може да избухне в ръката му, ако дръпне спусъка. Пъхна оръжието в джоба си, за да го изхвърли по-късно, и вдигна младежа, който още беше в съзнание.

Видеокамерата не беше по-голяма от червило, а безжичният ѝ рутер беше с размерите на пакет цигари. Беше монтирана в средата на телефонна антена. Непознатият свали смешната си шапка, насочи окървавеното лице на момчето към камерата и заговори:

— Знам, че той е дребна работа и по-навътре имаш по-добри пазачи, но много добре знаеш, че те не могат да ме спрат. Проследих те до тук и ще продължавам, докато не те пипна. Признай се за победен и никой друг няма да пострада.

Когато го пусна, младежът рухна на колене и заплака.

Непознатият се върна на главната улица. Нищо не се беше променило. Няколко жени се бяха наредили на опашка при един камион, докарал във фавелата вода за продан. Неколцина старци седяха върху оставен навън диван, зарязан на волята на стихииите, докато не плесеняса. Вързани за пръчка, забита в коравата земя, пилета обикаляха наоколо. Всичко беше така, както трябваше да бъде.

Няколко секунди по-късно бял пикап спря в началото на улицата. Макар стар и мръсен, във фавелата той представляваше истинско богатство. Мъжът изчака, докато пикапа си пробие път до него. След като спря, пътникът се показва през прозореца.

— Каза да се качиш отзад. Без номера. Каза, че си го намерил.

Непознатият кимна. Тук беше намесен кодекс на честта и макар да знаеше, че не трябва да го уважава, усещаше, че е по-добре да играе на сигурно, за да не съжالياва. Прекрачи през страната на товарния отсек и се настани на пода, докато пикапът започна сложната маневра да обърне на тясната и задръстена улица и после отново се заизкачва нагоре по хълма. Пикапът принадлежеше на Амо, така че никой не смееше дори да му хвърли поглед, а хората се отдръпваха от пътя му като ято риби при атака на акула. Пикапът спря пред триетажна сграда от сгурбетонни блокчета. Щом непознатият стъпи на земята, камионетката потегли. С изключение на входа, сградата беше заобиколена с навеси и той трябваше да премине по тясна пътека между ламаринени листове и намусени лица.

Входната врата на сградата отдавна беше свалена от пантите. Бетонният под беше мръсен, а въздухът вътре смърдеше на отпадъци. Не знаеше накъде да поеме, докато не погледна нагоре по стълбището от дясната си страна. Онова, което видя, го смая със своята нелепост. Жена в бяла сестринска престилка, толкова чиста, сякаш току-що я беше облякла. Беше руса и привлекателна, поне от това разстояние, а краката в белите чорапи, подхождащи на униформата, бяха хубави. Приличаше на ангел, изпратен от небето сред цялата тази нищета и грозота.

Тя го повика с пръст и той започна да се качва по стълбите.

Подът на втория етаж също беше бетонен, но боядисан в убито сиво и грижливо пометен. Стените също бяха боядисани и чисти. На тази стълбищна площадка имаше само една врата и когато прекрачи през прага, започна да свири аларма. Мъж, облечен като телохранител,

се надигна зад бюрото си, а едната му ръка се спусна към пистолета с добре отработено движение.

— Сър? — каза охранителят, когато непознатият вдигна ръце.

— В кобур на кръста — каза мъжът и бавно се обърна. — В джоба ми има още един.

Телохраниелят кимна на сестрата, която обезоръжи мъжа. Непознатият знаеше процедурата, затова излезе от помещението отново в коридора. Прагът на вратата, който изглеждаше най-обикновен, всъщност беше скенер и откри овързания с тиксо револвер, който беше взел от момчето, и неговия пистолет FN 57. Този път алармата не се обади и охранителят смени нападателната си поза. Телефонът на бюрото му започна да звъни. Той вдигна, послуша малко, после остави слушалката на място.

— Върни му пистолетите. Каза, че е също толкова смъртоносен и без тях.

Мъжът взе автоматичния си пистолет от сестрата и го намести обратно в кобура, но махна отрицателно към потрошения револвер и жената го задържа. Непознатият най-сетне обърна внимание на помещението.

Приличаше на фоайето на бутиков хотел — едно от онези места в Лондон и Ню Йорк, които бяха толкова недостъпни, че на фасадите им нямаше табели. Подът беше покрит с мраморни плочи, а стените с махагонова ламперия. Осветяваше се от луксозни кристални лампи. Обаче гледката от прозореца беше това, което за миг го зашемети. Оттам трябваше да се вижда осеян с отпадъци бразилски бордей, но вместо това се виждаше павирана улица в нещо, което приличаше на източноевропейски град. Може би в Чехия или Унгария. Светлината, която влизаше, изглеждаше естествена, но въпреки това двата прозореца бяха екрани с течни кристали, обрамчени с пердета, така че на хората тук да не се напомня мизерията навън. По-надолу по коридора се отвори врата и друга сестра, еднояйчен близък на първата, покани новодошлия по-навътре в това сюрреалистично място.

Следващите помещения бяха още по-луксозни от приемната. Още плоски екрани показваха изгледи от същата улица. Възрастен мъж водеше кон по отсрещния тротоар и на новодошлия му се стори, че чаткането на копитата можеше да се чуе през прозорците. Най-накрая беше въведен в лъскав директорски кабинет. В единия ъгъл имаше

камина и два дивана под ъгъл. В далечния край на помещението се виждаше модерно стъклено писалище. В противоположния ъгъл имаше врата на асансьор, който водеше до апартамента на третия етаж, вероятно обзаведен още по-пищно.

— Председателю — поздрави го покритият с белези мъж в инвалидната количка, без която не можеше.

— Дете — отговори Кабрило.

— Предполагам, че ако беше пожелал да ме убиеш, щеше да нанесеш удара през нощта и аз така и нямаше да разбера, че ще се случи.

— Трябва да призная, че ми мина подобна мисъл — отговори Кабрило.

Бяха минали две седмици от срещата с невидимия кораб. „Орегон“ беше още в Хамилтън, където обновяването му скоро щеше да завърши. След като адмирал Кенин избяга от Русия, Хуан се беше отказал да го търси. Това трябва да е бил последният му голям удар, който да го осигури до края на живота. Човек в подобно положение планира бягството си до най-малката подробност. Десет секунди след като го е започнал, вече е било напълно невъзможно да бъде проследен. Щеше да има нова самоличност — нещо неизбежно, ново местожителство, нови банкови сметки. С една дума, нов живот, който ще изглежда напълно истински на околните, точно както онзи, който току-що беше зарязал.

— Трябва да съм станал небрежен — махна Детето със здравата си ръка. — Първия път ме намери Кенин, сега ти.

— Първия път беше небрежен, а сега просто бързаше — съгласи се Хуан.

Вместо да си губи времето да проследява човек, когото никога нямаше да намери, той пусна Мърф и Стоун по дирите на хлъзгавия търговец с информация. Имаха предимството да знаят, че е побягнал веднага след като Кенин се е свързал с него, за да измъкне информация за Корпорацията. Въпреки този плюс им трябваша дванайсет дни ровене в данни и проверка на факти, за да открият новата бърлога на Детето, и то на едно от най-невероятните места в света.

— Освен това си започнал да ставаш предсказуем — добави Кабрило и демонстративно стрелна поглед към привлекателната сестра.

— О — отвърна Детето, — не съм предполагал, че знаеш за моето увлечение по красиви сестри.

— Самозаблуждаваш се. Ако ставаше дума само за красавици, нямаше никога да успеем да те намерим. Но милосърдни сестри, при това и родни сестри, са много рядко явление.

Единственото око на Детето проблесна, когато спря погледа си върху жената.

— Всъщност последната двойка бяха близначки. Не еднояйчни, но въпреки това близначки. — Той потупа с дясната обезобразената левица, приличаща на щипци. — Скъпа, би ли ни оставила за малко? — Когато сестрата излезе, Детето продължи: — Предполагам, че не си ме проследил чак до тук, за да обсъждаме моя медицински екип, нали?

— Предположението ти е правилно — кимна Кабрило и зачака, защото искаше Детето сам да се досети защо е дошъл.

Детето се вторачи в него с изучаващ поглед и най-накрая попита:

— За какво е този маскарад?

— За да дойда тук, трябваше да пресека няколко неприятни квартала. Не исках да привличам вниманието и да стана мишена на някой апаш.

— Винаги си планирал внимателно. Добре, какво друго мога да предположа? Постъпих непочтено към теб, когато споменах Корпорацията пред Кенин. Трябва някак да изкупя вината си.

Хуан кимна, докато Детето оправяше кислородната канюла под останките от носа си.

— Предполагам, че изкуплението ми ще бъде да проследя Кенин за теб?

— Точно така.

— И ти дойде лично при мен, без да използваш обичайните канали за връзка, за да разбере, че ако се проваля, ще изгубя живота си?

— Все едно гледаш в стъклено кълбо. Може би трябва да влезеш в бизнеса с предсказания. Имаш ли представа къде се е скрил Кенин?

Мъжът поклати змийската си глава.

— Не. Не мисли, че нямам антени навсякъде, но той знаеше какво прави, когато побягна като заек.

— Побягна като заек? — засмя се Хуан. — Последния път, където съм срещал този израз, беше в шпионски роман.

— Може би предпочиташ „духна“?

— Предпочитам да знам къде е.

— Ще го намеря.

— Добре, а сега се обади на Амо да изпрати пикапа. Бих предпочел да не вървя пеша до улица с автобуси, които ще ме отведат в онази част от града, където има таксита.

Това може и да прозвуча малко като шега, но на идване Кабрило трябваше да измине петнайсетина километра пеша, защото автобусите и такситата никога не влизаха в тази част от града.

— Ще направя нещо повече. Имам стар „Мерцедес“, който не предизвиква много внимание. Къде си отседнал?

— „Фазано“.

— Аз си мислех, че човек като теб ще се подаде на носталгията и ще отседне в „Копа Палас“.

Ако Хуан беше по-слаб покерджия, със сигурност щеше да се издаде, че Детето е отгатнал къде наистина е отседнал. Обичаше ар деко стила на хотел „Копакабана Палас“ и когато беше в Рио, винаги отсядаше там.

— Всъщност няма значение. Ще наредя на шофьора да те остави пред „Фазано“. Няма да се друсаш по автобуси и таксита. Това е най-малкото, което мога да направя.

Хуан отговори с лека заплаха в тона:

— Най-малкото, което можеш да направиш, е да ме отведеш при Пьотър Кенин.

22.

Контейнерът отново беше в играта. Така го наричаха — Контейнерът. С главно „К“. Контейнерът. И понеже отново беше в играта, включи алармите в ЦРУ, ФБР, департаментите по вътрешна сигурност и по финансите, Агенцията за национална сигурност, както и всички останали вашингтонски организации с имена абривиатури. Кабрило нямаше да се изненада да научи, че неговият стар приятел Дърк Пит и НАМПД също са заинтересувани от Контейнера.

Слуховете, които се носеха за него, бяха основата на легендите и митовете. Никой не знаеше как и защо е създаден Контейнерът или кой стои зад него, но във всеки сук^[1] и пазар от края на Близкия изток до най-далечния остров на мюсюлманска Индонезия се разпространяваха описания на неговото съдържание.

През първите години след нахлуването на американците в Ирак бяха използвани огромни количества пари в брой за закупуване на вярност, както е обичайно в много страни от този район, обаче верността свършваше със свършването на парите или появата на по-добро предложение. Това принуди Вашингтон да налива невъобразими количества пари в Багдад и Басра, във всяка хижа чак до границата между кюрдите и Турция.

Смяташе се, че надзорът над тази плячка е сигурен, но всъщност беше смехотворен. Огромни суми бяха засмукани от поредния слой корумпирани в едно корумпирано общество. Проблемът на онези, които получаваха дял от щедростта на Чичо Сам, не беше как да вземат парите, а как да ги изнесат от страната. Разбира се, отделни хора можеха да пренесат нелегално няколко пачки стодоларови банкноти, но какво да правят онези на върха на схемите за източване? Да пренесеш няколко хилядарки през границата в пустинята е едно, а какво да правиш с милиард в твърда валута, който е безотчетен? За да го пренесеш, ще ти е нужен влекач с ремарке или контейнер.

И точно това се случва на парите. Натоварват ги в морски контейнер и ги оставят в някакъв склад, защото онези, които ги бяха

откраднали, знаеха, че американците никога няма да престанат да ги търсят. Затова направиха онова, в което арабите са особено добри. Да бият врага, изчакайки. Минаха години и накрая американците започнаха да изтеглят частите си. Вече нямаше патрули по уличните ъгли и кръстовищата. Танковете и допълнително бронирани хъмвита изчезнаха от пътищата. Над градовете вече не се рееха рояци „Блекхоук“ и „Кобра“, наподобяващи разгневени оси. След цяло десетилетие американците намалиха присъствието си в Ирак толкова, че престъпните босове решиха, че вече е достатъчно безопасно да преместят парите. Разбира се, те се нуждаеха от изпиране, затова беше сключена сделка с няколко банки в Далечния изток. Ако се бяха опитали да го направят у дома, контролорите от различните финансови институции щяха да научат.

Затова Контейнерът трябваше да бъде транспортиран до Джакарта. Възникна въпросът кой ще го изнесе от Ирак. Американски и други кораби от НАТО още патрулираха в Персийския залив и тревожно често спираха кораби за проверка. Имаха нужда от контрабандист. Между престъпните босове оживено се обсъждаха няколко имена, докато накрая се спряха на едно от тях: Али Мохамед. Той беше саудитец, но можеше да му се има доверие. Когато най-накрая решението да бъде преместен Контейнерът беше взето, Али Мохамед и корабът му не бяха в Залива, затова той можеше да изпълни желанието им с две седмици забавяне. Най-сетне дойде денят, когато корабът му пристана в Ирак.

Контейнерът отново беше в играта.

Имаше само малък проблем в техния план. Бяха подценили търпението на своите врагове.

Американците така и не забравиха за парите, които им се бяха изплъзнали от ръцете. С течение на времето бяха научили за съществуването на Контейнера и бяха направили съответните логични заключения за неговото по-нататъшно движение. Те също бяха наясно, че парите не могат да бъдат изпрани в Ирак или някоя от съседните страни. За целта трябваше да бъдат транспортирани с кораб.

И там заложиха капана.

Тъй като американският военен флот и НАТО контролираха водите на Персийския залив, те избираха кои кораби да бъдат претърсвани. Три бяха оставени да плават спокойно, макар да се

знаеше, че бяха на контрабандисти. Корабите рядко плаваха до Басра, но нелегалните им товари бяха известни с това, че винаги стигаха до местоназначението си. Докато другите контрабандисти бяха залавяни при претърсване на съдовете или бяха принуждавани да изхвърлят товара си във водата по време на преследване, тези три товарни кораба сякаш бяха закриляни от добрата фея. Никога не ги претърсваха, а ако все пак военните се качваха на борда, никога не намираха нещо незаконно.

Затова не беше много за чудене, че престъпните босове трябваше да изберат между тези три. За да увеличат още вероятността да бъде избран корабът, който те искаха да бъде избран, американците извъртяха още един номер на арабите. Трите кораба и техните легендарни капитани бяха всъщност един и същ съд и един и същ човек.

Хуан Кабрило и неговият кораб „Орегон“.

Без съмнение това беше най-сложният и продължителен гамбит, който Корпорацията някога беше организирала. Беше измислен от Лангстън Овърхолт, някогашния началник на Кабрило в ЦРУ. На всеки два-три месеца променяха очертаванията на „Орегон“, за да прилича на един от трите кораба, преди да влезе в дълбоководното пристанище на Ирак Ум Касър. В началото агенти на ЦРУ трябваше да играят ролята на клиенти, които имат нужда от някого, който да внесе или изнесе контрабандно от страната тяхната стока. Най-накрая престъпният свят чу за тези трима контрабандисти, които никога досега не бяха залавяни. Трябваше да минат пет години, преди схемата да сработи. Винаги, когато капитанът на някой от корабите се окажеше готов да плава под носа на американците, се намираше някой престъпен бос, готов да го наеме.

Сега годините подготовка вече щяха да се изплатят. Правителството не само щеше да си получи милиарда долари, но по-важното беше, че щеше да установи кои американци бяха помогнали на иракчаните да задигнат парите.

Още преди години Лангстън Овърхолт беше научил Кабрило, че ако една държава иска да процъфтява, нейната бюрокрация не бива да е корумпирана. Цялата операция беше както за парите, така и за да бъдат наказани хората, които се бяха възползвали от властта си.

Както винаги „Орегон“ изглеждаше като товарен кораб, но сега корпусът му беше червен, надстройките кремави, а жълтият комин беше украсен със синя ивица. Той изглеждаше по-запазен от обикновено, но това също беше част от маскировката му като „Ибис“.

Кабрило, застанал до пристанищния лоцман, който надзираваше последните етапи по приставането на кораба, също се беше маскирал. Кожата му беше по-мургава от нормалното, а косата и тънкият мустак — черни. Благодарение на цветните лещи очите му бяха кафяви.

Лоцманът натисна комутатора:

— Добре, хвърлете носовите и кърмовите въжета. — Той прекоси мостика и излезе на дяснобордовото му крило, смени канала на радиостанцията и нареди на капитана на влекача, който тласкаше странично „Орегон“ към огромните фендери „Йокохама“, да се отдръпне назад. После се обърна към Кабрило, протегна ръка и го поздрави:

— Капитан Мохамед, добре дошъл отново.

Кабрило отговори на ръкостискането и лоцманът прибра няколкото стодоларови банкноти в джоба си така ловко, както се справяше с кораба. Нямахше нужда да подкупва лоцмана, защото „Ибис“ за последно приставаше в Ирак, но Председателя обичаше да поддържа маскировката.

Долу на кея стояха влекач с ремарке за контейнери и два микробуса „Тойота“, които имаха такъв вид, сякаш още преди десет години са навъртели сто хиляди километра. Лимузината, паркирана близо до тях, не изглеждаше много по-нова. Над тях се издигаше кулокран, чиято стрела се простираше петнайсет метра над водата. Монтираните по нея прожектори заливаха кея с изкуствена жълтеникава светлина. Това беше по-старата част на пристанището. Крановете за разтоварване на огромните контейнеровози, тип „Панамакс“, се издигаха по-нататък. Танкерите, които представляваха повечето от съдовете, влизащи и излизащи от Ум Касър, се товареха с тръбопроводи навътре в морето.

Хуан използва радиостанцията си, за да нареди на хората до трапа да го спуснат. Той изтрака с веригите си и се спря върху бетонния кей.

— Моля да ме извините.

Лоцманът кимна.

— Разбира се. — Мъжът се отдръпна, за да даде възможност на капитана да се погрижи за текущите си задължения на кея. След това щеше отново да изведе кораба в открито море в Персийския залив, отвъд петролния терминал „Ал Басра“.

Кабрило се забави за миг, за да прибере ризата в панталоните си и да провери дали пагоните му са равни. Еди Сенг ги посрещна в началото на коридора. Той играеше ролята на първи помощник-капитан на „Ибис“, а Хали Касим — при двете по-раншни превъплъщения на „Орегон“.

Двамата заедно слязоха по трапа. Митничар, който наистина беше корумпиран, се приближи към тях, когато от микробусите започнаха да се изсипват мъже. Не се виждаха оръжия, но Кабрило знаеше, че всички са въоръжени.

Това беше другият проблем със сделката. Контейнерът беше собственост на три организирани престъпни групи, без да броим техния неизвестен американски съдружник или съдружници. Никой нямаше доверие на другите, така че на кея и без Контейнера, пълен с пари, би царяло напрежение. Минаха няколко минути, без никой да проговори. През това време дойдоха още три автомобила — черни джипове „Мерцедес“ със затъмнени стъкла, без съмнение бронирани като микробус за инкасо.

Бяха дошли шефовете. Щом колите спряха, от тях изскочиха още телохранители, които изобщо не криеха калашниците, с които бяха въоръжени. Най-накрая самите шефове на престъпните организации слязоха от джиповете си. Бяха облечени във всекидневни западни дрехи и имаха безвредния вид на дребни търговци. След всеки от тях вървеше западняк. Тези мъже бяха много по-едри от иракските си домакини и макар да бяха в цивилни дрехи, се движеха с армейска точност. На главите си носеха ниско нахлупени бейзболни кепета, а очите им бяха скрити зад слънчеви очила с обгръщащи лицето рамки, макар слънцето да беше залязло още преди час.

Като Али Мохамед, Кабрило поздрави по име тримата шефове на банди. В миналото се беше срещал с двама от тях, а наскоро бе работил със сина на третия. Баща му беше прехвърлил седемдесетте и синът щеше да поеме бизнеса, но за нещо толкова важно като Контейнера той искаше лично да участва.

След цветистите поздравления и изрази на почит мъжете станаха сериозни. Кабрило многозначително не бе запознат със западниците, а те самите заеха места далеч от подножието на трапа.

— Тук виждам повече от четирима пазачи — проточено каза Кабрило. — Нашата сделка гласеше така: само четирима човека.

— Скъпи капитане, не се притеснявай. Ние искаме да предоставим на Контейнера допълнителна охрана, докато бъде качен на борда и се отдалечи от пристанището. Както се разбрахме, на кораба ще се качат само четирима души.

— Искам да са невъоръжени — продължи Кабрило.

Още от началото това беше спорен въпрос.

— И аз бих искал, но за съжаление трябва да настоявам. Какво беше казал Роналд Рейгън веднъж? „Доверявай се, но проверявай“^[2]. Тук са представени четири групи — следователно на кораба ще се качат четирима души. Както и четири оръжия за... въъ... сигурността. Нали така? Може би ще ти се наложи да прибегнеш до тяхната помощ, ако не дай боже вземат да те нападнат тия мелези, сомалийските пирати.

Кабрило се засмя и отговори уверено:

— Мисля, че можем да се справим със сомалийците. Последната група, която ни нападна, доста си изпати.

— Нали знаеш какво има в Контейнера?

— Никой не ми е казвал, но мога да предположа.

Шефът, който до този момент се беше държал приятелски, сниши глас и погледът му стана пронизващ.

— Бих те посъветвал да не правиш никакви предположения. Ако нещо се случи с него, всички, които познаваш и обичаш, ще умрат.

Хуан изчака малко, преди да отговори.

— Няма нужда от подобни заплахи. Работили сме заедно в миналото, ще го правим и занапред. Плащате ми добре за риска. А аз плащам добре на екипажа. Така всички са доволни. Не виждам смисъл да си усложнявам живота, както и техния, разрушавайки това печелившо сътрудничество.

Иракчанинът запази суровото си изражение и кимна.

— Чудесно, мисля, напълно се разбрахме.

— Да, точно така. След десет дни ще бъда на котвено място 43С в пристанището на Джакарта — каза Кабрило. После добави: — Както

вие ми се доверявате за Контейнера, така и аз ви се доверявам, че там няма да ме посрещне индонезийската полиция!

— Няма повод за притеснения — обади се единият от другите шефове. — Нашите хора от „Ал Кайда“ се свързаха със своите братя от „Джамаа ислямия“ в Джакарта. Макар да са фанатични до идиотизъм, все пак са полезни. Ще се погрижат пристигането ти да мине без проблеми.

Хуан забеляза, че на багдадчанина не му хареса споменаването на връзките им с „Ал Кайда“, затова побърза да прекъсне настъпилото мълчание:

— Тогава можем да започнем с товаренето.

Митничарят пристъпи, за да сложи печати на контейнера, който се беше правил през цялото време, че не забелязва.

Хуан видя как тримата западници започнаха да си стискат ръцете. Единият тихичко подвикна на другаря си:

— Късмет, топчийо!

Кабрило изстена. Беше се надявал, че въоръжената американска охрана е с по-висок чин от артилерийски сержант, защото по-лесно можеше да се стигне до тях над тях в армейската хранителна верига. Сега поне знаеше, че човекът е бил морски пехотинец. Сержантът носеше моряшка торба през рамо и Хуан ясно различи очертанията на автомата вътре. Шефовете на иракските престъпни групи заговориха с хората си. Вероятно за стотен път повтаряха правилата за поддържане на връзка. Кабрило се удиви на доверието, което трябва да имаш, за да предадеш на подчинен, който, макар да ти лиже краката, мрази и теб, и твоето положение, един милиард долара.

Той се опита да стисне ръката на всеки от тях, но никой не отвърна на жеста му, след като се представи с фалшивото си име. Тримата иракчани и единственият американец започнаха мълчаливо да се качват по трапа, което не попречи на всеки от тях да оглежда обстановката с очите на хищник. Четирима корави мъжаги, помисли си Хуан и се запита как ли ще се разбират през следващите десет дни.

Багдадският шеф козирува иронично на Хуан, след това размаха ръка в кръг над главата си. Кранистът, високо горе в кабината си, очакваше сигнала. Дизеловият двигател, който захранваше машината, избълва облак пушек и оживя. След секунди въжетата заедно с рамката за повдигане на стандартни контейнери започнаха да се спускат към

ремаркетото на паркиралия влекач. С металически звън рамката се намести върху четирите уши на Контейнера и автоматично се заклина. Въжетата поеха в обратна посока и Контейнерът се отлепи от ремаркетото, преди да поеме нагоре.

Хуан отдели няколко секунди, за да огледа бандитските шефове и американците, които наблюдаваха Контейнера с прехласнати лица, излъчващи алчност, която скоро се надяваха да задоволят. Бяха седели с години върху купища долари, без да могат да ги харчат. Само след няколко седмици щяха да получат анонимни банкови сметки и да си купят всичко, което черните им сърца биха пожелали. Кранистът премести Контейнера напред по стрелата, така че премина над релинга на „Орегон“. Люкът на трюм № 2 вече беше отворен и скоро Контейнерът изчезна в него. Влекачът с ремаркетото бе потеглил в мига, когато Контейнера беше вдигнат от мястото му и заменен с друг подобен.

„Орегон“ не беше построен за превоз на контейнери, но можеше да събере двайсет подредени един върху друг. Останалите бяха празни и ги връщаха в Далечния изток, където щяха да бъдат напълнени със стоки, готови за износ. За всеки случай, веднага след като се затвори люкът на трюма, върху палубата бяха натоварени още пет празни контейнера.

Времето, нужно, за да бъде натоварен корабът, шефовете прекараха в своите джипове. Кабрило беше надзиравал процеса от мостика, а през това време показаша на четиримата пазачи каютите им, които те изобщо нямаха намерение да ползват. Макар да имаше само един люк за трюма и Контейнерът да беше погребан под куп други, те възнамеряваха да го пазят в течение на седмица и половина, колкото щеше да трае плаването през Индийския океан.

Макс Хенли се присъедини към Председателя, носейки термос с леден чай и две чаши. Макар през нощта да се разхлаждаше, температурата се колебаеше около трийсет и осем градуса. Кабрило би предпочел ледена бира, но сега играеше ролята на саудитец, а кой знае колко още мъже ги наблюдаваха през оптиката на снайперските карабини от покривите на околните складове. Беше готов да се обзаложи, че всеки от шефовете разполагаше поне с по два екипа. Той

се усмихна вътрешно, като си помисли как ли се е почувствал последният екип, явил се на място, щом е открил, че най-добрите места са вече заети.

— По десет цента чашата — обяви Хенли, докато сипваше студения чай върху резените лимон в чашата.

— Намръщени снайперисти.

Макс обмисли нелогичния отговор, преди да разбере шегата на Хуан.

— Нещо като нашите горили, които ще се боричкат кой да опре гръб в люка.

— Предполагам, че ще дават дежурства.

— Параноични копелета.

— Един милиард долара, приятелю. И ти щеше да си параноичен.

— Би било ужасно мило, ако Чичо Сам ни разреши да ги задържим. Дори съм обмислил една-две идеи как да ги откраднем.

— Аз също — призна Хуан с хищна усмивка. — Обаче само като упражнение на ума.

— И аз така.

Двамата знаеха, че никой от тях не говори сериозно. Да, разбира се, че бяха кроили планове как да задигнат парите, но никой не би обмислял сериозно наистина да ги открадне.

— Току-що прегледах видеото с Линда и снимките, които Еди успя да заснеме със скритата камера.

— И?

— Не разполагаме с кой знае какво. Двамата американци, които останаха на брега, повдигнаха глави само за да проследят спускането на Контейнера в трюма. През останалото време лицата им бяха в дебела сянка. А като се добавят кепетата и очилата... Разпознаването може да се окаже невъзможно. Те така и не се доближиха, за да може Еди да направи хубави снимки.

— Знаех си, че няма да е лесно. А артилеристът?

— Направихме множество хубави снимки при качването му на кораба и по време на обиколката до каютата, каюткомпанията и трюма № 2.

— Откриха ли името му?

— В момента Пентагонът рови из базите си данни. Когато установят самоличността му, ще проверят всичките му участия в операции и ще преслушат всичките му командири. После ще тръгнат по йерархичната стълбица. Смяташ ли, че предположението на Овърхолт, че големият американски шеф ще посрещне кораба в Индонезия, е вярно?

— Сигурното е, че не беше тук. Американският шеф не може да познава стрелеца от окопите. Той е на твърде висок пост за подобно познанство. Предполагам, че един от американците тук е бил майор, който е командвал сержанта от артилерията. А другият тип вероятно е приятел както на американския шеф, така и на майора.

Макс обмисли казаното.

— Възрастта им май отговаря. Артилеристът и майорът са работили заедно и са се сприятелили. Измислят плана, разказват го на приятеля на американския шеф, който трябва да им пази гърба от горе, и в резултат ние изведнъж губим един милиард гуцера. Обаче се нуждаят от доста помощ за транспортирането на парите.

— Разбира се, и тук се включват иракчаните. Те предоставят работниците, а нашите заговорници — достъпа до мангизите.

— Щом научим името на артилериста, ще кажа на Овърхолт Пентагонът да се съсредоточи върху майорите.

В този момент се върна пристанищният лоцман.

— Капитан Мохамед, а кой е този?

— Моят главен инженер Фриц Зьолер.

Макс поздрави мъжа с ужасен германски акцент, после настоя, че трябва да се върне в машинното отделение, защото товаренето скоро щеше да завърши.

Час по-късно корабът стигна до открито море и лоцманът се прехвърли в малкия катер, който щеше да го върне в пристанището. Имаше пълнолуние, затова на безоблачното небе се виждаха само най-ярките звезди. Както обикновено, водата в закътания Персийски залив беше спокойна и топла като във ваната у дома. На екрана на радара се виждаше оживено движение. Големите точки бяха танкерите, пренасящи суров петрол навън от Залива или плаващи на север, за да напълнят огромните им туловища с него. Другите по-малки точки бяха безбройните рибарски лодки и корабчета, които пореха тези води. Повечето бяха модерни плавателни съдове, но имаше и типични

арабски доу с триъгълни платна, които плаваха насам-натам като преди стотици години.

Радиотрафикът беше натоварен, защото екипажите бърбеха, за да убиват времето на дългата вахта. Тъй като не знаеше дали някой от четиримата охранители няма да се качи на мостика, Хуан нареди на него през цялото време да има вахтени. Той играеше ролята на дежурен офицер, а Хали Касим се опря на щурвала и с усилие се удържаше буден. Кабрило обичаше да дава вахта, особено през нощта, обаче неговият офицер по комуникациите се отегчаваше до смърт. В полунощ, все едно наистина водеха кораба, дойде тяхната смяна.

През следващите два дни вахтените продължиха да се сменят, макар да нямаше вече смисъл да поддържат маскировката на фалшивия мостик. Четиримата мъже, натоварени с охраната на парите, излизаха от коридора, който водеше към трюма, само за кратки посещения до тоалетната. Вероятно бяха сключили нещо като съюз, защото спяха на смени. Един от готвачите, обслужващи камбуза, им носеше храната облечен в позацапана бяла куртка и омачкано кепе, а не в колосаните снежнобели одежди, които се използваша в пицната трапезария на „Орегон“.

По това време вече знаеха, че единственият американец в групата беше пенсионираният артилерийски сержант от Корпуса на морската пехота Малкълм Уинтърс. Пентагонът им бе изпратил десетки снимки на командири, с които Уинтърс беше работил през двайсетгодишната си кариера, но нито Кабрило, нито Еди успяха да разпознаят някого от мъжете на кея. Скоро щяха да им изпратят още фотографии.

---

[1] Магазин (ар.) — Б.пр. ↑

[2] Авторът бърка, думите са приписвани на Ленин. — Б.пр. ↑

23.

Появиха се през третия ден от пътуването на зазоряване. Както Кабрило беше очаквал, бяха лодки — ниски бързи моторници, които изскочиха от утринния сумрак като акули, обикалящи около набелязаната жертва. Стърчаха по-малко от трийсет сантиметра над водата, така че никой радар не можеше да ги улови. Някъде отвъд хоризонта с тях сигурно имаше кораб-майка, който ги беше докарал на буксир до мястото на засадата. Във всяка от моторниците имаше по трима души — чернокожи сомалийци, които бяха превърнали този участък от Индийския океан в едно от най-опасните места в света. Хуан подозираше, че престъпният шеф от Басра е изпял информацията на сомалийците за външния вид на кораба, който трябва да нападнат. В края на краищата, Басра беше пристанищен град, така че той със сигурност имаше връзки с някого от главатарите на пиратите.

Всички бяха въоръжени с калашници, но в лодките се виждаше и вездесъщото РПГ 7. Нападнаха откъм кърмата, така че вахтените на мостика да не ги видят. Те не знаеха за присъствието им, докато една граната се заби в кърмата малко над товарната линия в опит да повреди винтовете и руля.

Този взрив щеше да спре всеки друг кораб насред крачка, но критичните места на „Орегон“ бяха специално бронирани, така че реактивната граната само малко полющи боята.

Тъй като бяха решили да дават вахта на мостика, Кабрило беше прехвърлил управлението там, като вместо обичайните двама остави само един вахтен във високотехнологичния команден център. Секунди след като ехото от експлозията закънтя из кораба, Мак Ди Лоулес се хвърли към оръжейния команден пулт в предната част на залата. Макар да беше най-новият член на Корпорацията, той познаваше оръжейните системи на „Орегон“ не по-зле от всички останали.

Трябваша му само няколко секунди с помощта на видеокамерите да види пиратските лодки. Те бяха на дрейф на около трийсетина метра — извън обсега на противопожарните маркучи, с които някои кораби

се опитваха да се защитават. Очакваха корабът да забави ход заради повредите, които смятаха, че са му причинили. Ако не намалеше, щяха да изстрелят още няколко гранати. По един или друг начин щяха да се докопат до плячката.

В първия миг Мак Ди си помисли да използва картечницата „Гатлинг“, но гостите им бяха бивши военни и щяха да разпознаят характерния вой на оръжието, изстрелващо три хиляди куршума на минута.

По-добре да използва по-подходящо оръжие за кораб на контрабандисти. В ъгъла на главния екран скрита видеокамера прожектираше картина от входа към трюма, където охранителите стояха парализирани от нерешителност. Не знаеха какво да правят. Дали да се качат на горната палуба и да помогнат в защитата на кораба, или да останат на поста си и да се приготвят да бъдат последна преграда, ако пиратите успеят някак си да стигнат чак до тях?

Мак Ди задейства чифт картечници М-60, които Хуан наричаше „репелент срещу абордаж“. Бяха скрити в петролни варели, заварени на палубата близо до релинга. Капаците се вдигаха и картечниците излизаха с цевта напред, преди да се завъртят и заемат хоризонтална позиция за стрелба. Мак Ди кликна иконката за прицелване на тъчскрийна в автоматизираната програма за водене на огън и след това червеното копче.

Картечниците използваха стандартизирания натовски патрон калибър 7.62 мм и макар куршумите да не бяха особено големи или мощни, тези оръжия си вършеха работата благодарение на скорострелността. Първата моторница беше надупчена от носа до кърмата, преди сомалийците въобще да осъзнаят какво се случва. Пиратът на кормилото загина на място, двама от екипажа също. Другите двама се хвърлиха във водата, когато безконтролната моторница заби нос в една вълна и се обърна.

От другата страна на „Орегон“ втората картечница нанесе още по-разрушителни поражения върху друга от моторниците. Тя избухна в пламъци, когато изтеклият от пробития резервоар бензин заля горещия двигател и избухна. Огненото кълбо приличаше едно към едно на произвежданите в Холивуд. Третата моторница обърна и с максимална скорост се изнесе към хоризонта, преди някоя от картечниците да успее да я нападне. Обаче на кораба — майка, който бързо се бе

приблизил, изглежда не бяха разбрали какво се е случило на техните другари. Те поддържаха курса и скоростта, надявайки се, че могат да проведат още едно нападение срещу кърмата на очакващата ги плячка.

Мак Ди отново натисна иконката за прицелване. Дулото на едната М-60 се вдигна нагоре механично, за да компенсира голямото разстояние, на което беше мишената, и предварението. Компютърът взе под внимание дори балистичните промени в поведението на куршумите заради сгорещените вече от стрелбата цеви.

Картечницата изтрака отново в момента, когато мъжът се готвеше да вдигне ерпегето на рамото си. Беше пронизан няколко пъти, но все пак успя да натисне спусъка. Проблемът на сомалийците обаче беше, че падайки, се бе завъртял и оръжието сочеше към тяхната палуба. Граната мина през палубата на кораба-майка и проби обшивката на трюма, без дори да се взриви. Дупката в корпуса се превърна в огромен отвор, който и без продължаващия обстрел от картечницата щеше да види сметката на екипажа.

От първия изстрел до последния беше минала по-малко от минута. Лоулес си пое дъх дълбоко, докато останалите от екипажа се изсипаха в командния център с Кабрило начело. Беше по бански, наметнат с хавлия и от него капеше вода, без да забелязва. Тялото му леко намирисваше на хлор, защото идваше от корабния басейн.

— Пирати с моторници. Три на брой. Две бяха потопени, а третата побягна към хоризонта. Корабът майка се приближи и също го отнесе — докладва Мак Ди, защото знаеше какво иска началството.

— Повреди?

— Стрелба с гранатомет по кърмата. Очаквам доклад от екипа по контрол на повредите. Скоростта и курсът са непроменени. Оръжията вече са прибрани.

Хуан погледна квадратчето в ъгъла на екрана, на което се виждаха четиримата охранители пред люка на трюма. Те разговаряха оживено и накрая, изглежда, бяха стигнали до някакво решение. Един от тях праметна автомата през рамо и се насочи към най-близката стълба, която щеше да го изведе на главната палуба.

— Предполагам — помисли на глас Хуан, — че ще е по-добре да отида при него, за да му кажа какво се е случило. Мак Ди, изкарай пак двете картечници. Ще му кажа, че аз и Линк сме стреляли.

Най-накрая се появи и Макс Хенли.

— Някакви повреди? — попита го Хуан, защото знаеше, че първата му работа е била да провери любимия си кораб.

— Скоро няма да можем да си сменим името, защото магнитното ми табло е разбито, иначе няма никакви други повреди.

— Добре, така или иначе подозирахме, че това ще се случи. Сега ще изчакаме, за да видим дали ще ни нападнат отново. Това ще докаже веднъж завинаги, че между крадците няма чест.

Шест дена по-късно, когато Линда Рос беше дежурна в командния център и „Орегон“ се изравни с остров Суматра, готвейки се за финалния спринт до Джакарта, Хуан и Хали бяха на вахта на мостика. На всеки няколко минути Линда оглеждаше различните компютърни екрани за следи от някакви проблеми на кораба. После впиваше очи в големия главен екран. На него се виждаха изображения от морето пред носа и зад кърмата, както и прозорец с резултатите от завъртането на радарната антена горе над мостика. В друг прозорец на екрана се виждаше новинарско предаване на живо, в което обсъждаха нарасналото напрежение между Китай и Япония заради откриването на огромно газово находище близо до няколко спорни острова. След това хвърляше око на прозореца, който показваше четиримата охранители пред люка на трюма. Мъжете бяха небръснати и умората от това да са постоянно нащрек се беше изписала по хлътналите им лица и превитите рамене.

Не можеше да им се отрече професионализмът. Бяха недоверчиви към непознати и се държаха един за друг. Макар сега тримата араби всеки ден да си позволяваха по половин час на палубата, Уинтърс никога не напускаше поста си.

Тя не забеляза нищо особено, но осъзна, че нещо не е наред едва когато се вторачи по-продължително в екрана.

През цялото време, откакто бяха отплавали, само един от пазачите спеше, а другите пазеха. Отне й ценно време да осъзнае, че в момента трима от пазачите спят, а четвъртия го няма. Картината не беше много ясна, но успя да установи, че липсва артилеристът Уинтърс, а тримата, които лежат на палубата, са ексекутирани. Кръвта беше малко, но всеки от тях имаше куршум в тила.

Тя точно щеше да се свърже с Хуан да му каже какво се е случило, когато двигателите изведнъж спряха. Очевидно Уинтърс беше разполагал с достатъчно време, за да се качи на мостика и да поеме командването на кораба. Линда беше сигурна, че е наредил на Хуан да изключи двигателите. „Орегон“ сега лежеше на дрейф под командването на предател и крадец. Точно както при атаката на сомалийците, Кабрило беше предвидил, че нещо подобно ще се случи. Затова беше заповядал, когато започне следващото нападение, да се изчака, за да видят как ще се развият нещата.

Линда се обади на Макс, Ерик и Марк да дойдат в командния център. Засега запази контрола на мостика, но искаше екип А да е на мястото си, когато си върнат кораба, и тогава щеше да го прехвърли отново в командния център. Провери антената на радара. На около осемдесет мили от тях имаше плавателен съд и докато гледаше, иконката се раздели на две приближаващи се към тях единици. След няколко секунди разбра, че от бързо приближаващия се тайнствен кораб е излетял хеликоптер, който се носеше към тях с повече от сто възела.

— Започва се.

Кабрило можеше още през първите няколко секунди да сложи край на бунта на Малкълм Уинтърс, ако бе пожелал това. Уинтърс беше добър в промъкването към мостика, но Хуан го беше видял в отражението върху стара кутия за кафе, която стоеше на лавицата под предните стъкла.

Вместо да реагира, той си остана седнал, сякаш не знае какво става, докато Уинтърс не опря цевта на своята още топла „Берета“ в тила му.

— Капитане, съжалявам за това, но има промяна в плановете.

Хали обърна глава и си пое дъх със свистене, защото не беше чул идването на Уинтърс, докато той не заговори.

— Стой спокойно — каза Хуан на арабски.

— Слушам, капитане. — Хали влезе в ролята на уплашен моряк.

— Какво искаш? — премина Кабрило на английски.

— Първо, да изключиш двигателите. — Уинтърс се отдръпна назад, за да може да държи и двамата под око. През врата му беше окачен автомат М-4.

Хуан предположи, че ветеран като артилериста Уинтърс, изкарал три командировки в Ирак, вероятно говори малко арабски. Затова даде съответните нареждания на Хали, който беше на щурвала. Боботенето на двигателите, всъщност запис, който служеше за прикритие на воя от истинските двигатели на „Орегон“, утихна и сега единственото, което се чуваше, беше съскането на водата, която се триеше в стоманения корпус.

Сутринта беше прекрасна, каквато може да бъде само в тропиците. Слънцето се беше издигнало на хоризонта, но горещината и влагата още не бяха настъпили. Полъхваше съвсем слаб ветреца и водата беше спокойна — вълните бяха високи само няколко сантиметра.

— С какви други оръжия разполагате, освен двете М-60, които миналата седмица използвахте срещу пиратите? — попита артилеристът.

Кабрило трябваше да признае, че е впечатлен. Като се съди по среброто в късо и високо подстриганата му коса, Уинтърс беше по-близо до петдесетата, отколкото до четирийсетте. В продължение на седмица беше подложен на стрес, живееше от кофеинови таблетки и спеше малко, но въпреки това изглеждаше добре. Е, да, беше брадясал и очите му бяха зачервени, но не беше махнал с ръка на военната дисциплина, нито на поведението на военен. При други обстоятелства те двамата можеха да бъдат приятели.

— В сейфа на моята каюта имам пистолет „Токарев“, а първият ми инженер има ловна пушка.

— Кажете ми да ги донесе. Да ги плъзне през задната врата на мостика. Ако видя него или някой друг член на екипажа, ще умреш. Ясно ли е?

— Да. — Хуан предаде заповедите и откри, че Уинтърс, изглежда, ги разбира, защото кимна, когато обясни, че ловната пушка трябва да е отворена, а пистолетът без пълнител и патрон в цевта. Няколко минути по-късно оръжията бяха плъзнати през леко отворената задна врата на мостика. Уинтърс се загледа с присвити очи в пистолета, после кимна доволен, че пълнителят е изваден.

— Капитане, моля те, хвърли ги през борда.

Кабрило вдигна оръжията, отиде до дяснобордовото крило на мостика и ги запрати във водата. Знаеше, че Уинтърс не го е особено

грижа за двете картечници на палубата. В тясното пространство на мостика те щяха да убият както него, така и заложниците.

Хуан се върна и застана до щурвала. За всеки случай Уинтърс се беше дръпнал назад от прозорците, за да не бъде прострелян от снайпер, ако го бяха излъгали за броя на оръжията. Това също впечатли Хуан.

— И сега какво?

— Искам кранистът да започне да вади празните контейнери и да ги изхвърля през борда.

— Какво ще кажат тримата ти другари по въпроса? — попита Хуан.

— Те са мъртви — отговори той безцеремонно. — Изпълнявай заповедите ми. Кажи на щурмана да излезе в коридора зад нас и да чака заповеди.

Хуан каза на Хали какво да прави. Отне му малко повече време да организира палубната команда. Еди Сенг и Франклин Линкълн скоро излязоха от надстройката и се упътиха към мачтовия кран. Еди запали дизеловия двигател, който задвижваше крана и макар да пушеше така, сякаш ей сега ще предаде Богу дух, почукваше ситно като шевна машина.

Линк застана на пулта за управление, а Еди се качи на първия от подредените на палубата празни контейнери. Влачеше ръждясало метално въже с четири куки в краищата, които закачи на ушите на контейнера, и примка в центъра, която плъзна върху куката, която Франклин беше спуснал.

Когато един от контейнерите вече се люлееше извън борда над водата, се разнесе нов шум — не можеше да се сбърка плющенето на хеликоптерни винтове. Шумът се усили, докато не изпълни целия кораб и главата на Кабрило. Не можеше да види хеликоптера, защото идваше от югоизток и скоро зависна над кърмата. Той показа с движение на Уинтърс, че иска да погледне от крилото на мостика. Старият артилерист кимна с глава.

Кабрило излезе в изкуствената буря, предизвикана от винта на „Сикорски S-70“ — цивилното изпълнение на „Блекхоук“. Страничната му врата вече беше отворена и щом се стабилизира над задната палуба, чифт дебели въжета бяха изхвърлени от нея и преди още напълно да се разгънат, двама мъже започнаха бързо да се спускат

по тях и спряха миг преди да се стоварят върху стоманата на палубата. Секунда по-късно ги последва друга двойка.

След това хеликоптерът се стрелна настрана и пое обратно в южна посока. Мъжете бяха облечени в черни бойни униформи и бяха натоварени с оръжия и оборудване. Бяха се спуснали с бързината на бойци от спецчасти, каквито очевидно са били преди.

— Екипажът ти не бива да излиза. Не ме интересува къде ще стоят, но ако се покажат на врата или люк, ще бъдат застреляни.

— Хали — подвикна Хуан.

— Да, капитане. Какъв беше този шум?

— Още четирима войници се качиха на кораба. Кажи на хората, че искам всички да се съберат в столовата и да чакат там. Никой не бива да излиза на палубата. Разбра ли?

— Да, капитане. Ще чакаме в трапезарията, докато ни кажеш.

Хуан се запита дали той и неговите хора щяха да оцелеят в това изпитание, или Уинтърс и неговите началници възнамеряваха да ги елиминират като възможни свидетели. Подозираше, че планират второто. Не само че така щяха да се отърват от свидетелите, но потапянето на кораба щеше да скрие истината и от шефовете на организираната престъпност. Един сърцераздирателен зов за помощ, а когато спасителите пристигнат, корабът вече ще е на дъното, откъдето е невъзможно да бъде изваден. И ето — един милиард долара в джоба, без да ти досаждат партньори.

Празният контейнер се стовари върху водната повърхност с оглушителен плисък и се залюшка във водата като бучка лед в питие. Еди откачи стоманените въжета от ушите и Франклин го върна обратно на борда.

Уинтърс изруга — беше погледнал през прозореца. Вече не се страхуваше от снайперист, след като неговите хора бяха овладели палубата.

— Забравих да ти кажа да отворят вратата на контейнера, за да потъне.

— Ще им наредя — кимна Кабрило. На една от лавиците стоеше стар мегафон.

— Капитане, ако излезеш, още преди да си направил и две крачки, моите хора ще те убият. Екипажът ти говори ли английски?

— Да.

Бившият морски пехотинец излезе на крилото на мостика.

— Задръжте, аз съм Уинтърс! — Усиленият му от мегафона глас забоботи и заехтя, а двама от мъжете на палубата свалиха оръжията си, които в първия миг бяха насочили към него. — Двамата, които работите с крана! Отсега нататък отваряйте вратите на контейнерите, така че да потънат. Ако сте разбрали, вдигнете ръка.

Морякът азиатец, с когото Уинтърс се беше срещнал на кея в Ум Касър, нервно вдигна ръка. Макар да бе разговарял с мъжете отвън, през цялото време беше държал Председателя на мушка и не беше отместил поглед от него.

Бяха им нужни три часа, за да разтоварят всички празни контейнери. Докато Еди и Линк приключат, към тях се беше приближил кораб. Приличаше на типичен работен кораб за обслужване на петролните платформи с квадратната надстройка, приклепнала над носа, и дългата открита палуба. На палубата стоеше хеликоптерът „Сикорски“, който беше спуснал хората на „Орегон“, както и един огромен кран на гумени вериги. Между тях имаше достатъчно място за Контейнера.

Кабрило веднага се досети защо бяха докарали свой кран. Когато мисията за кражба на Контейнера е била замислена, Уинтърс и неговите американски другари не са знаели дали корабът, избран да изнесе парите от Ирак, разполага с кран за товарене. Затова разумно бяха решили за всеки случай да се подсигурят и го бяха докарали за срещата в открито море.

— В случай, че се питаш какво ще стане с вас — няма да ви убием — обяви Уинтърс някак мимоходом, докато наблюдаваше как другарите му се приближават на пълен ход.

— Не съм много сигурен — възрази Хуан.

— Не, истина е. Така, както виждаме нещата, вие не можете да се появите в Джакарта с историята, че ние сме предали останалите. Или ще ви повярват, или не, но със сигурност ще ви накарат да си платите за загубата на парите им. Единственият ви шанс е да продадете този кораб в някое малко пристанище и да изчезнете.

Кабрило не отговори.

— Дошло ми е до гуша от убиване — продължи Уинтърс. — Тримата долу... — Гласът му изведнъж се изгуби, когато нов шум обгърна кораба — високият писък на една от 20-калибровите

картечници „Гатлинг“, която откри огън по приближаващия работен кораб. Куршумите се забиха в кърмата му като ноктите на хищник, който сграбчва своята плячка. Разкъсваха стоманата като хартия. Рулят на кораба беше направо откъснат, а другите унищожиха салника, от който излизаше валът на единичния винт. Самият вал беше прекъснат, а бронзовият винт се откъсна като гнил плод от дърво.

В машинното отделение започна да нахлува вода, и то с такава бързина, че моряците нямаха никаква възможност да се спасят. Огънят трая само няколко секунди, но те бяха достатъчни да осъдят кораба на бърза смърт.

Хуан очакваше картечния откос. Всичко беше предварително планирано, докато разиграваха различни сценарии на абордаж. Ако до „Орегон“ се бе приближил хеликоптер, за да вдигне контейнера, щяха да го свалят. Бяха оставили „Сикорски“ на мира, защото първо трябваше да бъдат разтоварени празните контейнери. А и защото нямаше нужната подемна сила, за да отнесе пълния с долари контейнер.

Това бяха стодоларови банкноти и той със сигурност тежеше единайсет тона. Единайсет хиляди килограма пари. Ако имаше и по-малки на стойност банкноти, щеше да тежи повече.

Разсейването от стрелбата не осигури на Кабрило никакъв шанс. Старият артилерист едва не го простреля в лицето, когато се хвърли напред. Бившият морски пехотинец имаше рефлексите на олимпийски саблъор и концентрацията на учител по Зен. Макар гатлингът да продължаваше смъртоносното си дело, Уинтърс беше готов за бой. Хуан едва успя да блъсне ръката на артилериста, който стреля четири пъти бързо покрай главата му. Експлозиите го заглушиха. Сблъскаха се гърди в гърди и Хуан изпита усещането, че се е блъснал в бетонна стена. Уинтърс беше висок колкото него, но под свободно падащата риза тялото му беше покрито с корави мускули. Морският пехотинец нанесе рязък удар с глава, който щеше да строши носа на Хуан, ако не се беше дръпнал навреме, без да пуска ръката на Уинтърс, в която държеше пистолета. Последва мощен ритник към чатала и Председателя премести крака си така, че да поеме удара с бедрото. Кракът му изтръпна чак до малкия пръст.

Повечето хора, въоръжени с пистолет, биха се съсредоточили върху използването му и биха пренебрегнали всичко останало. Но не и

този. Артилеристът се хвърли срещу Хуан с всички сили. Все едно пистолетът, който стискаше в десницата си, не беше от значение. Междувременно Кабрило се откри за удари и ритници, защото беше принуден да стиска ръката му с пистолета.

Гатлингът най-сетне замълча, а от дупките в корпуса на работния кораб се виеше пушек. Боят на мостика беше в седмата си секунда, когато Кабрило осъзна, че най-вероятно ще го изгуби. Идеята за поражение го възпламени. Заблъска ръката на Уинтърс в рамката на прозореца дотогава, докато не изтърва оръжието.

Пусна ръката, защото знаеше, че в момента ще е безполезна за противника му, и нанесе поредица удари, които артилеристът умело отби. Хуан трябваше да спечели само още няколко секунди. Планът предвиждаше хората му да сломят съпротивата на мъжете на палубата, а после да превземат отново мостика. Всеки момент Макс щеше да се втурне през вратата, следван по петите от Линк и Мак Ди.

Дясната ръка на Уинтърс би трябвало да е безполезна, но въпреки това измъкна от канията боен нож, който носеше привързан под ръкава на ризата. Кабрило се пребори с естествения подтик да избяга от острието. Вместо това пристъпи към него, намалявайки по този начин възможността на противника си да размахва ножа. Уинтърс нанесе удар и заби острието в рамото му. Кабрило хвана бившия морски пехотинец за китката, но артилеристът разполагаше с по-добра позиция и съответно преимущество, затова острието сряза трапецовидния му мускул. Уинтърс завъртя ножа, търсейки големите артерии, които охраняваха мозъка на Хуан с кръв.

Кръвта му плисна от раната надолу по гърдите. Кабрило изрева в опита си да попречи на острието да проникне по-дълбоко, а Уинтърс вложи всичко в усилието да го забие още по-навътре.

Проникна още два сантиметра и половина. Колкото по-дълбоко го забиваше, толкова по-малко Хуан можеше да контролира безмилостния му ход. Усети, че противникът му започна да събира сили за едно последно усилие, последен удар, който щеше да го убие.

Почувства пръските кръв по лицето си още преди да чуе изстрела. Уинтърс рухна мъртъв, като изтръгна жестоко ножа от раната, стоварвайки се на купчина в краката му. Макс стоеше в рамката на вратата към кърмата, стиснал компактен „Глок“ в ръка, който сочеше към тавана, а от дулото му продължаваше да се вие дим.

— Другите четирима се предадоха без бой — съобщи Хенли.

— Мамка му, разполагах с предимство, а този кучи син едва не ме уби... — Хуан нави ръкава на подгизналата си от кръв риза, за да огледа раната. Разрезът беше малък и се процеждаха само капки кръв.

— По-добре повикай Хъкс с комплекта за първа помощ — кротко настоя Макс.

— Грижата ти за моето здраве е направо трогателна.

— Аха, нали току-що ти спасих живота.

— Не мога да го отрека. — Хуан погледна надолу към трупа на Уинтърс. — Коров тип беше.

— Каквото и да казват, няма бивш морски пехотинец.

След няколко минути мостикът се изпълни с хора.

Хъкс накара Хуан да свали ризата и да седне, за да може да почисти, зашие и превърже раната. Макс се грижеше за спасяването на пътниците и екипажа на потъващия работен кораб. Той потъваше откъм кърмата толкова бързо, че носът му вече стърчеше над водата. Всичко се развиваше с такава шеметна бързина, че нямаше време да спуснат спасителните лодки. Хората от кораба, със спасителни жилетки и без, направо скачаха във водата и започваха да плуват към търговския кораб, който се бяха готвили да ограбят.

Въоръжените Линда, Мак Ди и Майк Троно стояха до спуснатия трап, готови да посрещнат гостите.

Кабрило отказа всичко по-силно от „Тилебол“ и се надигна от мястото си навреме, за да види как кранът се откъсва от веригите, които го държаха, и се стоварва върху наклонената палуба, смазвайки хеликоптера, вече наполовина под водата.

— Някой няма да си получи обратно играчките.

— Доларите на донъти — измисли Макс нов лозунг, докато дъвчеше мундщука на старата си лула. — Работният кораб и кранът сигурно са наети, но хеликоптерът вероятно принадлежи на човека, финансирал тази малка пиратска експедиция.

— Съгласен, това е и моето мнение — кимна Хуан.

В този момент носът на работния кораб се вирна право нагоре, а от безчислените дупки от 20-милиметровите куршуми в корпуса със свистене излизаше въздух и правеше мехурчета. След секунди кораба вече го нямаше. Още няколко мига водата продължи да ври и кипи, но корпусът вече беше толкова надълбоко, че и това престана. Всичко,

което остана от него, беше голямо маслено петно и разни неразличими по вид плавеи.

Първите оцелели стигнаха до трапа. На палубата ги претърсваха за оръжия, после им казваха да седнат на ръцете си в откритата част на палубата, където вече бяха настанени четиримата, долетели с хеликоптера.

Хуан и Макс слязоха от мостика, за да огледат улова си. Както бяха предположили, екипажът на работния кораб се състоеше от наемници. В случая това бяха индонезийци, които навярно бяха работили по петролните платформи на Бруней. Щяха да ги задържат и разпитат, но накрая щяха да ги освободят. Онова, от което Хуан се интересуваше, бяха четиримата западници. Подозираше, че сред тях са онези двамата от кея в Ирак. Другите двама бяха по-възрастни и макар да изглеждаха като двойка удавени плъхове, след като неочаквано им се бе наложило да плуват, излъчваха някакво надутото достойнство и предразположение към надменност. Не разпозна никого от двамата, а когато ги запита за имената им, не отговориха.

Кабрило направи гримаса, извади телефона си, засне лицата им и изпрати снимките на Марк Мърфи, който още беше свързан с базите данни на Департамента по отбрана. Получиха отговора веднага и той направо слиса Хуан.

— Макс, знаеш ли кой е тук при нас?

— Плъхове.

— Прав си, но единият е и бивш заместник-подсекретар от армията.

— Ха, това истинска длъжност ли е — заместник-подсекретар?

— Човек направо да се влюби в бюрокрацията, нали, господин Хилман? Не знам кой е вашият приятел, но предполагам, че вие сте главният тук.

— Кой сте вие?

— Съжалявам, но тук аз ще задавам въпросите. Мисля си, ужасно е смешно, че си вярвал във възможността да се измъкнеш. Наистина ли си смятал, че Пентагонът ще отпише просто така един милиард долара? Милиард долара, които не могат да бъдат проследени? Та тези пари с години биха охранявали незаконни операции, а ти си вярвал, че военните просто ще ги забравят?

Унилият поглед, който мъжът отправи към Хуан, показва, че наистина беше вярвал в тази възможност или най-малкото се беше надявал.

— Връщането на тези пари се планира от години — продължи Хуан. — Вярно, че никой не знаеше у кого са, но бяхме напълно сигурни, че ще ги върнем. Дори знаехме, че накрая ти и иракските ти другари ще се хванете за гушите. Ако бяхме стигнали до Джакарта, сигурен съм, че там щяха да ни посрещнат стотина от най-добрите шантави ислямисти на „Ал Кайда“.

— Къде е Уинтърс топчията? — попита един от приятелите му от Ум Касър, мъжът, когото подозираха, че е бил командир на артилериста.

— Той от твоите хора ли беше? — попита Хуан.

— Имах привилегията да бъда негов командир по време на последната му командировка.

— Добър морски пехотинец ли беше?

— Най-добрият.

— Мъртъв е. — Явно мъжът вече се бе досетил, защото не реагира. — Макс го застреля, докато той се опитваше да ме заколи като свиня. И сега завинаги ще знаят най-добрия морски пехотинец като предател и крадец. Сигурно всички се гордеете със себе си.

— Какво ще стане от тук насетне? — попита един от мъжете, които се бяха спуснали с въже от хеликоптера.

Изглеждаше твърде млад, за да е част от първоначалния заговор. Хуан предположи, че е някогашен войник, който сега работи като наемник. Вероятно не знаеше за какво точно става дума.

— След няколко часа кораб амфибия на военния флот, който ни следва от момента, в който напуснахме Персийския залив, ще се появи на хоризонта. Ще изпратят катер да ви прибере и голям хеликоптер „Чинук“ за Контейнера. Вие четиримата, които се спуснахте по въжета на моя кораб, ще бъдете обвинени в пиратство, съдени и осъдени. А тези симпатяги, без да бъдат съдени, вероятно ще прекарат остатъка от живота си в най-лошият затвор на неназована съюзна държава. Ако си падах по залозите, бих заложил на Субсахарска Африка, където процентът на заболялите от СПИН сред затворниците е близо петдесет.

Хилман и другарят му видимо пребледняха.

— Нали разбираш, господин Хилман — добави добродушно Хуан, — Чичо Сам никога не би признал толкова огромна кражба. Ако го направи, нашето правителство би изглеждало неспособно, следователно вас просто ще ви заметат под килима.

— Вижда се колко разбираш — презрително изплю бившият заместник-подсекретар в Департамента по отбраната. — Ще ми предложат сделка, защото не аз съм „мозъкът“. Мога да им кажа имената и после ще си тръгна като свободен човек.

Кабрило се наведе към него, за да може мъжът да види неговата омраза и радостта, че се е провалил.

— Точно в това е проблемът ти, мой човек. Ти си с достатъчно висок чин за техния вкус. Ти ще опереш пешкира. Колкото щеш да им пееш, просто няма да ти обърнат внимание.

След тази размяна на любезности двамата с Макс си тръгнаха. Не знаеше дали заплахата му ще се осъществи, но му беше приятно да види, че Хилман вече трепери при мисълта за това какво го чака.

Еди и Линк извадиха последния контейнер от трюма след спечелената битка и го спуснаха на палубата. Кабрило и Хенли го обиколиха веднъж. Митническите печати си бяха още на мястото. Хуан сложи ръка върху стоманената страна на Контейнера, сякаш можеше да почувства онова, което е вътре.

— Изкушава ли те? — попита Макс.

— Не започвай отново. Обаче има нещо, което трябва да направя. На Овърхолт няма да му е особено приятно, но трябва да им хвърля поне един поглед. — Той завъртя дръжката и отвори задната врата, като при това счупи крехките печати.

Онова, което се откри пред очите му, бяха квадратни денкове с размерите на бали сено, увити в разноцветно пластмасово фолио. Подредени бяха като всяка друга стока един върху друг и стигаха чак до тавана. Можеха да бъдат щайги с портокали, таблетки или каквато и да е друга стока, превозвана в морски контейнер.

— Уха! — възкликна Макс, — а ти какво очакваше? Пещерата на Али Баба?

Хуан се съгласи, че приятелят му е бил прав.

— Обаче това не пречи човек да се надява, нали?

Той с мъка свали един от денковете и срязва пластмасовата обвивка с ножа, който винаги носеше. Остра болка прониза рамото му

и му напомни, че няколко дена трябва да я кара по-кратко. Той отвори среза достатъчно, за да извади бала пари — осемсантиметрова пачка стодоларови банкноти.

— Някъде четох, че пачка от хиляда американски еднодоларови банкноти е дебела осем сантиметра. Значи тук трябва да има сто хиляди.

Двамата впериха очи в невероятното съкровище и бавно се превърнаха в едни от малкото хора на тази планета, които имат някаква представа какво означава сумата един милиард долара.

Той върна пачката на мястото ѝ и кимна на Макс да качи денка в Контейнера. Затвори вратата и свалиха лоста, който изщрака с една завършеност, която слагаше точка на осемгодишната операция. Иронията беше, че техният хонорар най-вероятно щеше да дойде от същото това съкровище, след като то стигне до съответната черна каса.

Часове по-късно, след като устрои моряшко погребение на мъртвите иракчани, а затворниците и парите бяха прехвърлени на американския военен кораб „Боксер“, Председателя даде вечеря на екипажа в трапезарията и под оглушителни аплодисменти разпредели сумите, които всеки член на екипажа щеше да получи от хонорара за спасяването на Контейнера.

Както съдбата често разпорежда, а в тяхната работа тя редовно раздаваше картите, Хуан точно си беше налял втора чаша „Въов Клико“, когато телефонът в джоба му завибрира.

Беше вахтеният офицер от командния център.

— Председателю, съжалявам, че ще ти разваля празненството, но имаш обаждане на частната ти линия.

— Детето — измърмори под нос Кабрило. Трябваше да е той, а това означаваше, че брокерът на информация е открил Пьотър Кенин. След това ненавременно, но доходоносно отклонение щяха да поемат отново по следите на убиеца на Юрий Бородин.

24.

Като се имаше предвид местоназначението им, беше съвсем логично Еди Сенг да придружи Хуан в разузнавателната му мисия. Детето им беше предоставил само адрес. Марк и Ерик бяха направили обичайното отлично проучване на района, но нищо не можеше да замени очите на място. Взеха първия възможен полет от Джакарта за Шанхай.

И двамата не се чувстваха особено удобно в родната страна на Еди. На Сенг не му харесваше, защото беше прекарал по-голямата част от кариерата си във вербуване на агенти, които да шпионират за ЦРУ. Беше имал повече от достатъчно затруднения с различните служби по сигурността на комунистическото правителство. Подозираше, че досието му е не по-малко от хиляда страници. Изобщо не си приличаше с човека от онези години, защото най-добрите пластични хирурзи, които можеха да бъдат купени с парите на Управлението, се бяха погрижили за лицето му. Въпреки това всеки път, щом се върнеше тук, имаше усещането, че го наблюдават.

Кабрило също се радваше на интереса на китайската държавна сигурност, след като преди години бе взривил един разрушител на китайския военен флот на име „Ченгду“. Фактически Дърк Пит го беше вдигнал във въздуха, но го направи, намирайки се на борда на „Орегон“. Но не това притесняваше Председателя, а че тази битка му струваше крака. Не мислеше много за загубата, беше успял да я компенсира по много начини, ала имаше моменти, когато силно усещаше липсата му.

Шанхай, който беше дом на двайсет и пет милиона души, се водеше за най-големия град в света. Докато прелитаха с магнитната железница от летището през предградия с простиращи се на километри жилищни сгради, окичени с гирлянди от съхнещо пране, Хуан напълно го повярва. Еди беше идвал тук много пъти, но на Председателя беше за пръв път. На аеродинамичния влак, вдигащ четиристотин километра в час, му трябваша само няколко минути, за да

стигне до квартал „Пудонг“. С такси щяха да са им нужни часове, за да пропътуват трийсетината километра от летището.

Само допреди няколко години „Пудонг“, който лежеше на източния бряг на река Хуангпу, беше рядко населен, за разлика от западния бряг, където се издигаха старите части на града и множеството скучни небостъргачи, останали от разширението на населеното място през 70-те години. Сега „Пудонг“ със своя модернистичен силует от сгради със странни форми се бе превърнал в лицето на града. Особено впечатляваха телевизионната кула „Ориент Пърл“ с двете си странни кълба, издигащи се едно върху друго, и красивият Шанхайски световен финансов център. По улиците царяха нюйоркско оживление и шум.

Взеха такси до хотела, но се настаниха отделно, защото двама мъже в една и съща стая можеха да събудят подозрения. Както понякога се разпореждаше лошият късмет, нито една от стаите не гледаше в нужната посока, затова се наложи на Хуан да изиграе ролята на „лошия американец“ и да настоя за друго помещение. Новата стая вършеше работа.

Адресът, който им бе доставил Детето, беше на един от новите небостъргачи в „Пудонг“ — блестящ куб, покрит с черно рефлекторно стъкло, който се издигаше на повече от сто и двайсет метра височина. Не беше най-високата сграда в района, нищо подобно, но все пак правеше впечатление.

Еди дойде при Кабрило в новата му стая с изглед към тяхната цел. Хотелът беше по-нисък от тяхната мишена, но засега гледката беше добра. Еди беше влязъл в Китай като търговски пътник за медицинска електроника, затова можеше да си позволи да внесе няколко необичайни електронни уреда. Митничарите ги бяха проверили, но не откриха нищо нередно.

Отнесе единия уред при прозореца, отвори го малко и насочи устройството към близката сграда. Докато насочваше уреда към стената на всеки отделен етаж, наблюдаваше електронен циферблат. Започна от партера и обходи етаж по етаж. Когато насочи прибора към предпоследния етаж, изръмжа при вида на данните върху циферблата. Последният етаж върна същата информация.

— Е? — попита Хуан.

Уредът беше лазер, който можеше да разчита вибрациите на стъклото на прозореца. Със съответния софтуер вибрациите можеха да бъдат преобразувани в думи, произнасяни от хората зад прозореца. Не си бяха направили труда да донесат компютър, за да разчетат вибрациите. Интересуваше ги единствено фактът дали някой в сградата срещу тях използва уред за противодействие на подобен лазерен детектор.

— Последните два етажа са оборудвани с генератори на случайни вибрации — отговори Еди, докато прибираще лазера в кутията. — Стъклата сякаш танцуват като дервиши. С лазерен детектор е невъзможно да дешифрираш какво казват вътре.

Хуан кимна замислен. Това не означаваше, че Детето е непременно прав, но отговаряше на казаното от него, защото който и да обитаваше двата последни етажа, беше загрижен за безопасността.

— Добре, съответства. Сега ще се разделим и ще се опитаме да открием колкото може повече за живеещите на последните етажи.

Еди вече беше облякъл първата си маскировка — доставчик от куриерска служба. По-късно щеше да сложи скъп костюм и да се опита да проникне в сградата като възможен бъдещ наемател.

Хуан беше облечен като турист с чантичка на кръста, бейзболно кепе и непромокаемо яке с панда на гърба. Благодарение на Гугъл и неговите карти на света, вече знаеха, че на покрива на черната кула има голяма градина, и той реши, че това е най-доброто място, за да надникне надолу към жилището.

На четири преки от черната кула Кабрило влезе в богато украсеното фоайе на друга сграда, която беше толкова нова, че още слабо понамирисваше на боя. За последния етаж с платформата за наблюдение имаше експресен асансьор. Група ученички с еднакви поли и якета разговаряха и играеха сложни игри с пляскане на ръце, докато чакаха идването на асансьора. Дватама учители, които ги водеха, разговаряха със служител от сградата.

Асансьорът най-сетне се появи и цялата група се качи. Хуан се ухили глуповато на учителите и те скоро престанаха да му обръщат внимание. Излязоха от асансьора на гола платформа, която се издигаше на двеста и петдесет метра над земята и беше оградена с висока до гърдите стъклена ограда. Гледката беше смайваща. Дълбоко под тях се виждаха корабите по река Хуангпу и прочутата крайречна алея „Бунд“

на другия бряг. На север течеше могъщата Янгдзъ. Ако човек погледне на изток отвъд простирания се във всички посоки град, се виждаше Източнокитайско море.

Децата охкаха и ахкаха при всяка нова възхитителна гледка. Кабрило също беше впечатлен, но той беше дошъл за една определена гледка. Отдели минута, за да провери дали някой на платформата за наблюдение изглежда не на място. Имаше един пазач, който въртеше бавни обиколки като акула, която обикаля из една от онези огромни цистерни в аквариумите. Останалите бяха туристи като Хуан или млади двойки, избягали от ежедневието на работната седмица. Приблужи се до най-доброто място, от което можеше да хвърли поглед в покривната градина, но само плъзна поглед, преди да обърне глава и да се загледа в павилиона в единия ъгъл, който подслоняваше асансьорите. Веднага я беше открил — единствената камера за видеонаблюдение на наблюдателната платформа. Някой я беше монтирал така, че да гледа към черната кула. Някой искаше да разбере дали е наблюдаван.

Щом видя камерата, Хуан не реагира. Беше твърде голям професионалист, за да го направи. Освен това беше любопитен. Излезе от обсега ѝ, разхождайки се безгрижно като истински турист. Прекара още двацет минути вторачен в гледката. Ученичките вече си бяха отишли и на тяхно място се появи група германци, платили за ол инклузив екскурзия. Прецени, че е минало достатъчно време, за да не бъде свързан с онова, което се готвеше да направи. Вече бе свалил бейзболното кепе и беше облякъл водонепроницаемото яке на обратно. Преди беше светлосиньо с панда на гърба, а сега тъмнозелено без емблеми по него.

Промъкна се под камерата и когато никой не гледаше към него, се повдигна на пръсти и леко я измести. После се дръпна настрани и зачака. Минаха десет минути. Мъжът, който се появи, беше облечен в костюм, а не в гащеризона на механик от сервиза. На ухото си имаше слушалка блутуут и според инструкциите на човека, който следеше записа от нея на монитора, я върна в първоначалното ѝ положение.

Веднага щом мъжът се появи, Кабрило се качи на първия пристигнал асансьор. Излезе на улицата и започна да се разтакава пред сградата. Трябваше да изчака само няколко минути. Мъжът с костюма, който оправи ъгъла на камерата, не работеше в тази сграда. Той пое с

големи крачки по тротоара. Хуан знаеше къде отива, затова тръгна по успоредната улица. Пристигна точно навреме, за да види как мъжът влиза в черната кула, където според Детето се бе покрил Кенин.

Да, наистина живеещият на последните етажи беше много загрижен за сигурността.

— Сигурно е параноик — измърмори Председателя под нос.

Наблюдателната платформа нямаше да бъде подходящо място, за да наблюдават черната кула, по простата причина, че затваряше през нощта. Беше отишъл там само за да провери решимостта на своя враг. Хуан се върна в сградата и разговаря с жена, която се занимаваше с лизинга. Чрез офшорна фирма Корпорацията вече беше наела офис на шестнайсетия етаж, от който се откриваше великолепна гледка. Жената му предаде ключовете и му предложи да му покаже помещенията, но той отказа. Качи се с асансьора.

Помещенията бяха три. Първото беше приемна с диван и столове и секретарска стая едновременно. Две врати водеха към самите кабинети. Бяха мебелирани еднотипно: стандартните бюра, бюфети, столове. Той извади един изненадващо силен бинокъл от портмонето на кръста си и заоглежда покривната тераса на четири преки оттук и на шейсет метра под него.

Зрителното му поле беше напълно свободно. Подобно на наблюдателната площадка в тази сграда, и там покривната градина беше заобиколена от стъклена ограда. Обаче тази беше висока поне два метра и Хуан предположи, че стъклото е бронирано. Входът беше от асансьор, разположен в павилиона в южния ъгъл. Имаше и дълъг басейн с палуба от тиково дърво. В единия край на басейна се издигаше висок алпинеум, по който се стичаше вода, създавайки илюзия за истинска природа. Близко до алпинеума имаше гореща вана, вградена в скалите, за да прилича на истински извор, от която се вдигаше пара. Освен това се виждаха стотици растения, а между дърветата и шубраците се виеха пътеки. Покривната градина приличаше на излязла от „Дисниленд“ и Хуан трябваше да признае, че е очарователна.

По-късно щяха да довлекат оборудването си от хотела. Легендата на Хуан беше, че е фотожурналист, затова се беше снабдил с обективи, десетки пъти по-силни от бинокъла, който носеше. За да влязат в

Китай, той и Еди трябваше да посочат хотел, където ще отседнат, но отсега нататък офисът щеше да бъде техен дом.

Няколко часа по-късно си хапваха пържени пилета от Кей Еф Си и обсъждаха наученото през деня. Кабрило току-що беше завършил разказа си и използва един от хрупкавите картофи като остен, за да накара Еди да почне своя. Искаше им се Макс и останалите също да слушат, но сигналите на мобилните телефони твърде лесно можеха да бъдат засечени. А ако шифровката се окажеше твърде сложна за правителството, щяха да пуснат полицията подире им.

— Във фоайето има двама пазачи — започна Еди. — Ако нямаш карта за самоличност от сградата или предварително уговорена среща, няма да те пуснат да се разтакаваш наоколо. Всички доставки се извършват през задната врата. Пакетите са адресирани и вътрешната охрана ги разнася до съответните офиси. Разговарях с неколцина от доставчиците — изключения не се правят. Уговорих си среща с една търговска фирма на двасетия етаж. Асансьорите се качват безпрепятствено до трийсет и осмия. На таблото има ключалка, за да можеш да се качиш на следващия етаж.

— Двата последни етажа имат акустична сигурност — отбеляза Хуан.

Еди кимна.

— Точно тук е номерът. Аз лично преброих етажите отвън. Физически. Те са четирийсет и един. Етажът, до който се стига с ключа, е като буфер между апартамента на покрива и останалата част от сградата. От трийсет и деветия с ключа се качваш до пентхауса.

— Асансьорите в средата на сградата ли са?

В отговор Еди само кимна.

— Входът за пентхауса е откъм южния ъгъл. Най-малкото там има асансьор, с който се стига до покрива.

— Трябва да намерим някого, който има такъв ключ — подхвърли Сенг.

— Това няма да ни помогне. Първо, обзалагам се, че три от ключалките са фалшиви и ключът работи само в един от асансьорите. Може да си сигурен, че горе охраната ще е строга. Щом някой неупълномощен прекрачи прага, се задейства алармата. Асансьорът за последните два етажа и покрива се блокира и викат полицията или охраната сама се оправя с нарушителите.

— Маскировка?

— Обмислям го — отговори Хуан. — Обаче това означава да знаем кой има право да се качва до трийсет и деветия етаж и след това до пентхауса.

Еди поклати глава.

— За да разберем това, трябва цял ден да се возим с асансьорите.

— Смяташ ли, че охраната ще го позволи?

Еди тъжно поклати глава.

— Не. Може би стълбите?

— На трийсет и осмия етаж ще са заключени вратите. Разбира се, можем да използваме шперц, но сигурно има и камери за визуално наблюдение. Ако смяташ да предложиш да спрем тока в сградата — сто на сто разполагат с генератор, който да поеме захранването, и акумулатори.

— Говориш така, сякаш това място е непробиваемо.

— До тук изглежда непробиваемо. Дори да можем да влезем в асансьорната шахта, пак ще ни отведе само до трийсет и осмия етаж. — Тази засилена охрана подсказваше на Хуан, че най-сетне е намерил бандита адмирал, защото той беше от хората, които много подробно планират своята безопасност. — Обзалагам се, че и вентилационната система свършва на трийсет и деветия етаж, а горните два имат собствена вентилация и отопление.

— Какво ще кажеш за структурните шахти на водопровода и тръбите за отходни води? — попита Един.

— Прекалено тесни са и на трийсет и деветия сигурно има сензор за движение.

— Значи няма скоро да си ходим. — Знаеха, че Кенин ще се подложи на пластична хирургия, за да промени външността си. Лекарят щеше да работи и живее в безопасното жилище. Ще го пускат да излиза за материали, но винаги под наблюдение. Кенин ще се върне сред обществото едва след пълното си оздравяване и когато вече изобщо няма да прилича на бившето си „аз“.

— Добре. Ще държим няколко дни мястото под око, за да видим какво ще излезе.

Следващия ден на разсъмване забелязаха първата оживена дейност. Матовочерните стъклени стени на сградата си останаха както винаги непроницаеми. На покрива се появиха трима души от охраната.

Хуан ги наблюдаваше през телеобектив, монтиран върху тринога. Единият остана при асансьора, докато останалите двама с извадени оръжия провериха всеки сантиметър от покривната градина. Разтваряха храстите с ръце и надникнаха зад водната струя на водопада. Горещата вана беше тъмна, затова единият от пазачите се зае да мушка по дъното с копие. Провериха всичко и нищо не пропуснаха. Хуан беше сигурен, че непрекъснато поддържаха и връзката помежду си.

Действаха много професионално, което беше доста потискащо. Беше обмислял да се качи някак си на покрива и от там да нахлуе в пентхауса, а не да дойде по целия път отдолу. Тези типове съсипаха идеята му. Щом връзката с единия пазач се изгуби, останалият при асансьора ще се върне в пентхауса и ще го заключи. Когато нападателите успеят да проникнат в апартамента, Кенин отдавна ще е избягал.

Той описа сценария на Еди.

— Значи го прогонваме, като преди това сме завардили всички изходи, и го пипваме на улицата — обобщава Сенг плана му.

Хуан обаче веднага видя недостатъка. Всъщност два недостатъка. Кенин можеше да се покрие в някой офис на по-ниските етажи и да изчака атаката да отmine. Второ, веднага щом бъде установено проникването, ще повикат полицията. За да уреди безопасната си квартира, Кенин е имал нужда от местна помощ със сериозно влияние.

Докато стигне до фоайето, районът щеше да е пълен с полиция. Невъзможно би било да го последват, камо ли да го отвлекат.

Минаха още няколко часа, през които нищо не се случи. Еди изучаваше градината на покрива, докато Хуан се разхождаше из приемната, опитвайки се да измисли някакъв план. Същите трима охранители пак излязоха от асансьора и отново претърсиха градината, за да се уверят, че нищо не се е променило в тяхното високо плато от бетон и стъкло. Еди повика Председателя и му подаде своя бинокъл да погледне.

След проверката двамата пазачи изчезнаха в асансьора, а този, който стоеше пред вратата му, остана. Малко по-късно от асансьора слезе жена в бяла хавлия. Имаше вид на китаяка, малко попрехвърлила осемнайсетия си рожден ден. Кенин очевидно ги обичаше млади, но в рамките на закона. Щом стигна до палубата около басейна, тя остави

ракитената кошница, която носеше, и с помръдване на раменете свали хавлията. Хуан и Еди очакваха да се покаже по бикини и с изненада установиха, че носеше цял плувен костюм, каквито предпочитаха олимпийските плувци.

Сложи си очила за плуване, скочи във водата и започна да навърта дължини.

Кабрило отмести очи от китайката и се зае да наблюдава охранителя. Той рядко поглеждаше към жената, очите му се плъзгаха по околните сгради и небето в търсене на заплахи. Хуан трябваше да признае, че мъжът е добър в занаята. Погледът му не застиваше върху определена точка за дълго. Не го направи и когато хеликоптер мина на по-малко от половин миля от черната кула. Да, поглеждаше към него, но той не успя да отклони вниманието му.

Момичето плува в продължение на трийсет минути, без да спира за почивка.

Наближаваше обяд. Качи се друг охранител, за да смени мъжа пред асансьора. С него дойдоха още двама души, които отново претърсиха покривната градина, все едно скоро не е била проверявана. Единият беше въоръжен със снайперска карабина с огромна оптика, а другият с китайски автомат модел 95. Този автомат, издържан в конструкция булпап^[1], беше най-новото оръжие на китайската армия. Фактът, че тези двамата бяха въоръжени не само с пистолети, беше ново развитие. Беше вдигане на равнището на защита, което според Кабрило означаваше, че скоро ще се появи самият Кенин.

Преди това обаче се появи келнер, който буташе количка, каквато може да се види по хотелите. Мъжът сложи масата за обяд под чадъра близо до басейна. Когато всичко беше подредено, бутилката вино отворена и сложена в сребърния съд за лед, а приборите лъснати за последен път, той се отдръпна на почтително разстояние и застана в очакване. Момичето излезе от басейна с грацията и гъвкавостта на речна видра и се подсуши с хавлията.

От павилиона се показва нов човек.

Хуан усети как пулсът му се ускорява. Веднага разпозна Пьотър Кенин. Беше само по бански и гумени сандали, така че се виждаше мечешкият му торс, покрит с посребрени косми. Чертите му бяха типично славянски: кръгла глава, здрава брадичка и дълбоко разположени очи. Движеше се с енергията на мъж, с двайсет години

по-млад. Момичето му поднесе бузата си, на която той лепна бърза целувка. Тази интимност беше почти като истинска. Вероятно ѝ плащаше много добре.

Хуан забеляза, че едното ухо на Кенин е превързано, а другото — зачервено и подуто. Руснакът беше започнал пластичните операции, за да промени външния си вид, и както във всичко останало, беше крайно предпазлив. Ушите са толкова индивидуални, колкото пръстовете отпечатъци или ДНК, и новият софтуер за разпознаване на лица, в съчетание със записите от видеокамери за наблюдение във всички големи градове по света, беше причина да ги промени повече, отколкото носа, брадичката и челото. Хуан познаваше доста заподозрени в тероризъм, заловени само заради формата на ушите им. Да, Кенин не беше глупак.

Хапваше спокойно като човек, който няма грижи на този свят. Пенсионирането със сигурност му идваше като по поръчка.

След като се нахраниха, Кенин се зае със своя лаптоп. Хуан се надяваше, че ще използва wi fi, към който биха могли да се закачат, но към компютъра беше закачен дебел, вероятно защитен кабел. По едно време Кенин повика келнера. Мъжът изчезна, но скоро се върна с хумидор. Адмиралът избра пура и ритуално отрязва края ѝ със златна гилотина и я запали със златна газова запалка.

Двойката остана край басейна до около три часа. Момичето поплува още малко и по едно време Кенин също влезе във водата, голям като воден бивол, но внимаваше да не мокри възпалените си уши.

След като двойката изчезна във вътрешността, келнерът се зае да разчиства. Последни си тръгнаха мъжете от охраната. Преди това отново претърсиха грижливо мястото. За четвърти път през деня.

Еди беше снимал лицата на охранителите и ги вкара в телефона си. Остави Хуан да наблюдава опустялата градина на покрива, а той се измъкна навън. Намери си хубав наблюдателен пост за служебния вход на черния небостъргач под паркирал автомобил. Ако дойдеше шофьорът, щеше да има достатъчно време да пропълзи под друга, защото цялата улица беше пълна с паркирала коли. Когато някой служител или служителка на сградата излизаше, той проверяваше лицата им в базата данни, която си беше направил. Няколко пъти

трябваше да сменя колите. В десет вечерта бяха останали съвсем малко автомобили и се налагаше да прекрати наблюдението.

По това време вече почти никой не излизаше от сградата. Нито един от хората, които беше видял да си тръгват, не беше от охраната. Подобно на Кенин бяха затворени в сградата за времето на операциите му.

Върна се в техния офис под наем. Кабрило се взираше през големия телеобектив в потъналата в сумрак покривна градина.

— Някакъв напредък? — попита той, без да се обръща.

— Нито грам. Утре ще се опитам да наблюдавам предната врата, но ми се струва, че подобно на началника си са се окопали. А при теб?

— Тц — отговори кисело Хуан. — Проверяват терасата всяка заран и отново, когато някой ще я използва.

Той и Еди нямаха друг избор, освен да останат цяла седмица. Рутинните действия се различаваха съвсем малко. Понякога Кенин обядваше край басейна, друг път се разхождаше по пътеките между дърветата и храсталациите. В края на седмицата момичето беше сменено. Новата не се различаваше по нищо, освен по дължината на косата. Щеше да е нужен огромен екип, за да бъде проследена — толкова голяма група, че щяха да се издадат.

Имаха и други наблюдения. Военна музика се носеше по всички улици и площади на Шанхай, където скоро се появиха и патриотични плакати. Войниците по улиците бяха обичайна гледка и гражданите се трупаха около тях, за да се здрависват. А в небето над града военни самолети разиграваха нещо като импровизирани представления.

В страна, където всичко се следеше и контролираше строго от компартията, всяко нещо се случваше по някаква причина. Тази военна пропаганда се правеше с цел хората да подкрепят компартията в продължаващия спор с Япония за собствеността на островите, известни в Китай като Дяюю, а в Япония като Сенкаку. Онова, което започна като дипломатическо надцакване, скоро ескалира. След откриването на газови полета във водите около островите дрънкането на оръжията в Пекин и Токио се усили. Бяха изпратени кораби, военни самолети се плашеха едни други. Пилотите летяха толкова близо един до друг, че инцидентите бяха неизбежни. Последствията от подобно развитие бяха неизчислими, но със сигурност опасни.

Двамата мъже убиваха времето в обсъждане и отхвърляне на нови и нови планове как да се доберат до Кенин. Нападение с хеликоптер беше изключено. Шумът на витлата щеше да вдигне охранителите по тревога, а Кенин щеше да се заключи вътре. Можеха да се изкатерят до терасата, но това щеше да привлече вниманието на хората по улицата. Започнаха да обмислят скок от голяма височина с отварящ се късно парашут. В това имаше потенциал, но проблемът беше отново в пазачите — мъжете поддържаха постоянна връзка и едно прекъсване, след като бъдат премахнати, щеше да вдигне по тревога силите, останали вътре. Освен това китайското въздушно пространство се контролираше строго от правителството и един неразрешен полет щеше да бъде посрещнат от двойка изтребители много преди да стигнат до квартал „Пудонг“.

Накрая Хуан и Еди стигнаха до едно и също заключение. Пъотър Кенин се беше затворил в модерната разновидност на средновековен дворец и бе добре подготвен за обсада.

Едва когато се върнаха обратно на „Орегон“ и обсъдиха песимистичната си оценка с останалите от екипажа, се родиха нови идеи. Хуан беше този, който най-накрая направи пробив в патовата ситуация, като в пристъп на вдъхновение измисли плана. Имаше нужда само от техническата експертиза на Макс, за да го осъществи. В продължение на няколко секунди Хенли обмисля рисковете, преди накрая да се съгласи.

— Друже, става дума за твоя врат, нали?

— Всъщност става дума за много повече от моя врат. — Двамата се ухилиха като ученици, които заговорничат да направят някоя пакост.

---

[1] Конструкция, при която затворната група и пълнителят са разположени зад спусъка. — Б.пр. ↑

25.

Отне им две седмици да разположат всичко на позиция. Еди и малък екип почти веднага се върнаха в Шанхай, за да наблюдават непрекъснато пентхауса на Кенин. Освен това офисът служеше като адрес, чрез който можеха да внесат различни неща в страната. Авангардът се зае и с работата по един малък микробус, който купиха на черния пазар. Последната им задача беше да намерят подходящо място, където да пренесат екипировката, докарана с подводница. Пред бреговете на Мериленд бяха изгубили „Номад“, но все още разполагаха с неговата по-малка сестра — „Дискавъри 1000“. За всеки случай „Орегон“ щеше да остане извън дванайсетмилната зона на китайските териториални води. Оборудването беше внесено нелегално в страната. Щяха да използват подводницата за извеждане на хора от страната.

На Хуан му се щеше да има повече време за тренировки с прекрасното инженерно произведение на Макс. Обаче корабните палуби бяха твърде опасни, а да го използва над водата си беше чиста лудост, защото, ако нещо не се получеше, щеше със сигурност да загине. Трябваше да се задоволи с малкото тренировки, които успя да проведе в главния трюм на „Орегон“. Да държи приспособлението в равновесие беше сложно, но той реши, че му е хванал цаката. Ако по време на истинското нападение нещо се объркаше, едва ли щеше да оцелее.

Той лично пилотира подводницата. Час преди залез се спуснаха във водата от лунния басейн и се потопиха достатъчно дълбоко, за да не могат да бъдат видени отгоре. Щом се спуснеше мрак, можеха да изплуват на повърхността. Придружаваше го Линда Рос. Тя щеше да върне четириместната миниподводница обратно на кораба. Цялото оборудване, което превозваха, беше във водонепромокаем контейнер, закрепен на палубата на подводницата.

— Мога ли да те питам нещо? — попита Линда, когато започнаха бавното придвижване до един неизползван кей в река Хуангпу.

— Давай. — Бяха на такава дълбочина, че още имаше малко видимост, така че виждаха плавеите, които се носеха край дебелия прозрачен купол, който се издигаше на мястото на кулата. Подводницата се управляваше с помощта на система лидар — по същество съчетание от радар и лазери.

— Защо просто не пратим ракета по терасата, когато Кенин се изтяга там на слънце?

— Ако ставаше само въпрос за отмъщение, вече щях да съм го направил — обясни Хуан. — Обаче аз искам да пипна неговата стелт технология или онова, чрез което корабът изчезна и което обърна Дула и теб с „Шакир“.

— Аха. Предполагам, че после ще го предложиш за покупка на моя и твоя любим чичо?

— Докато бяхме на Бермудите, разпалих апетита на Лангстън Овърхолт. Той каза, цитирам: „Намери ми това нещо и ще ти дам празен чек от хазната“. Привижда ми се единица, следвана от осем нули.

На Линда ѝ трябваше почти секунда, за да си представи тази цифра.

— Сто милиона! Мале мила!

— Току-що им върнахме техния откраднат милиард. Смятам, че могат да си го позволят. Лангстън ще скърца със зъби заради сумата, но това няма значение. — Хуан се усмихна, когато си представи гледката. Неговият стар ментор беше известен във Вашингтон като блестящ стратег, но и като най-голямата скръндза.

От време на време се издигаха близо до повърхността, за да уловят нов джипис сигнал и да го нанесат на навигационната карта. Бореха се с течението на Янгдзъ, затова напредваха бавно. Тъй като Шанхай е най-голямото контейнерно пристанище на света, над главите ми боботеха невъобразимо количество кораби. На двамата в подводницата съскането на водата, триеща се в бордовете, и плясъкът на винтовете звучаха като симфония на индустриализацията. Движението и шумът малко намаляха, когато завиха, за да заплуват по река Хуангпу, която разсичаше на две огромния град.

Придържаха се към средата на реката. Хуан знаеше, че от двете им страни се простират безкрайни кейове. Това беше индустриален град и реката беше неговата главна артерия. Когато минаха край

квартал „Пудонг“, се намираха на дванайсет метра дълбочина, но въпреки това отгоре проникваше мъжделива неонова светлина от многото сгради, издигащи се покрай реката. Двайсет минути по-късно се носеха на дрейф към мястото на срещата. Районът в момента се обновяваше. Някога тук се беше издигал циментов завод, но сега земята беше прекалено ценна и предстоеше да се превърне в жилищен район. В небостъргачите, които изникваха на мястото на завода, щяха да живеят пет хиляди души.

В момента фабриката вече беше разрушена, но кеят, където някога бяха докарвали суровините и извозвали готовата продукция, още си стоеше. Хуан носеше една от техните кодирани преносими радиостанции.

— Амфибията е тук — обяви той.

— Крайно време беше, амфибийо — отговори Еди. — За миг си помислих, че ти е дошъл акълът в главата и се прекратил операцията.

Хуан продуха баластните цистерни и миниподводницата изплува в сянката на кея. Той бързо съзря възможността да я скрие между стената му и една потънала баржа. Тук щяха да са невидими. Еди беше паркирал китайския минибус, имитация на „Тойота“. Валеше ситен дъжд, който размазваше светлините на града. Хуан откопча коланите, сложи ръка на рамото на Линда и после се отправи към люка.

— Пази се — каза му тя.

— Доскоро.

Еди вече беше освободил каишите на водонепромокаемата кутия с оборудването, закрепена на палубата. Заедно с Кабрило я качиха в товарния отсек на буса. Самата кутия не беше по-голяма от подобните на нея багажници за автомобили и тежеше по-малко от петдесет килограма.

След като свършиха, около миниподводницата започнаха да бълбукат мехурчета и скоро тя изчезна в своята обичайна среда. Линда щеше да плава по течението, а сега беше отлив, така че щеше да стигне на „Орегон“ два пъти по-бързо, отколкото им трябваше, за да стигнат до тук. Еди закара буса на обществен паркинг, който се намираше на по-малко от три километра и половина от крепостта на Кенин. Прекараха следващия час проучвайки предметите, които бяха вкарали контрабандно в Китай, за да се уверят, че нищо не е повредено. Хуан

щеше да повери живота си на тези уреди, затова беше внимателен и методичен.

Беше прекалено късно, за да намерят такси, затова се върнаха пеша в наетия офис, който се издигаше над леговището на Кенин. Мак Ди Лоулес наблюдаваше тъмната тераса през мощния телеобектив. Майк Троно се беше проснал в съседната стая и спеше. Кабрило го остави там, уви се в един спален чувал и легна на пода. Само след минути вече спеше.

На следващата сутрин дъждът се беше усилил и според прогнозата за времето валежите щяха да продължат поне още ден. Мъжете останаха в офиса. Еди беше превърнат в момче за всичко, което трябваше да носи храната им. Продължаваха наблюдението на покривната градина, защото просто нямаше какво друго да правят. Всички бяха участвали и преди в подобно наблюдение, затова всеки от тях беше развил свой собствен начин за борба със скуката.

Трийсет часа след като се бяха вмъкнали в страната, Хуан и Еди отново бяха в микробуса. Сенг седеше зад волана, а Председателя се возеше в товарния отсек. Вече беше сложил коланите, готов за действие. Пластмасовият покрив беше изрязан и закрепен отново, така че можеше да го махне само с едно дръпване на въженце. Просто трябваше да изчака да наближат Кенин.

Еди намери къде да паркира близо до мястото, откъдето цяла вечер беше наблюдавал задния вход. Той трябваше да остане в буса, в случай че някой полицай поиска да го премести. Мак Ди беше по-надолу по улицата, готов за диверсията. Макс бе останал в офиса и по радиостанцията щеше да им каже, когато Кенин излезе да се порадва на слънцето след няколко дъждовни дни.

Охранителите бяха свършили с утринното си претърсване и в девет го повториха, защото момичето искаше да излезе, за да поплува. Макс предаде тази информация на останалите, използвайки предварително уговорена поредица от сигнали с комутатора на техните уоки-токита. Тъй като нямаха представа за равнището на подслушване от правителството, бяха особено предпазливи.

Хуан чу две щраквания от радиостанцията си. Значи Кенин беше излязъл на терасата. Стомахът му се сви. Оставаха минути до тръгването му. Засили хватката си. Нямаше да отвори покрива, докато не чуе последния сигнал — онова единично щракване, за да не би

някой зяпач от околните сгради да погледне надолу и заради подозрителния микробус с отворен покрив да звънне в полицията.

Трябваше да изчака, докато Кенин се настани до басейна. Един от пазачите щеше да стои до малкия павилион, който подслоняваше асансьора. Моментът за действие щеше да настъпи, когато Макс види охранителя пред асансьора да сменя честотите на станцията си, за да се свърже с охраната долу в пентхауса. Правеше го на всеки пет минути. Сигурно казваше едно простичко „всичко е наред“. Щом го направи, Хуан разполагаше само с пет минути...

Единично щракване.

Кабрило дръпна въжето. Изрязаните панели на покрива се завъртяха надолу на пантите си. Вътрешността на товарния отсек бе залята със светлина. Бусът леко се заклати, когато Еди слезе от кабината и закрачи към другия автомобил, който беше спрял наблизо.

Надолу по улицата Мак Ди остави хартиената торба за покупки между два автомобила и после се сля с тълпата, която крачеше по тротоара. Както Кабрило знаеше, след забавяне от десет секунди съдържанието на торбата започна да изригва.

Бяха я напълнили с малки бомбички. Иронията беше, че бяха вкарали и тях контрабандно, защото не бяха сигурни в качеството на местното производство, и то в страната, която ги беше изобретила! Започна бърза канонада. Хората най-близо до поредицата малки експлозии разумно се опитаха да отстъпят, но другите зад тях напиреха да видят какво става. В продължение на почти петстотин метра всички от двете страни на улицата се надигаха на пръсти, опитвайки се да зърнат мястото, откъдето се носеше пукотът.

Хората така и не видяха какво се появи от отворения покрив на микробуса.

Тази технология беше изобретена през 60-те години. Макс беше открил чертежите с техническата спецификация в интернет. Единственият проблем беше да намерят достатъчно чист водороден прекис за захранване на приспособлението.

Кабрило беше прекарал сутринта завързан с колани за реактивен комплект. Сега, когато вниманието на уличната тълпа беше отвлечено от несекващите експлозии на бомбичките, той натисна бутона, който предизвикваше химическата реакция между горивото и сребърния катализатор, за да се разшири в изотермичен процес, при който свърх

горещ въздух започна да минава пред двете реактивни дюзи. Звукът беше като от пара, изскачаща от разхлабена връзка, но отработилите газове бяха невидими.

Първите опити на Хуан да използва реактивния комплект в големия трюм на „Орегон“ бяха завършили с катастрофа. Секунди след като се издигна от откритата палуба, той увисна във въздуха и ако не бяха въжетата, с които се беше обезопасил, щеше да се пребие поне дузина пъти. Обаче малко по-късно дойде мигът, когато започна да усеща и разбира динамиката на този вид летене и успя да остане изправен и стабилен във въздуха, докато резервоарите му се изпразниха и той се приземи на краката си с грацията на орела, който се връща в гнездото си.

Изчисленията беше направил Макс, а Кабрило му се доверяваше напълно, но когато изскочи от товарния отсек на камиона, осъзнаваше ясно, че след трийсет секунди може да е мъртъв. Това беше времето, което му бе нужно да се издигне на сто двацет и осем метра височина и да кацне право върху плоския покрив на павилиона, подслоняващ асансьорите. Ако не успееше, щеше да падне със смъртоносна скорост върху тротоара.

Кабрило изскочи от буса и започна бавно и величествено издигане като ракета „Сатурн“, а подемната сила опъна коланите по бедрата и гърба му. Нямаше намерение да носи каска, но Макс го убеди да си сложи, за да може да монтира на нея видеокамера, чрез която на „Орегон“ да следят развитието на акцията, докато той се изкачва все по-високо и високо. Земята под краката му започна да се смалява и доколкото можеше да определи, досега изстрелването беше минало незабелязано — точно както бяха планирали.

Не можеше да направи нищо, ако хората от околните сгради го видят. Можеше единствено да се надява да го помислят за някакъв вид реклама. Бяха минали десет секунди от началото на полета, а в монокулярния визьор на каската терасата не изглеждаше по-близо, макар да беше изразходвал половината гориво.

Докато въглеродният прекис излиташе през реактивните дюзи, теглото на целия реактивен пакет намаляваше и скоростта му нарастваше. Ускорението му беше геометрично и много бързо целта му се стори на ръка разстояние. Дисплеят, който показваше времето и тягата, сочеше, че има гориво за още осем секунди, а му оставаше да

прелети край дузина етажи. Колкото по-високо се издигаше край стъклената стена на небостъргача, толкова повече се отваряше пред него гледката към града, но той не ѝ обръщаше внимание. Беше се съсредоточил да държи тялото си спокойно и до минимум да ограничи движенията. Това беше тайната на летенето с реактивния комплект, или както Макс го наричаше „турбо-прахосмукачката“. *Стой спокойно и неподвижно и прави колкото може по-малко корекции на полета.* Полюшваше се съвсем леко, докато продължаваше да се издига все по-високо и по-високо и знаеше, че ако оцелее, никога няма да забрави това преживяване.

Оставаше гориво за четири секунди, когато мина край трийсет и деветия етаж. Съвсем леко завъртя назад дросела, за да убие малко скоростта на изкачване. Не искаше да се издигне прекалено високо.

Мина край последния етаж с гориво за още една секунда, когато осъзна, че трябва да прехвърли и стъклената стена. Не можеше да се сети дали Макс беше включил и нея в сметките си.

Нямаше какво да направи. Наклони се напред, за да се хвърли към стената, и се прехвърли през нея с краката напред. Това разби на пух и прах аеродинамиката му, но вече нямаше значение. Последните капки гориво излетяха през реактивните дюзи и Кабрило се стовари върху покрива на асансьорния павилион от около шейсет сантиметра. Успя да се приземи на колене и не се нарани благодарение на протекторите, защити в кожените пилотски панталони.

Той натисна бутона за бързо освобождаване на коланите и се измъкна от презрамките на сбруята, сякаш съблича наметало. С празен резервоар реактивният пакет тежеше по-малко от осемнайсет килограма. Секунда по-късно Хуан вече беше на крака, стиснал своя FN 75 в ръка. Той беше оборудван със заглушител и по-голям пълнител за трийсет патрона плюс този в патронника.

Охранителят, който беше на пост пред асансьора, беше чул, че нещо пада на покрива на павилиона, и сега бавно отстъпваше назад, за да му се открие по-добро зрително поле. Беше вдигнал пистолета леко, но не се целеше. Хуан го улучи от първия изстрел. Високоскоростният малък куршум на FN 75 повали мъжа. Хуан свали каската и кожените панталони и скочи от около три метра височина върху терасата. Намираше се по-близо до югоизточния край на сградата, затова се вмъкна в изкуствената джунгла. Крачеше бързо, а във вените му

кипеше адреналин. Сетивата му бяха толкова нащрек, че въпреки бариерата от бронирано стъкло чуваше движението долу по улицата. Вторият охранител беше човекът със снайпера и Кабрило го видя, докато оглеждаше през оптиката небостъргач на около пет преки от черната кула. Начинът, по който държеше оръжието, без да помръдва, насочено към целта, му подсказа, че и този мъж е професионалист като останалите. Сградата, която наблюдаваше, имаше балкони и сигурно беше видял някой да се пече на слънце. Умря, както си гледаше.

Кабрило разполагаше с още три минути, преди охранителите в пентхауса да вдигнат тревога, че нещо не е наред. Сега би трябвало да елиминира третия от охраната, обаче се оказа близо до онова, което бяха идентифицирали като всмукателното отворствие за въздух на вентилационната система на пентхауса. Уредът представляваше сива кутия, сгушена между дърветата. Хуан се наведе над него, отвори страничния капак, който осигуряваше достъп до сложната филтрираща система. Извади рамката с молекулярни филтри, за да стане въздухът в жилището задушлив като този, с който жителите на Шанхай всеки ден си пълнеха дробовете. След това дойде ред на малката газова бутилка. Беше поразяващ газ, подобен на онзи, който руските спецчасти използваха при превземането на театъра в Москва, където през 2002 г. чеченски терористи държаха зрителите за заложници, но много по-безопасен. Кабрило отвори капачката и остави вентилаторите да отнесат облака в пентхауса и да го разпръснат до всяко ъгълче и пукнатина.

След това тръгна да търси третия охранител.

Майк Троно беше казал, че мъжът е в западния край на сградата. Обаче разузнавателната информация беше отпреди четири минути, а тези пазачи непрекъснато обикаляха периметъра си. Но нямаше какво да прави и пое на запад, държейки се колкото може по-настрана от очертаните пътеки, като се придвижваше през лехите. Напълно заобиколи района около плувния басейн. Ако Кенин зърнеше някой да обикаля из неговия градски оазис, щеше да побегне на секундата. Този човек имаше инстинктите на пристанищен плъх и беше три пъти по-хитър.

Хуан намери място, откъдето можеше да наблюдава целия западен край на сградата, но не можа да види своята мишена. Продължи, като много внимаваше да не вдига шум. Мъжът се издаде,

като кихна. Беше на по-малко от три метра от него, скрит зад гъста като стена папрат. Хуан точно се готвеше да стреля, когато чу гласа на Кенин и отговора на момичето. Ловът му го беше отвел по-близо до басейна, отколкото предполагаше.

Зачака. Изведнъж пазачът направи нещо, което най-малко очакваше. Вместо да тръгне по пътеката, той мина между папратите. Макар да беше със заглушител, FN 75 щеше да вдигне достатъчно шум, който да стигне до басейна. Между листата се промуши цевта на автомат. Хуан я сграбчи и рязко я дръпна към себе си, изваждайки мъжа от равновесие, преди още да беше излязъл от скривалището си. Когато видя главата му, той стовари върху нея дръжката на пистолета. Повтори удара, докато придържаше загубилия съзнание мъж, преди да го пусне върху пода. Провери пулса му. Беше слаб, но щеше да живее.

Газът, който беше пуснал, щеше да стигне пълното си насищане след още няколко минути. Нямахше смисъл да се бави. Той закрачи по пътеката, бавно излезе от гората и стъпи на облицования с плочки район около басейна. Момичето го видя първо и се разпищя. Кенин вдигна глава от лаптопа и се смая. Някой беше проникнал в светая светих на убежището му.

— Горещите — нареди Хуан на руски и китайски, както го беше научил Еди. Даде им половин секунда да го изпълнят, преди да пръсне с куршум каната с леден чай на масата помежду им. Компаньонката на Кенин отново изпищя, но сега и двамата се подчиниха.

— Кажи ѝ да влезе в басейна и да остане там — продължи Кабрило на руски.

Оказа се, че китайката разбира руски, защото още преди адмиралът да беше казал нещо, стана от мястото си и скочи в лазурната вода. Очите ѝ бяха ококорени, а лицето пепеляво от страх.

Кенин успя да се посъвземе. Очите му станаха корави, а ръцете, макар че не трепереха, вече не бяха преувеличено вдигнати догоре, както преди секунди.

— Кой си ти? — попита той надменно.

— Кумът на Юрий Бородин. И точно в момента се моля да ми дадеш повод да те гръмна право между очите.

Адмиралът започна да разбира.

— Ти си Председателя. Ти си Хуан Кабрило.

С крайчеца на очите си Хуан забеляза някакво движение и реагира инстинктивно. Даде дузина бързи изстрела, натискайки спусъка максимално скоростно, макар белгийският му пистолет да беше автоматичен. Погледна наляво зад Кенин и видя неговия иконом да залита иззад голямо гумено дърво. Пет от шестте изстрела бяха попаднали в гърдите му. Кървави петна покриваха бялото му сако. От безчувствените му ръце, преди да се стовари по лице върху плочките, падна мини автомат МАК-10.

Кенин използва това секундно отклонение на вниманието и спринтира към асансьора. Разполагаше може би със секунда преднина и се озова с шест метра по-близо до своята цел. Хуан не можеше да си позволи да го простреля в гърба, затова хукна след него. Той беше двайсет години по-млад, но адмиралът тичаше с подтика на притиснато в ъгъла животно. Знаеше, че животът му е в опасност, затова разви скорост, на която не се беше смятал способен.

Въпреки това Кабрило намали разстоянието. Кенин носеше отворени отпред мокасини под ленените панталони и те шляпаха при всяка крачка. Хуан се приготви да се хвърли върху адмирала изотзад, когато руснакът изведнъж спря, обърна се и замахна за удара, който беше тренирал цял живот.

Хуан също спря и успя да се дръпне малко назад, но въпреки това пое най-силния удар, който някога е получавал. Кенин знаеше, че неговият противник ще падне, макар още да беше на крака. При удара си беше счупил китката, но това нямаше значение. Важното беше, че щеше да избяга. Не усети, че мъжът, който по някакъв начин беше пробил неговата охрана, вдигна пистолета толкова, колкото да отнесе с един изстрел връхчето на малкия му пръст до първата става.

Кенин притисна кървавата си ръка, когато тази нова и по-остра болка заглуши пулсирането на строшената китка. Кръв изпръска стената зад него, а отрязаната става падна в цветната леха вдясно от тях.

— Следващият ще е в сърцето ти — изръмжа Хуан. Все още беше замаян от удара, но бързо се възстановяваше. Махна с пистолета, за да покаже на Кенин, че иска да се върне при басейна.

Момичето се беше отдръпнало в плиткия край, държеше се за ръба и от него се виждаха само разширените му черни очи.

Кабрило подхвърли една от кърпите на руснака, за да я притисне към раната, и затвори лаптопа му. Прибра и двата мобилни телефона, които лежаха върху масата, където беше седял. Намери още един в плетената чанта на момичето. В него едва ли имаше полезна информация, затова с извинително свиване на раменете към собственичката му, го хвърли във водата.

— Да вървим — нареди после.

Двамата с Кенин стигнаха до асансьора. Като предпазна мярка да не бъде повален от газа, който преди това беше пуснал, Хуан извади чифт противогази от кесията си с оборудване и си сложи единия, а другия подхвърли на руснака.

Вратите на асансьора бяха отворени.

— Седни в ъгъла върху ръцете си. — Той не натисна бутона за трийсет и деветия етаж, докато Кенин не се разположи както трябва.

Хуан го остави да седи през по-голямата част от пътуването и го изправи едва когато кабината започна да спира. Издърпа го за ранената дясна ръка. От болка Кенин си пое въздух през зъбите.

С мелодичен звън вратите на асансьора се отвориха. Председателя огледа помещението над рамото на Кенин, докато автоматичният му пистолет беше забит в гръбнака му. Имаше трима охранители, облечени в еднакви униформи. Тези бяха втората отбранителна линия, а не първокласните пазачи на терасата. Двама бяха приведени над дъска за шах. Третият си беше вдигнал краката на бюрото и бе забил нос в някакво списание. Зад тях през прозорците с дебели стъкла се виждаха красивите очертания на града.

Този етаж трябва да е бил проветряван заедно с павилиона, защото тримата мъже в помещението бяха в съзнание. Хуан свали противогаза и излая на руски:

— Стани!

Тримата се обърнаха, видяха своя началник и решиха, че заповедта е негова. Скочиха на крака и с виновни лица се изпънаха мирно. Едва тогава Хуан се разкри. Единият глупашки посегна към пистолета в подмишечния кобур. Сега Кабрило не можеше да си позволи да рискува, затова заби два куршума в главата на прекалено ревностния охранител.

Останалите двама вдигнаха ръце и започнаха да се молят за живота си. Хуан ги накара да извадят оръжията си с два пръста и да ги

плъзнат към него, а след това да се закопчат към масата с пластмасовите белезници, които носеха на коланите си.

След това използва един чифт, за да върже ръцете на затворника си.

Но точно когато бутна Кенин към вратата, настана ад. Вратата беше отнесена и в помещението нахлуха китайци в униформи, които Еди беше видял във фоайето на небостъргача. Бяха въоръжени, но много лошо обучени, защото щом зърнаха пистолета на Хуан, започнаха да стрелят като луди. Прозорците зад Кабрило се пръснаха от безбройните куршуми и започнаха да падат на хиляди парченца към земята. Кенин отнесе бараж от изстрели, от които тялото му заподскача и беше запратено назад. Той залитна като пиян и се наклони в мига, в който Хуан се хвърли на пода. Кенин се претърколи през гърба на Кабрило и изхвъркна през зеещия френски прозорец. До улицата имаше четирийсет етажа и Хуан успя единствено да зърне лудостта в очите на адмирала, преди земното притегляне да го засмуче надолу.

На Юрий би се харесала иронията, че злят и жесток човек, който бе наредил да бъде арестуван, е умрял от ръцете на своите собствени неспособни охранители. Това не беше отмъщението, което Хуан си беше представял, но все пак вършеше работа.

Кабрило отвърна на стрелбата. Все още разполагаше с повече от двайсет патрона във FN 75 и отговори с огън, докато отстъпваше към асансьора. Натисна бутона на ръкохватката и смени пълнителя с нов. Този пълнител беше единственият резервен, с който разполагаше. Чу как куршумите започнаха да се забиват във външните врати на асансьора, който вече вървеше нагоре. Лаптопът беше улучен в единия ъгъл, но сякаш нищо важно не беше строшено.

Охранителите, които нахлуха, вероятно са били разположени на трийсет и деветия етаж пред останалите асансьори. Били са пушечното месо, в случай че някой се опита да нахлуе чрез останалите асансьори на небостъргача. Някой от тях в приемната сигурно беше подал сигнал за тревога, без Хуан да го забележи.

Той си сложи маската и се изкачи един етаж. Вратата се отвори към едно чисто практично пространство. Луксозният апартамент беше на горния етаж. Този район беше за охраната и прислугата. Малка маса беше опряна в стената срещу асансьора. Хуан я придърпа и я пъкна между вратите, за да не могат да се затворят и мъжете на долния етаж

да го използват. Не можеха да се качат на това ниво по пожарната стълба, но щяха да сложат охрана, така че никой да не може да се спусне по нея. По същество Хуан се намираше в капан.

Ако той беше на мястото на Пьотър Кенин обаче, щеше да разполага с трети, таен изход от пентхауса. Започна трескаво да търси. В помещенията откри още неколцина охранители и прислужници, които бяха в безсъзнание. Най-накрая успя да намери тайния коридор за бягство, който Кенин явно бе наредил да бъде направен. Започваше от специално помещение с размерите на телефонна будка. Таванът беше отворен, така че се виждаше покривната градина над апартамента. Когато погледна надолу, Хуан не видя нищо, освен черна бездна.

Обаче точно пред него имаше брезентова тръба за бягство с вътрешна еластична облицовка, за да може да контролира скоростта на спускане. Хуан се вмъкна в тясната тръба и изпита усещането, че влиза в тръбуха на кит. Заизвива се и загърчи надолу, притеснен, че не знае докъде стига тръбата. Най-накрая отдолу се видя светлина и той тупна в помещение, едната стена на което беше от прозорци.

Кенин беше помислил за всичко. На пода до вратата лежеше раница, която сигурно съдържаше важните неща, нужни за всяко бягство: лични карти, оръжия и пари. Ако руснакът разполагаше с време, докато бягаше от пентхауса си на последния етаж, би могъл да смени дрехите си с окачените в гардероба: делови костюм, ежедневни дрехи и униформи на портиер, доставчик и охранител.

Хуан се възползва и си смени ризата. Тази му беше малко голяма, но все пак вършеше работа. Свали всякакви тактически принадлежности, които още носеше. Панталоните му бяха малко изцапани, но не толкова, че да привлече внимание. Отиде до вратата и предпазливо я отвори. Отвън имаше най-обикновен коридор. Можеше да се намира в офис сграда във всеки град на планетата. Успокоително обикновен. По номера на вратата — 3208, можа да установи, че тръбата за бягство на Кенин го беше свалила почти десет етажа.

Съжаляваше, че трябва да остави пистолета, но от тук насетне трябваше с приказки, а не с бой да си пробие път навън.

Стиснал в ръка лаптопа на Кенин, излезе от офиса и остави вратата да щракне зад него. Закрачи по коридора и любезно кимна на единствения човек, когото срещна. Той отвърна на поздрава му, без да

го изгледа подозрително. Мястото, където Кенин го беше ударил, още не беше почнало да посинява. След час щеше предателски да сияе във всички отсенки на синьо-черното.

Откри асансьорите и му се наложи да чака по-малко от трийсет секунди. Вътре имаше неколцина души. Хуан влезе, обърна се с лице към вратата като останалите и зачака. Чу се мелодичен звън и вратите се затвориха. След още няколко спирки вратите на асансьора се отвориха към фойето. В първия момент всичко изглеждаше както обикновено. После видя охраната, струпана накуп в офиса си. Мъжете изглеждаха развълнувани и несигурни, докато слушаха някого по уоки-токите, вероятно един от другарите им на трийсет и деветия. Хуан отклони поглед. Нямаше нужда да привлича вниманието им. Отвън спря патрулка. Кабрило за малко да смени посоката, но това щеше да предизвика подозрения. Вероятно много хора се бяха обадили за някакъв тип, който се издига покрай небостъргач, и властите най-накрая бяха изпратили екип, за да провери за какво става дума. Влезе в голямата въртяща се врата и се озова срещу двете ченгета, които влизаха. След няколко крачки се озова навън, а те прекрачиха във фойето. Кой знае какво щеше да стане, когато изяснят всичко.

Натисна комутатора на уоки-токите, за да сигнализира на Еди да дойде да го вземе. Секунди по-късно вторият им микробус се появи иззад ъгъла. Еди веднага схвана положението. Председателя беше сам, следователно нямаше нужда да спира до бордюра, за да качат своя затворник отзад. Намери място малко по-надолу по улицата и изчака Кабрило да притича до буса.

— Давай! — изстреля Хуан веднага щом седна и затвори вратата.
— Какво стана?

Еди беше оставил бутилка с минерална вода между двете седалки. Щом я видя, Кабрило внезапно усети колко сухо и стегнато е гърлото му. Разви капачката и изгълта наведнъж поне половин литър.

— Ако искаш вярвай, но Кенин беше застрелян от собствената си охрана. Всичко вървеше по план. Вече бях неутрализирал хората пред частния чу асансьор, когато охранителите, на които бе възложено да пазят останалите асансьори, нахлуха, стреляйки във всички посоки.

— На руснаците това едва ли ще се хареса — отбеляза Еди.

— Когато разговарях с моя контакт в Кремъл и казах, че съм взел Кенин на мушка, останах с впечатлението, че те ще бъдат доволни от

подобен резултат. Това ще им спести унижението да признаят какво е направил, да го изправят пред съда и да го разстрелят те самите. — Хуан потупа лаптопа. — Надявам се Мърф и Стоуни да успеят да извлекат нещо ценно от него, така че цялата операция да не е била за оня, що клати гората.

— Ако има нещо вътре, те ще го извлекат. — Няколко минути пътуваха в мълчание. — Как беше? — зададе Еди най-накрая въпроса, който го вълнуваше.

— Кое как беше?

— Хайде де, сигурно е било удивително.

— Удивително не е точната дума. Мислех си, че скачането с парашут е най-близко до летенето. Обаче не може да се сравнява с моето придвижване. Мисля, че ще помоля Макс за Коледа да ми построи още един реактивен комплект.

До мръкване обикаляха из околността и едва когато се спусна нощта, поеха към бившия завод за цимент. Еди, Мак Ди и Майк бяха влезли легално в страната и на следващата сутрин щяха да се качат на самолета, запазвайки по такъв начин легендите си, защото можеше отново да им дотрябват. Този път Хуан се беше вмъкнал нелегално в Китай, затова се налагаше да го напусне по същия начин. Еди му прави компания, докато „Дискавър“ не изплува от водата пред кея. Кабрило скочи върху палубата на миниподводницата и зачака люкът да се отвори. Хенли лично управляваше лодката.

— Как беше полетът?

— Както се казва в стария лаф: да изпиташ възможно най-голямото удоволствие, без да се събличаш — отговори Хуан. — Разбира се, трябва да се добави „във въздуха“.

През целия път обратно до „Орегон“ двамата мъже се шегуваха, доволни от усещането, че мисията им е била успешна. Това беше особено важно за Кабрило. Той смяташе малцина за приятели, но Юрий Бородин беше сред тях. Сега беше отмъстил за своя приятел. Душата на Юрий можеше да почива в мир.

В момента Корпорацията нямаше задача и ако Мърф и Стоун успеяха да разшифроват съдържанието в лаптопа, щяха да ударят джакпота от американското правителство, а освен това трябваше да

получат последното плащане и за акцията с Контейнера. Кабрило си помисли, че може би трябва да завърже „Орегон“ някъде и да даде на хората си заслужена почивка.

Обаче съдбата отново се готвеше за намеса. Вместо да заминат на почивка, „Орегон“ и неговият екипаж скоро щяха да се борят за своя живот.

26.

Макс Хенли беше роден прагматик. Той много хареса идеята на Кабрило да пристанат някъде и да пуснат целия екипаж в отпуска. Освен това знаеше откъде могат да се сдобият със заместител на миниподводницата „Номад 1000“ и стигна до извода, че мястото, на което бяха, не е по-лошо от всяко друго, където да пуснат екипажа в отпуск.

В момента преговаряше с тайвански университет, който случайно притежаваше „Номад“, но вече не се нуждаеше от нея. Някога университетът бил център за обучение в търговски риболов, а подводницата му била подарена. Разбира се, Макс винаги можеше да купи чисто нов плавателен съд от производителя, но гледаше да не похарчи излишно и цент, да не говорим за няколко милиона долара.

Той отлетя с хеликоптера за Тайпе, за да преговаря с университетските служители. Прикритието му беше, че преговаря от името на начеваща петролна компания — клон от индустрията, който купуваше лъвския дял от производството на подводници в САЩ като „Номад“ и „Дискавъри“. „Орегон“ щеше да мине за товарния кораб, който е наел за превоз на подводницата до петролните платформи в Мексиканския залив.

Инспекцията мина добре. От центъра бяха консервирани подводницата както трябва и редовно я бяха проверявали. Акумулаторите можеха да бъдат заредени, но Макс вече знаеше, че трябва да бъдат сменени. Има неща, които човек не бива да купува използвани. На борда на кораба имаха нови. Електронните и механични системи работеха и той не откри корозия или повреда по някой от хидравличните маркучи. Единственият проблем, който установи, беше, че механичната ръка в края на манипулатора не работи както трябва. За Макс щеше да е лесно да я оправи, но той си затряя, за да може да смъкне цената с още няколко хилядарки.

Когато пристигна „Орегон“, привлече вниманието на стотици студенти. Те зяпаха масивния плавателен съд, който запушваше

гледката им към залива и открития океан отвъд. Макс беше уредил идването на митнически инспектор от Тайпе и той разписа товарителницата.

За радост на зрителите Хуан, облечен като стар морски вълк, обслужваше пулта за управление на палубния кран. Моряците прекараха въжетата под деветметровия корпус на подводницата и час след тяхното пристигане тя лежеше направо върху предния трюм и корабът беше готов за отплаване. За да запази маскировката си на посредник, Макс щеше да замине за Тайпе с кола.

Тайванската столица се издигаше на северния нос на острова и за четиринайсет часа можеха да стигнат до там. Обаче Кабрило отклони „Орегон“ от обичайните морски пътища както за крайбрежните плавателни съдове, така и за онези, които пресичаха Тихия океан на път за Америка. Освен това се нуждаеше от покривалото на мрака. Кораб, който използва миниподводница, не беше нещо необичайно. Обаче кораб, който отплава, зарязвайки миниподводница, без да я извади от водата, щеше да събуди подозрения.

Тъй като новият „Номад“ не беше минал изпитания, Хуан не разреши никому да се потопи за първи път с него. През времето, когато плаваха към усамотено място в океана, техниците бяха сменили акумулаторите и закачили към корпуса надуваеми фендери, в случай че подводницата откаже да реагира на неговите команди. Освен това го придружаваха водолази, а районът на гмуркане бе осветен с мощни надводни и подводни прожектори.

След като беше спусната във водата и куката на въжето откачена, Хуан започна бавно да пълни баластните цистерни. Точно когато морето вече се беше сключило над него, ги продуха с въздух за проба и изплава бързо като играчка във ваната.

След това започна отново да се потапя, спускайки се покрай стоманения борд на „Орегон“, мина под кила и застана в лунния басейн. Там екипажът закрепил отново крановото въже за халката на подводницата и след няколко минути тя беше прибрана на безопасно място в новия ѝ дом, а Кабрило се отправи към трапезарията за късна вечеря.

Направи му впечатление, че аспержите, които му поднесоха, бяха от консерва. Беше хубаво, че скоро ще застанат на котвено място за по-дълго време. Всичките пресни провизии бяха свършили и когато

попита, келнерът отговори, че са останали само три не много популярни вида сладолед.

Тази нощ Хуан не можа да спи и това нямаше нищо общо с пресните продукти или сладоледа с карамел. Нещо подсъзнателно го гризеше, някаква мисъл, която го пронизваше, но не можеше да се оформи. Изтощението му пречеше да я оплоди с бисер като седефената мида, която превръща зрънцето пясък в перла. В полунощ се предаде на безсънието и стана от леглото. Сложи си протезата и облече дрехите, които беше съблякъл само преди час и половина.

Нямаше настроение за пиене и не виждаше смисъл да седи сам в каютата си. Джулия Хъксли беше от онази забележителна порода хора, която се нуждае само от няколко часа сън на нощ. Потърси я и я откри не в каютата, а долу в медицинския отсек. Беше в интернет като част от услуга, която предлага консултации на хора с медицински проблеми, които нямат достъп до лекари.

— Ей, Хуан, не можеш да спиш ли? — поздрави го тя, когато той се спря на прага на кабинета ѝ, встрани до приемната. Той представляваше малка кабинка, в която имаше място само за бюрото и посетителски стол. Едната стена беше покрита с рамкирани дипломи и награди. Веднъж му беше признала, че тази „стена на егото“ е по-скоро за пациентите, отколкото за нея. Виждали колко е ерудирана и се успокоявали.

— Майстор си на очевидното — усмихна се Хуан и се отпусна на стола за посетители.

— Сега свършвам — каза тя. — Имам един младеж от Фиджи, който според мен има херпес зостер. — В продължение на няколко минути тя и пациентът ѝ си чатиха. — Е, свърших. Горкото момче — предстоят му тежки мигове. Добре, а теб какво те мъчи?

— Не знам — призна Хуан. — Нещо.

— Да, това изяснява нещата — усмихна се Хъкс. — И така, от колко време те мъчи?

— От тази нощ. След като се измъкнахме от Шанхай, бях на седмото небе, но щом си легнах тази вечер, не можах да заспя. Имам усещането, че съм пропуснал нещо.

Хъксли изведнъж стана сериозна.

— Двамата сме преживели доста неща. — Тя се беше грижила за Хуан, след като снаряд му откъсна крака. — Познавам те, затова, ако

мислиш, че нещо си недогледал — напълно си прав.

— Знам — съгласи се Кабрило. — Точно затова ми е толкова неспокойно.

— Можем да предположим, че усещането ти е свързано с последната ни мисия. Защо да не ѝ направим разбор заедно?

И те се заеха, започвайки от самото начало, когато адютантът на Бородин, Миша Каспоров, им звънна по телефона, за да им разкаже за незаконното задържане на своя началник, до мига, когато люкът на „Дискавъри 1000“ беше затворен херметически за плаването им обратно до „Орегон“. Оттогава Джулия не знаеше колко големи рискове беше поел и му се скара, че е безразсъден. Той изслуша забележките ѝ, както страстният пушач слуша съветите на своя лекар да спре цигарите. Съветите са добри, но няма да бъдат изпълнени.

— Сигурно е свързано с предателството на Детето — заключи Джулия вместо него. Всичко останало изглежда напълно нормално — поне според твоите стандарти.

— Очевидно вече никога няма да можем да го използваме за връзка. Успя да ни осигури адреса на Кенин, но доверието е разрушено. И двамата го знаем. Да, в своята област е най-добрият в света, но има и други, към които можем да се обърнем.

— Значи не това е причината?

— Не. Да. Всъщност не знам. — Хуан прокара пръсти през косата си, която в момента беше къса като на новобранец в морската пехота. — Кенин откри кои сме, след като спасихме, по-точно почти спасихме Юрий. Трябва да е научил с какво име се ползваме, защото веднага прекъсна всякакви връзки с кораба, който става невидим по оптически път. Освен това е притиснал Детето, за да научи къде ще бъдем. След това е изпратил кораба си да обърне „Шакир“ и предполагам, да го потопи.

Замълча, защото нещо започна да се навързва в подсъзнанието му.

— Колко според теб са били разходите за разработването на този невидим кораб?

— Кой знае? Дори да е разполагал с формулата на Тесла за превръщането на корабите в невидими и проби от неговото оборудване, сигурно става дума поне за сто милиона.

— Точно така, въпреки това той рискува да нападне яхтата на шейха и нас. След като е имал достъп до подводница, със сигурност е разполагал с приятели и в наземния флот. Защо просто не пусна няколко противокорабни ракети срещу яхтата на Дула и нас?

— Защото можехме да ги неутрализираме — изтъкна Джулия.

— Той не е знаел това. Хвърлил е актив за сто милиона долара срещу стодоларов проблем. Ето това ме притеснява. Защото това е бил последният му удар, последната кражба, преди да напусне матушка Русия завинаги. Не е за вярване, че някой е бил готов да плати такава сума, за да убие някакъв си шейх от Обединените арабски емирства, който по това време случайно е и наш клиент. Това е прекалено голямо съвпадение.

Той грабна телефона от бюрото на Джулия и набра номера на Марк Мърфи. Мърф вдигна при второто позвъняване. По звука Хуан позна, че е включил телефона на високоговорител.

— Докъде стигнахте с лаптопа?

— Линк току-що ни го върна — извика Ерик, заглушавайки техното, което дънеше като фон.

— Намали тази шумотевица — смъмри ги Хуан.

— Шумотевица? — озъби се Марк възмутено. — Та това са „Виещите маймуни“.

— Сигурен съм, че са. — Шумът обаче намаля. — Защо компютърът е бил у Линк?

— Не получи ли имейла ми?

— Очевидно не съм, защото иначе нямаше да питам, нали?

— В лаптопа имаше заложена бомба — цял пакет C-4. Ерик и аз решихме, че може да има някакъв капан, затова го пуснахме през рентгена. Добре че го направихме. Предположихме, че взривното вещество избухва, след като компютърът се включи и за определено време не се въведе паролата. На Линк му трябваше повече време да извади експлозива и взривателя.

— Момчета, колко време ще ви трябва, за да измъкнете нещо?

— Точно в момента се занимаваме с паролата. Няма начин да знаем колко равнища на шифровка е използвал Кенин. Предполагам — много.

— Колко време? — настоя Хуан отново с рязък обвинителен тон.

— Дни. Седмици. Съжалявам, Председателю, но няма как да се каже.

— Двайсет и четири часа — озъби му се Кабрило. — Това е заповед.

След това тресна слушалката. Изражението на Джулия беше загрижено.

— Работят по-добре, когато ме мислят за луд, който има неразумни искания.

— А, значи си разиграл сценка?

— Донякъде — кимна Хуан. — Нуждаем се бързо от отговорите.

— Не разбирам — учуди се тя искрено, — защо е това бързане?

— Нали си чувала за конфликта между Китай и Япония заради няколко острова?

— Да. Карат се за суверенитет и газови залежи, които бяха наскоро открити, нали?

— Не мисля, че става дума за скорошно откритие. Китай е знаел от доста време. Помня, че когато спасявах Юрий, той се интересува от последните новини. Пуснах няколко плоски шеги, но му разказах, че гражданската война в Судан затихва.

— И?

— Китай беше голям застъпник на тази война, защото получава голяма част от петрола си оттам. Престана да финансира войната, защото осъзна, че няма да има нужда да внася изкопаеми горива от Африка, след като има огромни залежи пред неговите брегове.

— Но японците... — продължи мисълта му Джулия.

— Няма да могат да направят нищо без нашата помощ. И какво правим ние в подобно положение, когато две военноморски сили си сплитат рогата?

— Питай Макс или Еди. Те са експерти по военните въпроси.

— Хайде, Хъкс, всеки знае какво правим.

— Изпращаме самолетоносач.

— Точно така. Проекция на сила в чист вид. И не само самолетоносач. Това е цяла бойна група с няколко разрушителя, фрегата, крайцери и две подводници. Всички тези кораби действат като щит, за да опазят безопасността на самолетоносача. Системата е толкова балансирана, че се смята за непробиваема при атака. През добрите стари дни на Студената война руснаците бяха изчислили, че

ще са им нужни поне сто крилати ракети, за да унищожат един самолетноносач.

— Добре — съгласи се Джулия, — идва нашата бойна група, двете страни клякат и кризата е избегната.

— Докторе, я помисли малко.

Ужасяващата мисъл, която гризеше Хуан вече толкова часове, хрумна и на нея.

— Там има друг невидим кораб?

— Точно така. Корабът е замислен преди разпадането на Съветския съюз като средство за противопоставяне на нашите самолетноносачи. На руснаците повече не им трябва подобно оръжие, но на процъфтяващ и все по-враждебен Китай ще бъде много приятно да унищожи ядрен самолетноносач, и то по такъв начин, че никой да не може да го обвини в каквото и да било.

— Дали ще посмеят?

— Това се пече от години — въздъхна Хуан. — Всички тези хакерски атаки срещу нашите компютърни системи и индустриалният шпионаж. Ние сме поне от десетилетие в студена война с китайците. Сега, когато енергийната им независимост е на ръка разстояние, те ще направят всичко възможно да се сдобият с нея. — Хрумна му още нещо. — Потопяването на „Шакир“ е било демонстрация пред китайските клиенти на Кенин. Вероятно са наблюдавали ставащото от втория кораб, който успя да ни избяга. Кенин е избрал яхтата на Дула, за да ми го върне, и се обзалагам, че е успял да измъкне от разните враждебни на емира фракции някой и друг динар.

— И какво ще правим?

— Ще алармирам Лангстън, но без нещо конкретно. Например, ако намерим в компютъра на Кенин фактура с продажна цена, той не можа да направи много.

— О, значи ваканцията ни ще иде по дяволите още преди да е започнала?

Хуан само я изгледа. После се обади в командния център и нареди на дежурния да открие най-близката бойна група. Ако е била изпратена в района, пожела да знае нейния курс, защото китайците щяха да разположат смъртоносния си невидим кораб точно по него. След десет минути с облекчение научи, че „Джони Реб“, както гласеше прякорът на „Джон К. Стенис“, току-що е напуснал Хонолулу на път за

военноморската база в Йокосука, Япония. Разполагаха с няколко дни толеранс дори ако президентът решише да му нареди незабавно да поеме курс към спорната зона.

Имаше и други неща, за които трябваше да се погрижи. Кабрило благодари на Джулия и се върна в кабинета си, който беше до каютата му. Вдигна Макс в неговата хотелска стая в Тайпе, за да му съобщи промяната в плановете и да се уговорят да посрещне „Орегон“ утре на кея в квартал „Бали“. Вече бяха запазили котвено място за двете седмици планирана отпуската за цялата Корпорация. Кабрило се обади на пристанищните власти, за да ги информира, че ще го използват само няколко часа.

Глобата за промяната беше солена, а Хуан не беше съвсем сигурен дали е на прав път. Благодарение на това, че се намираха на Международната датна граница, сега във Вашингтон беше още един часът следобед вчера. Той набра телефона на Лангстън Овърхолт.

След като му обясни положението, Кабрило попита своя стар ментор и заслужил шпионин на ЦРУ какво би препоръчал.

— Хуан, това не е разузнавателна информация, въз основа на която може да се действа — каза осемдесетгодишният. — Предположения и предчувствия. Когато идват от теб, обикновено са достатъчни, за да говоря със секретаря по отбраната. Но в случая се нуждая от нещо повече.

— Като доказателства от лаптопа на Кенин?

— Това само ще покаже, че е продал подобно оръжие на Народната република. Ако не разполага с техните бойни планове, не мисля, че можем да направим нещо. Разбира се, аз ще изпратя паметна бележка и на бойната група може да се съобщи за възможна заплаха, но без да се дават подробности. Обаче трябва да знаеш, че ако са изпратени да се намесят в цялата тази бъркотия около островите Сенкаку Дяюю, те вече ще са в пълна бойна готовност. Твоето предупреждение нищо няма да промени.

Кабрило беше очаквал подобен отговор. Точно това беше проблемът с Вашингтон. Бюрократичната машина работеше със скоростта на подвижен глетчер. Системата не беше конструирана за бързо, извън обичайните рамки мислене. Обаче новините не бяха изцяло лоши. Лангстън продължи:

— Ще разговарям с Греъм от отдел „Китай“, за да видя какво са дочули. Съзнаваме, че Китай е готов да стигне много по-далеч, отколкото при другите спорни острови, като например спора им за островите Спартли. Япония също не иска да отстъпи — затова изпратихме „Джон Стенис“.

— А, смятах, че самолетоносачът вече е базиран в Япония? — възкликна Хуан.

— Да, но „Джордж Вашингтон“. Преди седмица на борда му избухна пожар. Един моряк загина и казаха, че съдът не е готов за морско дежурство.

Докато обясняваше това, тонът на Овърхолт беше малко странен и Кабрило заподозря, че знае каква е причината. Лангстън беше ветеран от Втората световна война. Навремето корабите се връщаха на бойното поле само дни след удари от камикадзета. Днес щеше да отнеме месеци, докато морски инспектори, експерти, представители на военната прокуратура обявят кораба годен за морска служба.

— Следим развитието на събитията — каза Овърхолт. — Вие къде ще бъдете?

— Ще се опитаме да охраняваме входа за Източно китайско море.

27.

Кабрило даваше вахта в командния център, когато Марк Мърфи му се обади с предложението да се срещнат в заседателната зала на „Орегон“. Хуан погледна към главния екран на стената, за да провери колко е часът. Неговите шантави генийчета бяха надхвърлили определения от него срок само с три часа.

Вече бяха пристанали в новото пристанище на Тайпе, сгущени като грозното пате между два красиви бели лебеда под формата на круизни кораби, които стоварваха пътниците си за едnodневна обиколка на забележителностите в тайванската столица. Камионът на фирмата, която ги снабдяваше с провизии, вече беше на кея. И само час след пристигането им кафезите с бързоразвалящи се и трайни храни вече бяха качени на борда.

Хуан кимна на щурмана, че сега той поема вахтата, и тръгна към съвещателната зала. Мърф и Стоуни имаха вид на хора, които не са спали, откакто Линк им беше върнал лаптопа. Очите на двамата бяха зачервени и подпухнали. Обаче по лицата им грееха доволни усмивки.

— Като съдя по физиономиите ви, носите ми добри новини, нали? — попита Хуан и седна на масата.

— О, да — отговори Марк. — Току-що прочистихме и последната сметка на Кенин. Имаше общо петдесет милиона в различни банки по света: Кайманите, Дубай, Люксембург. И много други.

— Прекрасно — кимна Хуан. — Някаква информация за втори невидим кораб? Построили ли са втори?

— Да — потвърди Ерик Стоун. — Китай е платил двайсет милиона за него и освен това плаща луксозното убежище на Кенин в Шанхай.

Обикновено Кабрило се радваше, когато излезе прав за нещо. Не и днес. Новината го накара да потръпне, защото това означаваше, че вероятно Китай е достатъчно окуражен, за да използва оръжието срещу американска цел.

— Построени са през 1989 година — добави Стоун. — Първоначално руснаците са имали намерение да подготвят по един за всяка наша бойна група. Обаче след построяването на два кораба се отказали от проекта. Консервирани ги в корабостроителницата и забравили за тях. Кенин ги намерил преди две години, подновил ги и монтирал някои подобрения, открити на миночистача на Тесла. Знаел е, че китайците са най-вероятните му клиенти и започнал да ги ухажва, което продължило с месеци. Когато в пресата се появило съобщение за газовото находище, те се съгласили да сключат сделката.

Според Кабрило времето логично съвпадало. Китайците са знаели, че ако не се откажат от плановете си, американците ще се намесят. Нуждаели са се от нещо, с което да неутрализират американските самолетоносачи и най-важното — да не предизвикат Трета световна война. По негово мнение Кенин е можел да поиска повече пари. От друга страна, руснакът вече е имал толкова пари, че да не може да ги похарчи до края на дните си. Защо да си прави труда да иска нещо, което не му е нужно?

— Техническите данни в компютъра ли са?

— Съжالياвам, Председателю — поклати глава Ерик засрамен. — Хакнахме всички файлове в компютъра. Имаше един с описание на възможностите, които е използвал като стръв за китайците, но няма и дума как работи оръжието и какво са демонтирали от кораба на Тесла.

— Ще продължим да се ровим — добави Марк, — но изгледите не са добри. Кенин не си е падал много по техническите подробности. Не му е пукало как работи, стига да работи.

— Добре — кимна Хуан. — Благодаря ви. Добра работа. А сега вървете да поспите.

Той качи карта на Китайско море на големия екран в другия край на заседателната зала и се опита да се постави на мястото на мъжа, който командваше невидимия кораб. Трябваше да заеме позиция пред бойната група на самолетоносача и да я остави да се приближи, при положение че при движение килватерът му се вижда и някой наблюдателен пилот, който дава бойно дежурство, може да го забележи. Всичко щеше да зависи от способността му да последва бойната група — проста задача заради разположението на китайските шпионски сателити.

Хуан можеше да получи курса на бойната група от Овърхолт, така че да има същата информация като своя противник. В такъв случай истинският въпрос беше: *колко далеч от спорните острови искам да поваля плячката си?* Колкото по-далеч, толкова по-добре. Обаче това намаляваше шансовете корабите да останат на същия курс. Макар да плаваха на запад, те правеха зигзаги на неравни интервали.

Той разигра десетина сценария и откри десетина места, където би могъл да чака в засада. Упражнението беше безплодно, но и информативно. Безплодно, защото след два часа вглеждане в картата Хуан не намери решение, и информативно, защото показваше колко отчайващо важно е случващото се за китайците. Ако самолетносачът стигне до района, всяка надежда за силово завземане на островите се изпаряваше.

Китайците прилагаша на японската флота тактиката на изтощаване с надеждата, че японците ще напуснат района и с това и претенциите си за островите. Но както светът бе видял през последните две десетилетия, самолетносачите в Персийския залив се сменяха и никой не можеше да изтощи американския флот.

Капитан Кенджи Уатанабе намести Н-6 в мерника си и леко натисна спусъка на джойстика. Нищо не се случи. Той знаеше, че нищо няма да се случи, защото не беше заредил оръжията си. Наклони се и зави под двумоторната въздушна цистерна, докато тя зареждаше със самолетен бензин един изтребител J-10.

J-10 беше модерен летателен апарат, който приличаше на кръстоска между неговия собствен „Файтинг Фалкон“ и шведския „Грипен“, въздушната цистерна беше стар съветски модел от 50-те години. Подобно на по-голямата част от въздушния флот на Китай, това беше набързо построена по лиценз машина и не би изкарала и пет минути истински бой. J-10 не можеше да се сравнява с F-16. Имаше ограничен обсег на действие и постоянно трябваше да бъде зареждан във въздуха, докато самолетите кръстосваха небето над островите Сенкаку. Освен това F-16 беше много по-маневрен.

Предимството на Уатанабе в сравнение с неговия китайски противник беше най-вече в това, че имаше десет пъти повече летателни часове от него.

Беше достатъчно опитен да знае, че трябва да остави достатъчно място на двата самолета да изпълнят сложната маневра. Китайците съвсем наскоро бяха овладели зареждането във въздуха, така че пилотите им едва ли имаха нужния опит. Нямаше смисъл да предизвика произшествие с въздушната струя на самолета. Уатанабе направи завой, така че се озова зад двойката самолети. Когато J-10 „Силният дракон“ се откачи от цистерната, той щеше да се озове точно зад опашката му. Последният китайски изстребител, на когото бе направил този номер, не можа да се отърве от него, докато не му омръзна и не пое обратно към базата. Пилотът ветеран беше уверен, че и този китайски кандидат-ас няма да се справи по-добре. Цистерната е прострени назад криле Н-6 внезапно се гмурна, защото попадна на турбуленция. Пилотът на J-10 трябваше да изостане и да прекъсне връзката с цистерната, но вместо това се опита да последва по-големия самолет, обаче прекали с газта. За ужас на Уатанабе двата самолета се сблизиха и отскочиха един от друг, обгърнати в огромно огнено кълбо, което разцъфтя като второ слънце. Той гмурна надолу своя самолет и се наклони в остър завой, за да избегне опустошението на взривната вълна. Въпреки това чуваше как отломките удрят по фюзелажа на неговия F-16. Не можеше да откъсне поглед от ужасяващата гледка. Най-накрая от долния край на огненото кълбо като изхвърлени обвивки се показаха отломките на двата самолета. Нямаше парче, по-голямо от плавей, и всички бяха почернели.

Тук нямаше да има парашути.

Уатанабе докладва по радиото за случилото се, молейки се и надявайки се, че не е станал свидетел на събитие, което може да въвлече любимата му Япония във война.

Въпреки уверенията в невинност, въпреки предложението да инспектират самолета на Уатанабе, за да се уверят, че той не е свалил двата самолета, китайците не искаха да се укротят. Продължаваха да настояват, че това е било предумишлена атака, и поискаха Япония да изтегли самолетите и корабите си от островите Дяюю и веднъж завинаги да признае китайския суверенитет върху тях.

Китай започна да подготвя изпращането на по-голямата част от военния си флот в района, включително десантни кораби с повече от хиляда командоси на борда, за да завземат островите със сила.

Дипломатическите канали прегряха от опитите да се успокои положението, но никоя от страните не беше готова да отстъпи. Япония от своя страна също увеличи военния си контингент на място, докарвайки допълнително кораб на въздушна възглавница и десантчици. Американският президент нямаше друг избор, освен да нареди самолетоносачът „Джон Стенис“ и съпровождащите го кораби да се отправят за района. Също така подпали земята под краката на секретаря по отбраната, за да се погрижи повреденият самолетоносач „Джордж Вашингтон“ да се върне колкото може по-бързо в строя, независимо от мнението на адвокатите.

Ако американското присъствие не успееше да успокои двете страни през следващата седмица, третата Китайско-японска война беше на път да избухне.

„Орегон“ патрулираше по морския път, който водеше към островите, като неспокойна мечка в клетка. Носеше се напред-назад с включен на максимум радар, а екипажът беше в пълна готовност благодарение на кофеина и адреналина. Времето беше благоприятно и това им позволи да изстрелят безпилотници, за да разширят района на търсене. Хуан дори успя да убеди Лангстън Овърхолт да им бъде разрешен достъп до сателитните данни, макар че не разполагаха с експертните познания, които биха им позволили да анализират както трябва снимките с висока резолюция. За тази цел и те трябваше да разчитат на Националната служба за разузнаване — организация, потайна и от Агенцията за национална сигурност.

Кабрило седеше в командния център по джинси и тениска с дълги ръкави. Яздеше кротките вълни с лекотата на каубой, подкарал стадо през Мисури. Тялото му беше напълно приспособено към околната среда и извършваше нужните промени в позата подсъзнателно. Вграденият в подлакътника държател за чаши не оставаше празен. След третата чаша обаче Морис тайно започна да му сипва безкофеиново кафе. Вахтените се сменяха нормално, само Председателя оставаше неизменно на мястото си, сякаш се беше слял с интериора, потънал в мрачни мисли, макар че очите му неспокойно се стрелкаха от екран на екран. Проверяваше усилвателя на радара през рамото на вахтения и картините от безпилотниците над рамото на

оператора. Екипажът не се дразнеше от непрекъснатото внимание на Кабрило, защото така се чувстваше по-сигурен. Щом той беше тук, нищо не можеше да се обърка.

Успяваше да поспи само когато корабът беше в далечния край на квадранта, където патрулираха и имаше най-малка вероятност да попаднат на невидимия кораб. Не си правеше труда да ляга в леглото си, а подремваше на дивана в кабинета, придърпвайки върху себе си вълнено одеялце, спасено от пожара на „Нормандия“ през 1942 г. в нюйоркското пристанище. След няколко часа сън ставаше и използваше ритуала на бръсненето, за да убеди изтощеното си тяло, че е получило достатъчно почивка. След това отново се озоваваше в командния център, където неспокойно обикаляше точно както правеше неговият кораб.

Кабрило се беше върнал от кратка дрямка, когато нещо на екрана на радара привлече погледа му. Кораб. Което не беше изненадващо. Макар облаците на войната да се съгъстяваха, оттук минаваха оживени плавателни пътища и това щеше да остане непроменено, докато не започне стрелбата. Хали Касим беше на вахта като офицер по комуникациите и оператор на радара.

— Хали, обектът на север от нас. На какво разстояние е?

— Плюс-минус петдесет мили.

— Откога е в нашия обхват?

Касим набра някаква команда на клавиатурата си.

— Горедолу от двацет минути.

Кабрило направи някои изчисления наум, използвайки обхвата на радара и скоростта и курса на „Орегон“.

— Движи се с по-малко от три възела. Не ти ли се струва странно?

Хали се съгласи. Той потрака още малко на клавиатурата и обяви:

— Има нещо още по-странно. Когато за последен път сме минали по квадранта, точно на същото място е имало обект.

По случайност Джордж Адамс се оказа на вахта и управляваше безпилотниците, които използваха за въздушно наблюдение.

— Не си правете труда да ме питате, но ще ми отнеме малко време. Вече имам безпилотник във въздуха, но е на петдесет мили в обратната посока.

Хуан се разбърза. Сега не беше време за чакане. Тук ставаше нещо и той трябваше да знае какво.

— Виж сега, Гомес. Остави го да падне и вдигни другия.

— Сигурен ли си?

— Ще го платя от моя дял.

Адамс изпълни заповедта. Заби безпилотника като камикадзе във водата и вдигна другия безпилотник от палубата във въздуха. Въпреки това минаха почти трийсет минути, докато големият метър и двайсет самолет стигне до обекта. Хуан не беше променил модела на търсене на „Орегон“, само намали скоростта, за да не изгубят от радара обекта. На двайсет мили от чуждия кораб Гомес спусна безпилотника от удобната височина на полета сто и петдесет метра на шест, плъзгайки го над вълните.

В такъв момент неговият опит и инстинкти на пилот си казваха думата. Трябваше да остане под радара на обекта, изгубен в акустичното бърбене на неспирния поход на вълните. Нямахше подобър пилот от Адамс, затова никой на тайнствения кораб не разбра, че е наблюдаван. Камерата на безпилотника показваше океана сякаш на сантиметри от колесника му, а напред залязващото слънце се виждаше като бледожълто сияние на хоризонта.

— Ето го! — извика Хуан, който първи забеляза ъгловатия силует, дрейфоващ на линията, която разделяше водата от небето.

Адамс, който с отличното си зрение вече го беше видял, леко промени курса на безпилотника, за да го пресрещне.

Само след няколко минути оглеждане радостта се превърна в разочарование. Това не беше невидимият кораб. Този имаше дължина почти триста метра и форма на кутия. Едва в долната част на разширяващите се по средата бордове близо до товарната линия личаха някакви опити за добиване на обтекаемост. Близо до носа се издигаше мостик с формата на кутийка за лекарства, който донякъде нарушаваше монотонността на плоската горна палуба. Двата димохода с формата на притъпени перки се издигаха почти залепени един за друг над надстройката близо до кърмата. Близо до мидела на кораба имаше голяма врата от гаражен тип и друга близо до плоската кърмова греда. Целият съд беше боядисан в матово зелено.

Хуан веднага разпозна класа на кораба. Това беше автоферибот, нещо подобно на многоетажен паркинг, който можеше да превози

едномесечната продукция на някой автомобилен завод и да го закара във всяка точка на света. По тези места те се срещаха често, защото Китай и Япония бяха големи износители на коли. Защо плаваше толкова бавно, беше необичайно, но не и днес.

Кадрите изведнъж прекъснаха. Гомес изруга. Хуан знаеше какво се беше случило: безпилотникът летеше толкова ниско, че някоя по-висока вълна го беше запратила във водата. Това бяха опасностите при полет ниско над повърхността.

— Ето, приятели мои — каза Адамс, — използваме безпилотници, за да не трябва аз да си рискувам главата при разузнаване с хеликоптера.

— В това няма нищо рутинно — прекъсна го Хуан и скочи от креслото си. — Я върни последните няколко секунди от записа.

Главният пилот му пусна последните двайсет секунди. Не забеляза нищо необикновено, но зад него Кабрило махна с ръка да му пусне записа за трети път. После за четвърти. Накрая, при петото гледане, секунди преди вълната да свали безпилотника, Хуан извика:

— Спри! — Той започна да оглежда кадъра. След това нареди: — Бавно напред. — Кадърът стана неравен, докато лентата вървеше. — Спри! Какво виждаш?

Адам видя големия автовоз от ъгъл деветдесет градуса бавно да изпълва лещата на камерата. Зад кърмата почти нямаше килватер, а около носа не се виждаше пенеща се вода от вълнореза. Това означаваше, че се движи бавно, което те вече знаеха. Адамс отново не можа да разбере какво е предизвикало такъв интерес у Председателя. Изглежда и останалите вахтени не бяха видели нищо, защото никой не се обади.

Сякаш усетил общото объркване, Хуан побърза да каже:

— Погледнете на метър и половина от товарната му линия. Друг, освен мен вижда ли бледата бяла линия? — Вахтените нададоха положителни възгласи.

— Някакви идеи какво е това?

На този въпрос никой не можа да отговори. Най-накрая Гомес се сети и разбра онова, което Председателя беше схванал веднага. Затова скочи от мястото си и хукна.

— Докато се приготвиш, ще съм загрял турбината на хеликоптера.

— Хора, това не е автовоз, а плаващ сух док. Бялата линия е от солта, залепила се за корпуса, когато последния път е бил натоварен. — Той натисна бутона на корабния интерком.

— Говори Кабрило. Всички по бойните си постове. Открихме морската база, от която китайският невидим кораб ще действа. Линк, Еди и Мак Ди с пълно бойно оборудване да се явяват на хеликоптерната площадка. Черни бойни униформи. — Той издаде още няколко заповеди, след което излезе от командния център. Макс вече беше на път, за да заеме мястото му като капитан на кораба.

Хуан се втурна на бегом към каютата си, като викаше на членовете на екипажа да му правят път. Всички следи от силното му изтощение бяха изчезнали. Смени си протезата с тази, която наричаше „бойния ми крак“. Той беше същинско съкровище от тайници. Имаше вграден пистолет калибър .44 с един патрон, който изстрелваше от петата, и място, където да скрие пистолет „Кел-Тек“ калибър .380, малко количество експлозиви и швейцарски армейски нож. След това облече черната бойна униформа, изработена от огнеупорна материя, и обу черни бойни обувки. Личното си оръжие съхраняваше в сейф, който преди години беше стоял в гара по отдавна неработещата Югозападна железопътна линия. Завъртя циферблатите, за да го отвори. Не обърна внимание на пачките с различни валути и златни рандове, които държеше за непредвидени случаи. Обикновено държаха и диаманти, но напоследък цената им се беше вдигнала, затова ги обърнаха в пари.

Долната част на сейфа приличаше на оръжеен магазин. Облече си бойна жилетка и пъхна в кобура нов FN-57. Закачи на халките шумова граната и една със сълзотворен газ. Основното му оръжие за тази операция щеше да бъде „Крис Армс Супер V“. Това беше най-компактният автомат, който някога е правен, и приличаше на нещо, излязло от научнофантастичен роман с късата си и дебела предна ръкохватка и скелетоподобен приклад. Революционната конструкция му позволяваше да използва големия калибър .45 АСР — патрон, разработен от известния Джон Браунинг. С този автомат стрелецът няма проблем да контролира трудния за стрелба калибър благодарение на използването на асиметричен откат. Обикновено суперпетицата се захранваше със стандартен пълнител от „Глок“ за тринайсет патрона,

но Хуан го беше оборудвал с удължител и сега побираше трийсет. В съответните джобове напъха запасни пълнители.

Ако мисията беше по-продължителна, щеше да вземе оръжия от същия калибър, в случай че му дотрябват още патрони за автомата. Но тази се очертаваше да бъде кратка и мръсна ликвидация, а не продължителна престрелка. Бойната жилетка вече беше оборудвана с нож за хвърляне, гарота, аптечка и преносима радиостанция, така че му оставаше само да вземе черната балаклава и беше готов за тръгване.

Отвори рязко вратата на каютата си и едва не събори Морис на палубата. Трябваше да подхване възрастния англичанин, за да не изтърве сребърния поднос.

— Промъкваш се тихо като котка — смъмри го Хуан.

— Съжалявам, капитане, точно се готвех да почукам. Нося ти нещо питателно.

Хуан точно се готвеше да му каже, че не иска, но изведнъж усети колко е изгладнял.

— Нямам много време.

— Вземи го и върви — отговори Морис и вдигна сребърния купол. Под него лежеше вдигащо пара бурито^[1] — храна, която удобно можеш да ядеш, докато ходиш. — Кълцано говеждо и свинско и много малко чили.

Хуан пъкна бутилката с енергийна напитка в джоба си. После закрачи бързо, подхвърляйки през рамо, преди да отхапе огромно парче:

— Ти си добър човек, независимо какво казват по твой адрес.

— Всъщност казват, че съм велик — подвикна подире му Морис.

„Орегон“ вече беше убил достатъчно скоростта, за да може да излетят с хеликоптера. Гомес седеше на пилотското място, когато Хуан излезе на кърмовия дек и закрачи към последния люк, от който излизаше подежникът — подвижната хеликоптерна площадка на кораба. Турбината вече виеше, затова Хуан не чу как Мак Ди изтича след него, за да го потупа по рамото. През плексигласа на кокпита видя, че Еди и Линк вече си бяха сложили коланите. Лоулес му се усмихна широко, разкривайки всички зъби. Около врата му висеше едно внушаващо респект „Узи“ — оръжие с много малко промени след появата му през 1950 година.

Хуан му кимна в отговор.

Мак Ди седна на последната седалка, а Кабрило се настани на мястото до Гомес. Хеликоптерът се заклати като лошо нивелирана пералня, щом винтовете започнаха да се въртят все по-бързо и по-бързо. Когато двете врати бяха затворени, шумът донякъде затихна. Хуан си сложи слушалките, а Адамс махна на човек от палубната команда да отстрани клиновете под гумите, които пречеха на машината да се хлъзне във водата при по-силно вълнение. Накрая техният „Хюджис“, модел MD 520 N, се издигна в небето.

При излитането се издигнаха на най-голямата височина за цялото пътуване, защото през целия път Гомес летеше ниско над водата. Обаче сега разчиташе на периферното си зрение, за да не позволи някоя напречна вълна да ги свали, както се беше случило с безпилотника. Летяха толкова ниско, че винтовете вдигаха пръски, които чистачките едва успяваха да изтрият.

— Макс, как стоят нещата? — попита Кабрило по радиото.

— Добре. В момента няма много движение. В радиус от двайсет мили от вашата мишена няма нищо, освен може би някоя риболовна гемия от подветрената ѝ страна.

— Чудесно.

Те се носеха бързо към слънцето, което продължаваше да блести на хоризонта. Истинската тъмнина в тази част на света щеше да настъпи едва след половин час. Нямаше нужда да обсъждат някакъв план. Тези мъже се бяха сражавали и кървили толкова пъти заедно, че бяха развили почти телепатична връзка помежду си. Макар Мак Ди да беше най-новото попълнение, вече беше спечелил доверието на екипа.

Гомес беше направил полукръг на юг, така че щяха да се приближат към кораба изотзад — обичайната корабна сляпа точка. С изненадваща бързина точката на хоризонта разцъфтя в грозната пресечена кърма на автоферибота на сух док, ако теорията на Кабрило беше вярна. Ако беше сбъркал, щяха да извършат неумышлено пиратско нападение в открито море.

Хеликоптерът остана ниско долу до последната възможна секунда. Кърмата на кораба изцяло запълни предното стъкло на кокпита. Хуан изучаваше задната част на автоферибота. Изглеждаше доста истинска. А отблизо бялата ивица, която беше помислил за сол, не беше толкова убедителна. Испита пристъп на съмнение.

Още не беше късно да прекратят мисията.

Дръпна надолу балаклавата.

Остави се на интуицията си и не каза нищо, когато Адамс вдигна бавно хеликоптера над кърмата, зависвайки само на сантиметри над релинга. Даде газ и хеликоптерът се понесе по протежение на кораба и с рязък завой увисна на трийсет сантиметра от задната част на покрития с антени мостик. Мъжете отвориха вратите и скочиха на палубата. Щом стъпиха на нея, Гомес обърна и отново се скри зад кърмата на кораба, където щеше да чака, докато го повикат да ги прибере.

Хуан поведе екипа през релинга, който пазеше пътеката към късите крила на мостика. Успя да надникне в мостика. Вътре имаше щурман пред традиционния корабен щурвал. Един офицер, следван от друг моряк, точно се готвеха да излязат, за да видят какъв е този хеликоптерен шум. Всички бяха китайци. Офицерът най-накрая забеляза въоръжените нападатели, които тичаха към мостика, и извика нещо на своя придружител. Кабрило откри огън, като пусна откоса нарочно над главите на мъжете. Стъклото на вратата към мостика се пръсна. Тежките куршуми рикошираха в тавана и се посипаха по далечната стена.

Мак Ди се хвърли през отвора, падна на рамо, претърколи се и стъпи на крака, като насочи оръжието си към офицера. Последва го Еди, който неутрализира щурмана. Влезе и Кабрило, а Линк остана отвън да им пази гърба.

Третият човек от екипажа беше побягнал. Всички крещяха — моряците от страх, а хората от Корпорацията, за да ги накарат да се проснат по очи.

Хуан се втурна след моряка, който избяга от мостика, спускайки се по откритата стълба в задната му част. Кабрило направи само няколко крачки, преди някой да открие огън по него. Един от куршумите попадна в протезата му и той изпита усещането, че го е ритнал кон. Бързо се изтегли нагоре, за да излезе от зрителното поле на стрелеца, и запрати по посока на стрелбата една шумова граната. Обърна се и запуши уши, но въпреки това въздействието ѝ беше направо парализиращо.

Този път се хвана за лъскавите релинги, които ограждаха стъпалата, и се плъзна като подводничар по тях, за да слезе на

палубата. Стрелецът беше бърз. Точно изчезваше през една врата, притиснал ушите си с ръце. Хуан пусна няколко куршума подире му, но не смяташе, че е успял да го улучи. Това му подсказа, че морякът е разпознал шумовата граната и знае как да се предпази от въздействието на силния шум и ярката светлина. В радиорубката, която беше едновременно и помещение за морските карти, имаше още един моряк. Седеше пред древен радиопредавател и приемник, притиснал с ръце главата си, защото гранатата продължаваше да кънти в неговия череп. Хуан го удари с приклада на „Супер V“ зад ухото и мъките му свършиха. Мъжът безмълвно се свлече на пода. Мак Ди щеше да почисти след него, така че не си направи труда да му сложи белезници.

Стрелецът беше избягал някъде и Кабрило трябваше да разбере къде. Обаче засега нищо не подсказваше, че е бил прав в предположенията си. Въоръжените моряци бяха рядкост, но не и нещо нечувано. Може би човекът беше гледал много екшън филми и затова успя да разпознае гранатата.

Вратата го изведе в коридор с няколко врати. Това сигурно бяха каютите на офицерите. Една от вратите се отвори рязко и обитателят, вероятно вдигнат по тревога от шумотевицата, изскочи по боксерки, но с оръжие в ръката. Хуан не му даде възможност да го използва. Заби по един куршум в раменете на китайския офицер. Това беше достатъчно да го извади от строя за битката, но не и да го убие. Не искаше да използва смъртоносна сила, докато не получи доказателства, че предположението му е вярно.

Стигна до друга стълба и използва последната си шумова граната, продължавайки да тича надолу, докато шумът още ечеше из кораба. По пода видя капчици кръв. Значи все пак беше улучил стрелеца и сега следата, оставена от него, щеше да го отведе до целта.

В края на стълбата имаше друг сив метален коридор, по тавана му се точеха кабели и тръби. Кръвта изглеждаше черна на недостатъчното осветление, но стигаше, за да следва следата. Тя продължаваше през вратата вдясно от него. Кабрило се спря, главата му се замая.

Беше сбъркал. Ужасна грешка.

Редици лимузини бяха подредени една над друга спретнато като в многоетажен паркинг на някое летище. Простираха се, докъдето виждаха очите му. Бяха представени всички цветове на дъгата и макар

да бяха прашни, блестяха като диаманти в иначе влажния трюм на напълно законния автоферибот. Бяха превзели на абордаж невинен кораб, а Хуан бе прострелял двама невинни моряци.

Поражението и вината бяха съкрушителни.

Точно посягаше към микрофона, за да каже на останалите, че са сбъркали, когато разпозна емблемите върху капациите на колите. За миг сякаш се озова отново в Узбекистан с възрастния Юсуф и гледаха в колата, в която брат му беше умрял при потъването на ферибота. Подобно на онези ръждясали останки, тези автомобили също имаха емблема с формата на викингски кораб, която след връщането си от Аралско море Хуан беше проверил. Това бяха руски автомобили. „Лада“. Гумите им бяха спаднали. Значението на това откритие беше огромно и неговото уважение към руските военни плановици порасна още малко.

Кабрило отново се втурна по следите на ранения моряк.

За да може в случай на война със Съединените щати да използват съветския невидим кораб, той трябваше да стои през цялото време близо до бойната група на самолетоносача. Самолетоносачите бяха разположени по цял свят и за да могат да ги следват, без да бъдат подозрение, руснаците бяха маскирали помощните си кораби като автофериботи, като бяха изпипали камуфлажа дотам, че да ги натоварят с известната руска кола — вездесъщата „Лада“. Взели бяха мерки срещу евентуална поява на митнически инспектори на борда. Колите бяха прашни, а гумите им спаднали, защото бяха тук от рухването на Съветския съюз. Нито Кенин, нито китайците си бяха направили труда да ги разтоварят.

Кървавата следа го доведе до една виеща се автомобилна рампа. Той забави крачка, за да надникне в следващата автомобилна палуба. Още лади със спаднали гуми. Дългите години бяха оставили по някои от тях ръждиви петна. Пистолетен куршум отскочи от тръбата, която минаваше близо до главата му, и парченце отчупен метал го парна по слепоочието. По брадичката му се стече вадичка кръв. Той изстреля останалите в пълнителя патрони, пръскайки стъкла и запращайки късчета ламарина на всички страни, а стрелецът трябваше да се хвърли зад една от ладите. Огневата мощ на Хуан беше достатъчна да го извади от равновесие и да го накара да побегне.

Кабрило не искаше да убива човека. Искаше онзи просто да продължи да бяга и да му покаже как се влиза в тайните места на кораба, онези, които както на „Орегон“ митническите инспектори никога не виждаха.

Смени пълнителя на автомата в движение, слушайки по радиовръзката, как Мак Ди и Еди координират събирането на останалата част от екипажа на едно място.

Стрелецът се спусна още една палуба, преди да поеме право назад към кърмата. Хуан остана по дирите му като хрътка, като го пусна да отmine достатъчно напред, за да не се чувства задължен да спира и да стреля по него, за да го забави. Най-накрая го видя да се спира пред врата, която му се стори като последната водонепроницаема преграда преди кърмата. Сега би трябвало да са точно над винта и Хуан би трябвало да усеща вибрациите от въртенето през подметките на военните си обувки. Той стрелна бърз поглед към носа.

Притежаваше отлично чувство за пространственост и веднага разбра, че далечната светлинка от предната част на трюма беше значително по-близо, отколкото би трябвало, като се имат предвид тристата метра дължина на кораба. Помещението беше вградено във фалшива стена. „Орегон“ имаше същата конструкция. Кабрило се втурна напред, намалявайки разстоянието, лавирайки между колите, след като откъсна огледалото на една от по-ръждясалите. Шумът предупреди стрелеца. Той бърникаше нещо по задната стена на килера. Завъртя се на пети и вдигна пистолета.

Кабрило вече беше вдигнал и опрял приклада на „Супер V“ на рамото си и го преряза с едно натискане на спусъка, запращайки по него половин дузина .45-калиброви куршуми.

— Еди, чуваш ли ме? — попита Хуан. Безопасността по време на операция изискваше да не отделя очи от тялото, но той беше сигурен, че китаецът е мъртъв.

— Слушам.

— Моряците обезвредени ли са?

— Тези от мостика и каютите на екипажа. Още не сме прочистили машинното отделение и товарните отсеци.

— Зарежи това. Слез в кърмовата част на трета палуба. Мисля, че уцелих джакпота.

Хуан се промъкна до падналия мъж и се увери, че е мъртъв. Пусна автомат да увисне на ремъка с цевта надолу и издърпа трупа настрана, за да не пречи. Не можа да открие механизма, който да отвори вратата към тайната част от кораба, затова си послужи с плочка пластичен експлозив.

— Идваме — обяви Ерик по радиото, когато с Мак Ди приближиха мястото, където се намираше Кабрило.

— Някакви проблеми?

— Нищо, което да не може да се уреди с приклада на старото „Узи“ — пошегува се Мак Ди. — Иначе какво става? Вместо тях ще прочистим палубата?

— Гледай и се учи. — Кабрило ги изблъска назад от фалшивия килер и включи електронния детонатор. Взривът беше атака срещу сетивата — шумен и разтърсващ, и дълго еча между редиците автомобили. Беше избил дупка в задната стена на помещението. Кърмовата секция на кораба беше дълга петдесет метра и представляваше пещероподобно открито пространство, осеяно с метални пътеки и стълби. Долу водата се плискаше леко срещу чифт кейове, които се издигаха почти на шест метра височина. Между доковете се показваше рама, направена от греди, която щеше да поеме невидимия кораб, когато отново заеме мястото си и корабът майка напълни баластните цистерни, за да го уравни.

За разочарование на Хуан рамата беше празна. Невидимият кораб беше навън и преследваше „Стенис“.

В горната част на кея имаше малко помещение, където вероятно се намираше пултът за управление. Голямото стъкло на едната му стена гледаше към сухия док. Тримата мъже се затичаха по пътеката и след това надолу по стълбите. Вратата на помещението нямаше ключалка. Мак Ди кимна на Хуан, който я отвори. Щом малко се откряна, Лоулес хвърли вътре шумова граната, а Хуан тресна вратата, за да ограничи взрива.

Гранатата избухна и от взривната вълна голямото стъкло се огъна, но не се счупи. Кабрило отвори отново вратата. Двама китайци в работни комбинезони залитаха наоколо. Бяха замаяни и объркани от взрива. Хуан се зае с единия, а Мак Ди с втория. Веднага щом ги повалиха, Еди им сложи белезници.

Кабрило заоглежда контролния пулт и накрая седна на стола пред онова, което приличаше на пулт за управление. Всички надписи бяха на кирилица. Помещението беше боядисано в скучното зелено, по което в съветската армия толкова си падаха. Компютрите бяха по-късно допълнение. Марк Мърфи се беше срещнал с Председателя малко преди да излезе на палубата, и му беше дал стандартна на вид флашка.

— Едно от най-добрите ми творения — обясни той. — Вкарай го в слота за флашки и тя ще свърши останалото. Кръстил съм я „Прахосмукачката“, защото ще засмуче всичко, което има на твърдия диск.

Кабрило пхна флашката в слота и миг по-късно „задрямалият“ компютър се събуди за живот. После нямаше много за гледане. Марк беше казал, че след като програмата изсмуче каквото има за прехвърляне, на иначе празния екран ще се появи мигащ курсор.

Щеше му се да може да използват баластните цистерни, за да потопят кораба, но вероятно имаше и механично обезопасяване, което да предотврати подобна „грешка“. По-добре да разположат взривове, за да го потопят. Докато чакаше програмата да си свърши работата с компютъра, раздели останалия С-4, който носеше, между Еди и Мак Ди, за да изпълнят възложената им задача.

— Линк, чуваш ли ме?

— Да.

— Събери нашите затворници и се погрижи да се качат на спасителна лодка.

— Слушам.

— Не я спускайте още, защото имам още двама тук долу.

— Намерихте ли невидимия кораб?

— Не, но това определено е неговата база. — В този момент на екрана започна да премигва курсорът, точно както Марк го беше програмирал. Хуан извади флашката и я изгледа. — Може би сме успели да надникнем в тайните му.

Десет минути по-късно екипажът беше изстрелян от борда в своята затворена спасителна лодка. Еди беше намерил още двама души в двигателния отсек. Единият искал да потъне с кораба си и глуповато се опитал да избие оръжието от ръцете на Сенг. Зарядите бяха поставени и Гомес Адамс беше отпуснал леко хеликоптера върху

палубата. Макар летателният апарат да тежеше по-малко от тон, имаше толкова малка стъпка, че оказваше голям натиск навсякъде, където кацаше. Като го държи донякъде във въздуха, намаляваше опасността да строши някоя метална плоча и да пропадне палубата и с нея машината.

Мъжете се качиха на хеликоптера и Адамс, който сега носеше очила за нощно виждане, защото вече се беше стъмнило напълно, вдигна машината от мястото. Позволиха на Линк да си направи кефа, защото му се беше паднала най-досадната част от операцията. Той натисна бутона на детонатора.

Взривовете не бяха особено силни — все едно някой бе спукал балонче от дъвка, и човек можеше да си помисли, че нещо толкова малко няма да окаже въздействие на толкова голям кораб. Обаче Еди беше майстор в разрушаването, а Мак Ди се оказа жаден за познания ученик. Подпомагаше ги фактът, че Кабрило беше пуснал големите дизелови двигатели на кораба на максимални обороти. Инерцията напред вкарваше вода в кораба през стратегическите пробойни, които Сенг и Лоулес бяха пробили в корпуса. С нарастването на скоростта количеството нахлуваща вода също се увеличаваше. Това щеше да продължи, докато водата залее двигателите, но дори и след това набраната инерция щеше да вкарва още вода.

След час автофериботът щеше да се гмурне под повърхността.

---

[1] Мексикански специалитет: питка (тортила), пълнена с месо, боб и сирене. — Б.пр. ↑

28.

Под летателния си костюм Слайдър носеше тениска с изображение на F-18. Под него имаше надпис: „От 0 до 60 за 7 сек.“. Двата турбовитлови двигателя зад гърба му бяха на максимален форсаж, той отдаде чест на катапултния сержант и изпита на гърба си ускорението. Вторият катапулт на „Джони Реб“ засили него и неговия FА-18 „Сюпър Хорнет“ по пистата и през носа. Лъскавият самолет се движеше със сто шейсет и пет мили в час, когато палубата под него изчезна и извитите му назад криле създадоха достатъчно подемна сила, за да може да лети.

Капитан Майк Дейвис от Корпуса на морската пехота на САЩ, позивна „Слайдър“, извика „опа“, когато беше катапултиран от самолетносача и самолетът се преобрази от малко безпомощно птиче, което се нуждае от грижите на палубната команда, в смъртоносен хищник, който властва в небесата. Той вдигна носа на самолета и се понесе с рев срещу зората. След минути вече беше набрал шест хиляди метра височина и се бе отдалечил на петдесет мили от „Стенис“. Той и следващият, който щеше да бъде изстрелян след него, даваха бойно дежурство над цялата бойна група.

За да стигнат по-бързо до Източнокитайско море, групата беше принудена да изостави по-бавния снабдителен кораб, обаче крайцерите, разрушителите и фрегатата бяха по местата си и пазеха „Джони Реб“ от нападение по всички фронтове. Под водата се криеше двойка подводници от клас „Лос Анджелис“, които нямаха проблем да поддържат трескавата скорост на самолетносача. Групата беше все още на триста мили от островите Сенкаку, така че Слайдър не очакваше по време на патрулирането им да се случи нещо. Надяваше се, че когато приближат, патрулите ще станат по-интересни.

Засега на екрана на радара му нямаше самолети, които не издават съюзническите сигнали за идентификация. Знаеше, че един от самолетите във въздуха, освен техните е E-2D „Хоукай“ АУАКС, на гърба на чийто фюзелаж се издигаше огромният купол на радара, което

го правеше да прилича на костенурка. С негова помощ даващите боен патрул получаваха значително предимство в обсега в сравнение с всеки друг самолет в небесата. Той щеше да види приближаващия китайски боен самолет само малко след като напусне материка.

— Стингър 11, край.

Беше обаждане от командването на операциите. По време на тази мисия като водач той щеше да бъде Стингър 11, а неговият придружител — Стингър 12.

— 11-и слуша, край.

— 11-и, за информация: 12-и има забавяне.

— Разбрано.

Забавянето вероятно се дължеше на проблем с катапулта. Трябваше или да го оправят набързо, или да закачат Стингър 12 за другия катапулт. Каквото и да решат, Слайдър нямаше нищо против да се рее сам из небесата.

Макар да имаше в ръцете си електроника, която му позволяваше да вижда виртуалния свят на повече от сто мили, Слайдър непрекъснато въртеше глава, плъзгаше поглед по инструментите, оглеждаше всяка секция от небето, за да е сигурен, че никой не се крие зад слънцето или зад гърба му в някоя сляпа точка. Знаеше, че китайците разработват стелт технология и ако това се окажеше Великото шоу, а както разправяха капутите от разузнаването, май натам вървели нещата, тогава народните военновъздушни сили щяха да използват своите най-добри играчки. Той се оглеждаше с неотслабваща бдителност за самолет, който неговите сензори може да са изпуснали.

По дяволите, помисли си Слайдър. Обичам си работата.

И в същия миг я разлюби.

Без предупреждение F-18 рязко се отклони надясно от курса си и се гмурна към земята. Беше летял с крейсерска скорост от шестстотин възела, далеч под максималната скорост на самолета 1,8 Мах. Самолетът проби звуковата бариера още преди Слайдър да успее да реагира на промяната на курса. Каквото и да правеше с джойстика, машината продължаваше да пада с носа напред. Не реагираше и на командите с дроселите.

Гравитационните сили нарастваха и костюмът му под налягане стисна краката и корема му в опит да предотврати стичането на кръвта

в долните крайници. Ужасяващ писък кънтеше в главата му. Алтиметърът се въртеше толкова бързо, че нищо не се различаваше.

— Стингър 11, помощ, помощ — успя да изграчи той в микрофона.

Не можеше да чака отговор от „Стенис“. Трябваше още сега да катапултира.

Слайдър дръпна ръкохватката на своята катапултираща седалка. Макар системата да беше защитена срещу електромагнитните импулси, количеството магнетизъм, който се стоварваше върху фюзелажа дойде твърде много на интерфейса между хард и софтуера на сикуюенсъра на седалката. Не че би имало някакво значение. Шокът при катапултирането от самолет, който пада към земята с хиляда и двеста възела, щеше да убие Слайдър на място.

Нададе вик, когато океанът изпълни зрителното му поле. Самолетът потрепери. Беше завъртял дроселите на нула, въпреки това машината фучеше към земята, с непрекъснато нарастваща скорост. Силите, които ѝ въздействаха, надхвърлиха зададените конструкционни параметри и от фюзелажа започнаха да се късат парчета алуминий. Самолетът влезе в свредел и все повече и повече отломки започнаха да падат от него. След малко се откъсна едно от крилата.

Слайдър най-после изгуби съзнание.

Сюпър Хорнетът се заби в хладните води на Източнокитайско море с изненадващо лек плисък — все едно умел скачач се беше гмурнал от триметровия трамплин. Останалото крило и стабилизаторите на опашката се откъснаха при удара, а инерцията след него за секунди заби фюзелажа на трийсет метра под водата.

Всичко това беше записано от кръжащия АУАКС самолет на „Стенис“. Бяха видели драматичното обръщане и бясното гмурване към морето на изстребителя. Контрольорът се беше опитал да се свърже с поразения самолет, но не получи отговор. По много причини катастрофата беше странна. Обикновено, когато на самолет се случеше нещо катастрофално, той намаляваше скоростта. А Стингър 11 я увеличи. В това нямаше логика.

Онова, в което щеше да има още по-малко логика, щеше да настъпи, ако имаше очевидец на катастрофата. Защото той нямаше да види нищо. В един момент супер изстребител лети високо в небето, а в

следващия миг изчезва, все едно не го е имало. Неговата бяла следа от водна пара се простираше до едно място, където внезапно свършваше, сякаш Бог лично я беше изтрил.

Самолетоносачът „Джон Стенис“ се намираще на шейсет мили от мястото, където F-18 падна в океана, и напредваше с висока скорост.

— Какво се случи? — попита Макс, който стоеше до Кабрило в командния център. Ерик беше на щурвала, Мърф при пулта за управление на оръжията, а Хали и Линда отговаряха за комуникациите и сензорния блок.

— Прецакаха се — отговори Хуан с огън на боец в очите.

— Китайският невидим кораб?

— Изглежда самолетът е бил подложен на същото магнитно привличане, както ние, преди да унищожим първия невидим кораб на Кенин. Китайците са прекалено далеч от „Стенис“, което означава, че този район скоро ще загъмжи от спасителни хеликоптери и някои от спомагателните кораби на бойната група.

— А това означава, че ще трябва да се чупят, така ли?

— Стоуни, защо не плаваме към мястото на катастрофата? — попита Кабрило щурмана си.

Произшествието беше станало доста навътре в квадранта, който Председателя беше предугадил. Единственият проблем беше, че когато самолетът се бе забил в океана, те патрулираха в далечния край на квадранта и бяха на около петдесет мили от мястото.

— Курс местопроизшествието — докладва Стоун, а магнито-хидродинамичните помпи на „Орегон“ зареваха.

Сега Хуан отново трябваше да предугади действията на капитана на китайския невидим кораб и започна да съжалява за едно по-раншно решение. Не беше предал флашката с данните, свалени от автоферибота, на Ерик и Марк, защото знаеше, че ще прекарат цялата нощ в проучването им, а ги искаше свежи за днес. Сега му хрумна, че трябва да знае много повече за възможностите на техния враг.

Обади се долу в килера с провизии на главния стюард Морис, който се намираще до камбуза.

— Морис, Кабрило се обажда. Искам да ми направиш една услуга.

— Капитане, уверявам те, че съм готов да направя всичко за теб, и то не под формата на услуга. Все пак ми плащаш много добре за моята служба.

— Съгласен — отговори Хуан. — В средното чекмедже на бюрото ми има една флашка. Можеш ли да я пъкнеш в слота на компютъра ми?

Ерик и Марк вдигнаха очи и се вторачиха в него като двойка кучета, съзряла голям кокал. Те не одобряваха по-раншното решение на Кабрило и сега нямаха търпение да се заровят в съдържанието на флашката.

Минута по-късно информацията беше качена на сървър, преведена на английски и двете генийчета заровиха носове в таблетите си.

Хуан още не се беше догадил къде невидимият кораб ще заеме позиция за ново нападение срещу бойната група на самолетоносача.

Линда прекъсна безмълвното му обмисляне:

— От „Стенис“ току-що излетя спасителен хеликоптер. Един от заслоняващите разрушители също напусна строя на самолетоносача, за да проучи случилото се.

Освен това Кабрило знаеше, че на американския флот присъствието на „Орегон“ тук няма да се хареса. Всъщност той очакваше да му бъде наредено да напусне, особено сега, след като бяха изгубили един от изстребителите си. Старият търговски кораб беше козът в колодата, за който капитанът на китайския невидим кораб не знаеше. Сигурно беше изучавал американската флотска тактика и доктрина и можеше да предположи реакциите на почти всички сценарии. Обаче не знаеше, че Корпорацията го преследва. Хуан трябваше да открие начин да се възползва от това предимство.

— Прав си, когато каза, че е прецакал работата — обади се Ерик, вдигайки глава от таблета. — Когато магнитното поле е задействано, губят радара си. Не са знаели, че високо летящият самолет се е приближавал към тях.

— Колко голямо поле могат да активират? — попита Кабрило. — Какъв е обхватът му?

— Аз чета тази част — обади се Мърф. — Трябва ми още малко време. Тук има доста сериозна математика.

Той наклони таблета така, че да може и Ерик да вижда, и скоро двамата си зашепнаха за Гаусови координати, ъгли на падане и тераватове. На останалите от екипажа това звучеше като старогръцки.

Като се вземе предвид времето и лошата видимост, китайският кораб можеше да се премести на няколко мили от мястото на катастрофата, за да направи нова засада. Нямахше да има нужда от магнитния си щит, докато не направи нов опит да атакува „Стенис“. Хуан се запита дали няма да иска да си осигури по-голям буфер? Разрушителите от клас „Арли Бърк“ разполагаха с едни от най-мощните радарни системи в света. Доколко китайците се доверяваха на стелт способностите на своя плавателен съд? Дали, за да се скрият, щяха да са достатъчни няколко мили, или щяха да отстъпят още?

Ако той беше на мястото на китайския капитан, щеше да си осигури достатъчно пространство и да чака друга благоприятна възможност. Намираха се на почти триста мили от островите и поне на двеста от позицията, която самолетоносачът и спомагателните му кораби щяха да заемат.

Кабрило взе решение.

— Господин Стоун, завийте още два градуса ляво на борд.

— Смяташ, че ще духне? — попита Макс, стиснал угасналата си лула между зъбите.

— Не напълно, но ще се оттегли малко. Ще тръгне да прави „зиг“ на североизток и после „заг“ на югоизток, за да се върне на първоначалната си позиция за засада.

Подслушваха спасителната мисия на флота. Хеликоптер „Сийхоук“ беше зависнал над мястото, където само преди двайсет минути Сюзър Хорнетът се беше забил в морето. В този момент се обадиха на „Орегон“.

— Внимание, корабът на... — женският глас изрецитира точната дължина и ширина на местоположението им, — на път сте да влезете в забранена военна зона. Моля, променете курса си.

Преди Хуан да успее да отговори, Линда му съобщи, че един от патрулиращите изстребители е сменил курса и лети към тях.

— След колко време ще е тук?

— Около три минути. Шефовете са му разрешили да пусне змейовете. Движи се с близо хиляда възела!

Идващият към тях F-18 трябваше да се спусне под облаците, за да може да ги огледа, което означаваше и че трябва да намали скоростта. Това им осигуряваше още две минути. „Орегон“ плаваше с много малко над четирийсет възела. Това само по себе си беше необикновено. Обаче подобна скорост от старо ръждясало корито като него щеше да породи още повече въпроси. Можеше да блъфтира, защото разрушителите се интересуваха само от радарния образ. Щом пилотът ги види, всичко щеше да излезе наяве. Хуан трябваше да намали, но същевременно и да плава колкото може по-бързо, за да догони невидимия кораб.

— То може да варира — подметна Мърфи.

— Кое? — попита Хуан раздразнено. Сега не трябваше да го разсейват.

— Магнитното поле. Може да има обсег петнайсет мили, но при него корабът е почти невидим. Обаче отклоняващите сили, каквито изпитахме, след като спасихме Линда, са пренебрежимо малки.

— Корабът въоръжен ли е?

— Доколкото мога да кажа — не. Но тук има планини от информация, а ние още ровичкаме в подножието.

Кабрило не смяташе, че е въоръжен. Оръжието беше магнитното поле и за да работи резултатно, трябваше да го приближат към целта.

— Ровичкаме в подножие от данни? — нацупи се Макс. — Не те бива да измисляш сравнения.

Кабрило точно се готвеше да отговори, когато женският глас отново изпълни командния център:

— Неидентифициран плавателен съд. Говори корабът на Съединените щати, ракетен разрушител „Рос“. Намирате се в забранена военна територия. Веднага обърнете, иначе ще бъдем принудени да предприемем мерки, за да ви принудим. Разбрахте ли?

Хуан знаеше, че по същество това е блъф. Намираха се достатъчно далеч от самолетоносача, макар че „Рос“ можеше да защитава както мястото на катастрофата, така и „Стенис“. Каквато и да беше истината, бяха още далеч от прилагането на насилие.

— Председателю — извика Линда, — току-що изстреляха още два самолета и те поемат курс към нас.

Военният флот реагираше много по-агресивно, отколкото беше очаквал. Нямаше съмнение, че тези два самолета са въоръжени с

противокорабни ракети, най-вероятно „Харпун“. Той включи микрофона си.

— Ракетен разрушител „Рос“, говори капитан Хуан Родригес Кабрило на „Орегон“. Моля, повторете.

Кабрило не знаеше какво да прави. Съмняваше се, че с приказки ще успее да ги накара да ги оставят да минат, но и не мислеше, че ако каже истината, ще се случи нещо различно.

— Влизате в забранена военна зона. Трябва да се отклоните най-малко деветдесет градуса от сегашния си курс.

— Този F-18 ще бъде тук след осемнайсет секунди — съобщи му Линда.

Имаха да плават още мили, преди да стигнат до мястото, където смяташе, че невидимият кораб ще чака в засада. Внезапно му хрумна, че корабът се е маскирал преждевременно, защото китайците знаят, че по това време минава американският шпионски сателит. Новото поколение сателити няма проблем да наднича и през гъсти облаци, каквито бяха тези в момента над главите им. Китайците са знаели, че ще бъдат открити, и затова е трябвало да се маскират.

— Прихванати сме от радар! — извика Марк Мърфи.

— На „Рос“?

— Не, от първия изстребител.

Хуан изруга. Беше разчитал на американската неохота да стрелят първи и чак после да задават въпроси. Прицелването не беше блъф, защото граждански кораб не би могъл да го открие. Или смятаха, че „Орегон“ е китайски военен кораб, или не им пукаше дали ще потопят граждански.

Камерата на мачтата улови една точка, изскочила от облачното небе, която прерасна в източените форми на изстребителя. Той се движеше със скорост, малко по-малка от тази на звука, и ревят на двигателите му обгърна кораба няколко секунди по-рано, преди самолетът да прелети над мостика толкова ниско, че дори в командния център усетиха преминаването му.

— Говори „Вайпър 7“. Не е боен кораб, а някакво старо ръждясало търговско корито — разкодира в реално време бордовият компютър на „Орегон“ доклада на пилота.

— Радарът ни показва, че плава с четирийсет възела! — възрази ръководителят на въздушното движение.

— Не бърка. Зад кърмата има огромен килватер, а край носа водата се пени на поне два метра височина.

— „Орегон“, говори ракетен разрушител „Рос“. Веднага се подчинете. Това е последно предупреждение.

— Линда, на какво разстояние са останалите самолети?

— Пет минути.

— „Вайпър 7“ — повика ръководителят на движението, — свободен си да използваш оръжие. Пусни един откос пред носа му. Това ще покаже на тия идиоти, че не се шегуваме.

— Оръжейник — извика Хуан на Марк Мърфи, — нищо не прави!

— Слушам.

Знаеше, че Мърф няма да отговори на предстоящия залп, но въпреки това не можа да се сдържи да не му каже специално.

F-18 вече беше направил обратния завой и се връщаше, когато получи заповедта да стреля. Пилотът само леко измени курса, така че самолетът да мине малко пред кораба, а не над мостика. На половин миля от тях самолетът пусна кратък откос с .20-калибровата картучница в носа му. Куршумите минаха толкова близо до предната част на търговския кораб, че последните няколко опърлиха боята. Самолетът пусна доизгорителите и мина с рев пред тях в гневна демонстрация на военна мощ.

Повече не можеха да си позволят да се правят на луди.

— Ракетен разрушител „Рос“, говори „Орегон“, моля, не стреляйте. — Хуан реши да играе ва банк. — Изслушайте ме много внимателно. В тези води се намира китайски военен стелт кораб. Той използва модифицирано оръжие с електромагнитни вълни, с което сваля вашия самолет. — Нямахте и да се опита да обясни, че корабът е невидим.

— Нашите самолети са защитени срещу оръжия с електромагнитен импулс — отговори жената от борда на разрушителя. — „Орегон“, ако продължавате, ще го сметнем за провокация и ще обезвредим вашия кораб.

Кабрило изпадна в отчаяние.

— „Рос“, моля ви не стреляйте. Тук ви дебне истински враг, който ще се опита да потопи „Стенис“.

Жената, Хуан предположи, че не е капитанът, а първият помощник, заговори, този път с предпазлив тон:

— Какво знаете за „Стенис“?

— Знам, че ще бъде нападнат със същото оръжие, с което свалиха самолета ви.

— Отправлям ви последно предупреждение да промените курса или ще открием огън и този път няма да е пред носа.

Оставил се на съдбата си, Кабрило отговори:

— Както някога Пат Бенатар толкова сполучливо изпя: „Улучи ме с най-добрия си изстрел“.

— Започва се — обади се Хали.

— Защо флотът е толкова агресивен? — кисело попита Макс. — Нямаше да е зле, ако Овърхолт ни се беше обадил да ни предупреди.

— По дяволите — Хуан извади мобилния си телефон и натисна бутона за бързо набиране. С малко късмет Овърхолт можеше да накара флота да прекрати сблъсъка. F-18 завърши завоя си и увеличи скоростта. Той приближаваше в галоп като побеснял бик, но Хуан знаеше, че това е блъф, след като от разрушителя не бяха дали разрешение за стрелба.

Телефонът позвъни за четвърти път и обаждането беше прехвърлено към гласовата поща. По отношение на мобилния си телефон Овърхолт се държеше като тийнейджърка. Никога не се разделяше с него и рядко попадеше на места, където нямаше обхват. Беше странно, че не вдигна.

— Ланг, обажда се Хуан. Обади ми се колкото можеш по-скоро. Флотът иска да превърне „Орегон“ в парче швейцарско сирене.

Изстребителят прелетя над „Орегон“ от носа до кърмата така, че вибрациите и бруталният шум на двата реактивни двигателя разтърсиха стъклата на мостика и те рухнаха във водопад от стотици късчета, които можеха да наранят някого, ако там имаше хора.

— Говори „Вайпър 7“. Току-що разбих стъклата на мостика им с отходните газове от соплата. Това ще ги накара да обърнат.

— Разбрано, „Вайпър 7“. Обаче заеми позиция за наказателна акция, ако този глупак със склонност към самоубийство не обърне. Само картечници.

— Обръщам. Нося ракети въздух-въздух, които няма да направят нищо на толкова голям кораб.

Хуан огледа сигнала на радара, който се проектираше върху главния екран. Двамата допълнителни изстребителя от „Стенис“ се разтакаваха на двайсетина мили от тях, обаче техните ракети можеха да преодолеят за секунди това разстояние.

— Капитан Кабрило на „Орегон“, говори капитан Мишел О’Конъл на ракетен разрушител „Рос“. Ще обърнете ли най-сетне?

Хуан не отговори. Нека си мислят, че са избили всички на мостика. В такъв случай на екипажа ще са нужни няколко минути, за да организира нови вахтени. Това щеше да им спечели още време.

— „Рос“ до „Орегон“ — чувате ли ме? — попита О’Конъл. В гласа ѝ се долавяше лека нотка на тревога. — Има ли някой там? Ракетен разрушител „Рос“ вика товарния кораб „Орегон“.

Хуан я остави да се пържи в собствен сос.

По военната мрежа, в която от „Орегон“ бяха проникнали и подслушваха, О’Конъл започна да обсъжда с командващия бойната група адмирал Рой Гидингс различни възможности. Накрая на F-18 беше наредено да се върне да разузнае дали има хора на мостика. Самолетът се приближи, този път минавайки още по-ниско и със скорост малко преди зависване.

— Не — съобщи „Вайпър 7“ по радиото, — никого не виждам.

— Приблжиха се твърде много — отбеляза Гидингс. — „Вайпър 7“, обстреляй го по товарната линия. „Рос“ остане на място да приберете екипажа, когато се качи в спасителните лодки.

— Слушам.

Изстребителят се спусна върху тях като ястреб и веднага щом ги наближи, започна да стреля с 20-милиметровата. Закалените куршуми попаднаха над товарната линия при носа, така че водата се разпени, сякаш ги беше уличило торпедо. Нито един от куршумите не проникна. Всички отскочиха от бронираните плочи на „Орегон“. Ако той беше като останалите кораби, това щеше да е унищожително нападение и при скоростта, с която плаваше, щеше да потъне за минути.

Старият товарен кораб продължаваше напред, все едно нищо не се беше случило.

— „Вайпър 7“, докладвай — след минута-две нареди Гидингс, докато самолетът ги обикаляше като вълк около ранен елен.

— Нищо — най-сетне докладва смаяният пилот. — Нищо не стана.

— „Алърт 1“ — повика адмиралът. Сигурно това беше водещият от допълнителната двойка, която бяха вдигнали от „Стенис“. — Пригответи се за изстрелване на „Харпун“.

Заради времето, нужно на суперкомпютъра на „Орегон“ да декодира военната шифровка, самолетът вече беше обърнал и изстрелял противокорабната ракета.

— Оръжейник! — Да поемат няколко .20-милиметрови куршуми беше едно, а близо тон експлозиви беше съвсем друго предизвикателство.

— Заемам се.

Ракетата „Харпун“ се спусна бързо близо над водата и ускори до петстотин мили в час. Радарът ѝ веднага засече единствената сочна цел наоколо и се понесе към нея с резултатността на робот.

Марк Мърфи спусна вратите, които скриваха основното отбранително оръжие на „Орегон“ и накара шестцевната „Гатлинг“, клонинг на тази, която използва и техният противник, да се завърти с максимална скорост. Нейният собствен радар се помещаваше в купол над оръжието, което му беше спечелило прякора R2D2 — защото приличаше на сладкия дроид от филма „Междузвездни войни“, макар че за разлика от него, имаше гадно поведение.

Когато насоченият срещу кораба „Харпун“ беше още на миля разстояние, гатлингът се прицели и откри огън, изпращайки насреща му стена от волфрам, през която трябваше да мине, за да улучи целта си. Това беше старият проблем как да улучиш куршум с куршум, но в този случай картечницата беше изстреляла повече от хиляда, насочени право срещу ракетата.

Тя избухна на значително разстояние от кораба и Мърф прекрати стрелбата. Отломки се посипаха в океана, огненото кълбо се издигна и почерня, когато изгуби силата на мощния ракетен двигател.

Хората в командния център наблюдаваха протичането на сражението на големия екран, захранван с картина от камерите, монтирани близо до гнездото на картечницата. Резолуцията не беше достатъчно голяма, за да се види летящата към тях ракета, но всички нададоха радостни възгласи, когато видяха изригването на червено-оранжевото кълбо.

— Хуан!

— Какво?

Линда го беше заговорила. Тя сочеше към долния ляв ъгъл на екрана, където в отделно прозорче камерата, следващата движенията на първия F-18, предаваше изображението си.

— Изчезна.

— Кое?

— Самолетът. Аз го наблюдавах и изведнъж изчезна. Просто избледня и толкоз. Проверих радара — няма го.

Кабрило стисна зъби.

— Щурман, курс трийсет и седем градуса. Най-пълен напред. Оръжейник, пригответи основното оръдие.

— Говори „Алърт 1“. Разполагат с нещо като Морския магьосник — картечниците „Гатлинг“, които използва нашият военен флот. Свалиха ракетата ми. — Това докладва пилотът преди миг. — И вече не виждам на радара си „Вайпър 7“.

— Разбрано, „Алърт 1“. Огън. Ти и „Алърт 2“ — огън с всичко, с което разполагате. — Този път заповедта беше дадена от капитан О'Конъл на борда на „Рос“, а адмиралът от своя флагман не се обади да я отмени. — Знаех си аз, че у този тип има нещо нередно.

Кабрило усети как го полазва хлад. Нищо не можеха да направят. Да свалят ракетата с гатлинга — системата беше създадена точно за това. Обаче сега щяха да станат мишена на седем ракети. Ако извадят късмет, може би ще успеят да свалят четири. При това трябва да извадят голям късмет, но три все пак ще успеят да минат, ще проникнат дълбоко в кораба и ще избухнат с такава сила, че ще разкъсат корпуса на хиляди отломки. Оставаха им минути, но продължаваха напред, водата минаваше през двигателните дюзи на „Орегон“ с невъобразима сила, носът пореше морето, отхвърляйки встрани две симетрични къдри с бели гриви.

— Председателю, нямам мишена — обади се Марк.

— След минутка ще имаш. — Хуан изучаваше екрана, отбелязвайки точното място, където Линда беше видяла „Вайпър 7“ да изчезва.

— Осъзнаваш ли, че се намираме между пословичните чук и наковалня? — подхвърли Макс.

— И по-лошо ще стане. Възнамерявам да ударя чука.

— Миналия път не мина много добре — напомни му Хенли.
Кабрило натисна бутона на интеркома.

— Екипаж, говори Председателя. Пригответе се за удар. — След това погледна към най-добрия си приятел. — Миналия път беше направо песен. Сега ще си имаме работа със смъртоносна сила. Под ъгъл може да обърне кораба, ако обаче я ударим челно, ще минем през нея. Нали така, хора?

Марк и Ерик размениха няколко бързи изречения, след което Ерик остави на приятеля си да отговори.

— На теория е добра идея, обаче въпреки това ще усетим ефекта на отклонението. Няма да ни обърне, но може да потопи носа толкова дълбоко, че корабът да потъне, все едно някой го натиска отгоре.

— Вижте — каза Хуан с оптимистична нотка в гласа. Шумът от късане на платнище изпълни кораба, когато картечницата откри огън по една от летящите към тях ракети. Никой обаче не ѝ обърна и най-малко внимание. Всички гледаха към картината, предавана от камерата на носа. Все повече и повече приближаваха невидимото поле.

Хуан два пъти провери местоположението им.

— Щурман, още една отметка дясно на борд.

Корабът точно беше започнал да реагира на маневрата, когато целият корпус се наклони, сякаш някой беше изсмукал морето изпод носа. Испитаха усещането, че се спускат по водопад. Бяха стигнали до купола от оптико-електрически камуфлаж, който криеше китайския кораб, и щом „Орегон“ мина през него, магнитните сили го нападнаха с различна интензивност. Кърмата не почувства нищо, докато носът беше обгърнат от невероятна сила.

След това ги удари шумът. Свръхзвуково барабанене, което проникваше дълбоко в черепите. Хуан притисна с длани ушите си, но това не помогна. Шумът вече беше в главата му и ечеше в костите, опитвайки се да разбърка мозъка. И на всичко отгоре барабаненето се смеси с остро метално стържене. Звучеше така, сякаш килът се извива от само себе си. Ъгълът продължаваше да нараства. Макс се хвана за облегалката на Хуановото кресло, за да не падне на палубата. Всичко, което не беше закрепено, започна да се търкаля към предната стена. Светлините започнаха да премигват и няколко от компютърните екрани потъмняха, защото електрическите им вериги не бяха достатъчно

защитени срещу магнитните вълни и останалите сили, които изкривяваха светлината около кораба, за да го направят невидим.

Главният екран на стената се пръсна без предупреждение, защото металната стена зад него се огъна повече, отколкото стъклото можеше да понесе. Парченцата стъкло се посипаха по Марк и Ерик, но те успяха навреме да се наведат, така че останаха невредими, като се изключат няколкото драскотини по вратовете.

„Орегон“ се наклони толкова, че двигателните дюзи изскочиха от водата и две дебели струи вода полетяха в небето с огромна сила, описвайки симетрични дъги. Още няколко градуса и „Орегон“ щеше да бъде натикан под водата без надежда някога да изплава. Хуан беше рискувал и загуби. Любимият му кораб не се оказа дорасъл за силите, които го принудиха да преодолява. Беше дал всичко от себе си, но тези сили се оказаха прекалено големи.

Движението беше толкова неочаквано, че Макс едва не се удари в тавана. Корабът си беше пробил път през невидимия край на купола от оптико-магнитен камуфлаж и падна обратно на равен кил с трескавата енергия на играчка за вана. Звукът, който толкова ги измъчи, спря, сякаш никога не го е имало. „Орегон“ потрепери, когато силата на двигателите му отново започна да се бори със съпротивата на морето.

Шест секунди по-късно, без екипажът да разбере, останалите шест ракети „Харпун“ се удариха в бариерата и всички преживяха катастрофален провал заради претоварване с електромагнитен импулс. Паднаха в килватера на „Орегон“, без да причинят вреда.

— Добре ли сте всички? — попита Хуан.

— Уха, какво преживяване! — възкликна Мърф.

Когато стана ясно, че хората в командния център са добре, Макс се зае да прецени какво е състоянието на останалите членове на екипажа. Кабрило огледа картината, изпращана от външната камера, във вградения в креслото му миниекран. За разлика от първата им среща с бариерата, този път по-голямата част от кораба беше добре защитена срещу електромагнитни импулси. Вероятно имаше повреди, но двигателите не спряха, а главните събирателни шини не се бяха изключили. Точно както беше подозирал, невидимият кораб със странни форми лежеше в засада на по-малко от миля. Запита се какво ли си мисли неговият капитан в момента?

— Оръжейник, виждаш ли това, което виждам аз?

— Да, Председателю — отговори настървено Марк. —
Разрешение за стрелба?

— Огън и не спирай, докато нищо не остане!

Голямото 120-калиброво оръдие в трюма избълва огнено кълбо и пушек и минута по-късно снарядът попадна право в десетката. Още преди да се беше разсеял пушекът, го последва втори. Няколко секунди по-късно полетя и третият. Този снаряд улучи някакво съществено оборудване — нещо, открито от Тесла, върху което беше работил преди повече от век — нещо на ръба на физиката. Защото, когато снарядът улучи, останките от невидимия кораб се изпариха в смайваща корона от син огън и ослепителни светкавици от обикновено електричество. Всичко стана толкова бързо, че за съзнанието беше трудно да го проумее и дори по-късно, пуснал записа възможно най-бавно, Хуан не може да види самия акт на разрушение — толкова беше внезапен. Всичко, което остана, бяха малки отломки от корпуса и мазни петна от дизела.

От високоговорителите над главите им се носеха обърканите гласове на моряци и летци, които току-що бяха видели кораб с големината на две футболни игрища внезапно да изчезва от погледите им само за да се появи отново след няколко секунди. Да не говорим, че изстреляните по него ракети също бяха изчезнали.

— Капитан О'Конъл, говори Хуан Кабрило от „Орегон“. Спираме и очакваме по-нататъшни указания.

— Моля, обяснете какво се случи току-що.

— Съоръжение за прикриване. Казах ви, че тук дебне китайски боен кораб. Дайте ми имейл адрес и ще го докажа.

Марк веднага разбра и се зае да приготвя файл на едностранното им сражение с невидимия кораб. През това време капитанът му издиктува адреса си.

Няколко минути по-късно гласът на О'Конъл се чу отново:

— Кой сте вие и откъде знаехте, че е там?

Мобилният телефон на Хуан започна да звъни.

Беше Овърхолт.

— Капитане, извинете ме за секунда.

— Ланг, имам нужда от помощта ти да убедим адмирал Гидингс и хората му, че никога не са виждали каквото и да било, нито пък са чували за „Орегон“.

— Видяхте ли му сметката?

— Да, обаче секретната ни самоличност е на път да бъде разкрита. Освен това разполагаме с данните как работи стелт системата. — Веднага си представи как Овърхолт доволно потрива ръце. Тази планове щяха да му спечелят голямо влияние във Вашингтон.

— Ще направя всичко, което искаш, момчето ми. Всичко.

— Ти си голяма работа.

Хуан прекъсна връзката и отново се свърза с капитана.

— След малко адмирал Гидингс ще се свърже с вас и ще ви каже, че това произшествие никога не се е случвало и че никога не сте виждали кораб на име „Орегон“.

— Значи ЦРУ вече има и флот?

— Ако смятате да вярвате в това — нямам нищо против. Между другото, чака ви предотвратяване на война, така че забравете за нас и продължавайте с работата си.

— Капитан Кабрило, искам... — Връзката рязко прекъсна. Когато отново се свърза с него, в гласа на жената се усещаше нотка на страхопочитание. Значи Лангстън направо беше надминал себе си. — Хубав ден, капитане.

— И вие, капитане, и късмет.

29.

Два дни по-късно „Орегон“ беше вързан за един от бетонните кейове в град Наха на остров Окинава. Бяха в цивилната част на пристанището, а не във военната. Макс беше осигурил котвено място за две седмици. Повика и неколцината души от екипажа, които бяха по това време в почивка, да се върнат, за да пазят кораба, докато останалата част ползва заслужения си отпуск.

Както се очакваше, присъствието в района на големия самолетоносач с бойната му група успокои духовете. Двете спорещи страни започнаха да говорят за съвместна експлоатация на новото газово находище.

Да, каза си Кабрило, старият Теди Рузвелт е бил напълно прав: говори тихо, но носи голяма тояга. Няма по-голяма тояга от атомен самолетоносач.

Прехвърляше пари по банков път и се чувстваше добре при това. Повечето от членовете на екипажа бяха на път, закъдето си искат. Учудващо колко много от тях оставаха на групи от по трима или четирима. Ден след ден работеха и живееха заедно, но въпреки това, когато можеха да прекарат малко време сами, продължаваха да са заедно. От друга страна, те бяха нещо повече от колеги или приятели. Бяха семейство.

Хуан искаше да включи бележки към парите, но после прецени, че анонимността е най-подходяща. Даваше нареждания на една от банките на Кайманите, която използваша, да направи дарение чрез офшорна фирма. Пет милиона щеше да получи Мина Петровска. Тези пари нямаше да върнат изгубения ѝ съпруг, но щяха да облекчат отглеждането на двете момиченца. Не знаеше дали неговият водач, старият рибар, е оставил семейство, затова дари средства на фондация, която подпомагаше пенсионери, изгубили поминъка си заради разрушаването на Аралско море. Масачузетският технологичен институт получи пет милиона долара за издръжка на катедрата по

приложна физика на професор Уесли Тенисън. Реши, че на възрастния прашасал професор ще му хареса.

Хуан не забрави никого. Един убит мъж, една овдовяла жена — за да могат други да убиват по-добре. Да, тъжна работа.

— Чук-чук — каза Макс от прага на отворената врата.

— Смятах, че вече си заминал.

— Таксито ще дойде след дваисет минути. Реши ли къде ще ходиш?

— Изборът е на дамата.

— Дамата?

— Накарах Ланг да използва една от връзките си за мен. Тя трябваше да си замине за смяна след седмица, затова го накарах да ми направи последна услуга и капитан О'Конъл ще пристигне утре следобед.

Макс искрено се изненада.

— Та ти дори не знаеш как изглежда.

Кабрило се усмихна.

— Има ли значение?

— Хм, може би не.

— Между другото, тя също не знае как изглеждам. Накарах Марк набързо да провери нейното минало и знам, че не е омъжена и че малкото ѝ име е Мишел.

— Да сте живи и здрави.

— Преди да тръгнеш, би ли искал да разбереш какво ми писа Пърлмутър снощи?

— Продължил е да се рови как „Лейди Маргарет“ е попаднала в Аралско море?

— Дай на този човек някоя тайна и той се превръща в хрътка.

Макс се почеса по главата.

— Имам усещането, че нашите двама фенове на научната фантастика ще останат разочаровани.

— Трябва да купя на човека дузина хубави пури. Мъжете, които Тесла наел за екипаж в нощта на опита, били бандити. Задигнали кораба веднага след края на експеримента. След това се появил в Хавана, вече се казвал „Вандерер“ и бил притежание на собственик на плантация за захарна тръстика. Загубил го на покер срещу бразилски професионален картоиграч, който го продал на марокански търговец.

Така продължил да минава от ръка на ръка, докато през 1912 не се озовал в пристанището на Севастопол на Черно море. Там корабът е разглобен и транспортиран първо по море, после по суша до Каспийско море и от там в Аралско. Човекът, който осъществил това, бил турчин на име Гамал Фарук. Неговата идея била да използва яхтата като примамка за инвеститори, които искал да привлече с план за отглеждане на риба в Аралско море. Днес наричаме това аквакултура. По онова време идеята е изпреварила времето си, затова Сейнт Джулиън смята, че цялата работа е била измама.

— И смяташ, че този Фарук се е ръснал толкова само за да използва яхтата като средство за бърза измама?

— Виждал ли си баржите, които са плавали по Клондайк по време на треската за злато? Били са десет пъти по-тежки от „Лейди Маргарет“ и се обзалагам, че сдруженията, които са плащали сметките, накрая са фалирали. Обаче както казва Барнъм: „Глупак се ражда всяка минута“.

— Как са успели да я сглобят, когато е пристигнала при езерото? Това е пречката, която почти ме накара да повярвам, че Тесла е изобретил телепортацията.

— Просто и умно. Фарук използва динамит, за да запуши река. Яхтата е сглобена в коритото и когато била готова, взривили бента, за да я понесе водата.

Като инженер, Макс оцени подобаващо гениалното решение на този технически проблем.

— Какво е станало с този турски мошеник?

— В деня, когато пуснали яхтата на вода, Фарук отплавал с двама богати местни старейшини, които искал за инвеститори, но повече не се върнали. Яхтата потънала и била открита едва след пресъхването на езерото. Хората, които сглобили „Лейди Маргарет“, вероятно са били камилари и земеделци. Щом приключили, тя е имала плаваемостта на скала.

— Мисля, че предпочитам обясненията на Марк и Ерик, но и в твоя разказ има чар — каза Макс и си погледна часовника. — А тяхната история за намерения в Аляска французин?

— Има три възможности — отговори Хуан без колебание. — Първата, че това е градска легенда и зад нея не се крие нищо. Второ,

нали са французи, може да става дума за шега, която е стигнала твърде далеч.

— Добре, а третата?

— Бърникали са сила, която Тесла открил успоредно на основната си работа да обгърне предмет със светлина. Това била сила, която не успял да овладее, затова спрял да се занимава с нея.

— Според теб коя е истината?

— Мисля, че става дума за първата възможност. Втората би била много забавна. Третата направо ме плаши, защото един бог знае какви други проекти на Тесла се въртят наоколо. Този едва не предизвика война. Следващия път може и да не извадим толкова голям късмет.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.